tevhid

Şaban 1435

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | HAZİRAN 2014 | YIL: 3 | SAYI: 29 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ

"Boş kaldığın zaman ayakta dikilerek yorul."

(94/İnşirah, 7)

BAŞYAZI'12

TATİL TA'TİL OLMASIN

Tevhid Kitabevi

Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No: 3
Bağcılar/İstanbul (Bağcılar İSKİ Karşısı)
GSM: 0 (545) 762 15 15
Tel/Fax: 0 (212) 515 16 01
E-Posta: kitabevisiparis@gmail.com

*"Kim İslam'da güzel bir çığır açarsa,
açtığı çığrın ecri ve kendisinden sonra, onunla(o çığırla)
amel edenlerin ecirleri,
sevaplarından hiçbir şey eksilmeden ona aittir.
Kim de İslam'da kötü bir çığır açarsa,
açtığı çığrın günahı ve kendisinden sonra
onunla amel edenlerin günahları,
günahlarından birşey eksilmeden ona aittir."*
(Müslim, Nesai, İbni Mace)

Kitabevimizin binasında tüm kardeşlerimizin istifade edebileceği bir kütüphane oluşturmak için başlattığımız kampanyayı sürdürüyoruz. Kütüphanemizin oluşumunda siz kardeşlerimizin de desteğini esirgemeyeceğini Rabbimizden umuyoruz. Yardımlarınızı kitap olarak veya hesaba para yatırarak yapabilirsiniz.

Kitap yardımlarınızı alttaki adrese
Sürat Kargo ile:
'Tevhid Dergisi, Emre Uyar, Tesellüm,
Ücreti Alıcıdan' şeklinde gönderebilirsiniz.
Adres: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İstanbul

Nakit Yardımlarınızı
PTT Çek Hesabı, Emre Uyar, 9551308
Garanti Bankası,
İstanbul/Mahmutbeyyolu Şubesi (1483)
Emre Uyar, Hesap No: 1483-669 78 04
IBAN: TR51 0006 2001 4830 0006 6978 04

Tatil Ta'til Olmasın

ŞABAN 1435
HAZİRAN '14 SAYI: 29

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun…

İslam'ın dinlenme anlayışıyla, modern insanın dinlenme/tatil kavramından anladığı şey çok farklıdır. Modern insan, tatil/dinlenme vakitlerini ölü zaman olarak görür. Bir şeylerle doldurulacaksa da nefsin isteklerinin yerine getirildiği, bedenin doyurulduğu maddi aktiviteler olmalıdır.

İslam ise tatil/dinlenme zamanlarına çok farklı yaklaşır. Kulun Rabbinin nimetlerine şükrettiği, çalışma zamanlarında eksik kalan yönlerini tamamlayacağı, manevi yönü ağır olması gereken aktivitelere teşvik eder.

Bu zamanlara manevi, davete yönelik, ilmi programlar serpiştirilmelidir. Hele ki neslimizi helak etme girişiminde bulunan bir çevreye karşı çocuklarımızı unutmamalı, onları da bu vakitlerde ihmal etmemeliyiz.

Tatil de aileden uzaklaşmak yerine aile olarak çalışmalar yapıp, dünya Müslümanlarının sıkıntılarını giderme adına, onların da zevk alacakları, ebeveynleriyle kaliteli vakit geçirirken bir yandan İslamî duyarlılık kazanacakları programlarımız olmalı…

Hayatlarında olan her şeyi İslamîleştiren, kulluk bilinciyle yapan ve davalarına hizmet vesilesi kılanlardan olmayı yüce Rabbimizden temenni ediyoruz.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Şaban 1435
Haziran 2014
Sayı: 29
Fiyatı: 5 ₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Emre UYAR
Yayın Türü: Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21/A 34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No:3 Bağcılar/İSTANBUL 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No:190/A Bağlar/DİYARBAKIR 0 (541) 857 34 20

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Murat Paşa Mh. Yeşilçimen Sk. No:26 Bayrampaşa/İSTANBUL
Büro 2: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No:209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 3: Bahçıvan Mh. Eski Banka Sk. No:6/4 Merkez/VAN
Büro 4: Beş Nisan Mh. 749. Sk. No:5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Şemsi Tebrizi Mh. Kınacı Sk. No:20/A KONYA

EBU HANZALA

Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi -4-

Sevgi, sevgi, sevgi... Bugün ümmetin içerisinde olduğu bu hareketsizliğin, bu çaresizlik ve buhranın, gençlerin Facebook'ta birbirlerini dürtmekle meşgul olmalarının, ümmetin ve bizlerin gündemini boş işlerin meşgul etmesinin tek çözümü sevgidir.

Allah'ın Adıyla...

Bizleri İslam'a hidayet edip, Muhammed Mustafa'ya *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmet kılan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam; önderimiz ve bizlere nefislerimizden daha evla olan Rasûlullah'a, pak ailesine ve seçkin ashabının üzerinin olsun.

Bir önceki yazımızda Allah Rasûlü'nün Peygamberliğine şahitlik etmenin dört hususu gerektirdiğini söylemiştik:

1. Haber verdiklerinde onu *sallallahu aleyhi ve sellem* tasdik etmek

2. Emrettiklerinde ona *sallallahu aleyhi ve sellem* itaat etmek

3. Nehyettiklerinden kaçınmak

4. Allah'a yalnız onun *sallallahu aleyhi ve sellem* gösterdiği şekilde itaat etmek.

Bu esasların çoğu, organların amelidir. Organların sorumluluğunun Allah'ın rızasına uygun şekilde yerine gelmesi için, kalpte onu besleyen unsurların bulunması gerekir. Bu da öncelikle Allah sevgisi ve O'na bağlı olan Rasûlullah sevgisidir. Kalplerde şeriatın kabul ettiği sevgi olmadan, organların şeriata uygun hareketi mümkün değildir. Sevgi kalpte olduğundan, iddia edilmesi en kolay şeylerdendir. Allah *subhanehu ve teâlâ* yarattığı insanı en iyi tanıyan olarak, sevgi iddiasını birtakım alametlere bağlamıştır. Kuru kuruya seviyorum demek; İslam nezdinde iddiadan öteye geçmez. Başta ittiba olmak üzere sevginin diğer alametleri mevcut olduğunda *'seviyorum'* kelimesi bir anlam ifade eder. Geçen iki yazımızda Rasûl sevgisinin alametlerini anlatmıştık.

Bu yazımızda; sevgiyi elde edip kazanmanın yolları, var olan sevgiyi arttırmak, muhafaza etmek ve Allah Rasûlü'nün sevgisinin kişiye olan faydalarından söz edeceğiz.

Sevgiyi Elde Etmek ve Arttırmak

1. Yüce Allah'a el-Vedud ismiyle dua etmek

Sevginin mahalli olan kalp; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* mülküdür Allah, onda dilediği gibi tasarruf eder.

"Kalpler, Rahman'ın parmakları arasındadır, dilediği kalbi doğrultur, dilediğini saptırır." [1]

Kalplerin azığı olan ve Müslümanca bir yaşam için olmazsa olmaz olan sevginin hazineleri de yine Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanındadır. Çünkü O *subhanehu ve teâlâ* el-Vedud'dur. Yani kullarını seven ve kulları tarafından sevilen Allah... Güzel olan ve kulu için faydalı olan tüm sevgileri kendinde toplayan Allah... Zatından dolayı sevilen ve tüm sevgilerin onun muvafakatına bağlı olduğu Allah... Sevgiye muhtaç olanların sığınağı olan Allah... Sevdiği kulları için kalplerde sevgi kılan Allah...

Diyebiliriz ki; sevginin mahalli olan kalp de, kalbin azığı olan sevgi de bütünüyle Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elindedir. Aradığımız O'nun yanındaysa, başvuracağımız merci de O *subhanehu ve teâlâ* olmalıdır. O'nun yanında olanları talep etmenin yolu dua, O'na yalvarmanın anahtarı esma-i hüsnadır.

"Güzel isimler Allah'ındır. Öyleyse onlarla Allah'a dua ediniz." [2]

Sevgi isminin anahtarı Allah'ın el-Vedud ismidir. Öyleyse Allah ve Rasûlü'nün ihtiyacımız olan sevgisini isterken bu ismi anahtar kılıp, Rabbimize iltica edeceğiz.

Sevgi isminin anahtarı Allah'ın el-Vedud ismidir. Öyleyse Allah ve Rasûlü'nün ihtiyacımız olan sevgisini isterken bu ismi anahtar kılıp, Rabbimize iltica edeceğiz.

Bizden önce yaşayan ve sevgileri Allah tarafından kabul edilmiş olan salihler de Allah'a yalvarır, ondan sevgi talep ederlerdi. Bunlardan biri İbni Ömer'di *radıyallahu anh*. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* şöyle yakarırdı:

'Allah'ım beni; seni, Rasûllerini, meleklerini ve salih kullarını sevenlerden kıl.'

Burada asıl müjdemiz olan şey Rabbimizin el-Kerim olmasıdır. Kerem sahibi olan Allah... Yani cömertliği ile kulun her ihtiyacı yanında bulunan; onu, katındaki hayra en kolay yoldan ulaştıran Allah...

Ey Vedud olan Rabbim, sen tüm sevgileri elinde bulunduransın. İhtiyacım olan zatının sevgisini, Rasûlü'nün sevgisini ve müminlerin sevgisini senden talep ediyorum. Bu konuda bana indireceğin hayra muhtacım. Beni iki cihan saadeti olan muhabbetullah ve muhabbet-i Rasûl'den mahrum kılma.

2. Tanımak/Marifet-i Rasûl

Allah Rasûlü'nü tanımak, ona *sallallahu aleyhi ve sellem* olan sevgiyi artıracak sebeplerdendir. *'Marifet muhabbetin kantarı/köprüsüdür'* diyenler bunu kastetmişlerdir. İlk dönemin salih insanları bunu bildiklerinden, onu *sallallahu aleyhi ve sellem* göremeyen veya geç yetişenlere ayet, hadis, fıkıh öğrettikleri gibi, onun hayatından kesitler anlatıyor, onu sevmelerini sağlıyorlardı.

İbni Abbas *radıyallahu anh* Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* görme şerefine nail olanlardandı. Ancak yaşının küçük olması nedeniyle birçok önemli hadiseyi görememişti. Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* daha iyi tanımak için geceleri teyzesi Meymune *radıyallahu anha* annemizin evine gider yatıya kalırdı.[3]

Hayatından bilmediği kesimleri sahabeye sorar, onlardan öğrenirdi. İbni Kesir *rahimehullah* El Bidaye ve Nihaye'de onun dilinden: *'Yaşlı sahabelere gider, onlardan Allah Rasûlü'nün savaşları ve buna dair inen ayetleri öğrenirdim'* sözünü aktarmıştır. Yine öğrendiğimize göre kendi öğrencileri için oluşturduğu ders halkalarını bir gün fıkıh, bir gün tefsir, bir gün de siyere ayırmıştır.

Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* tanımanın önemini fark edenlerden biri de Aişe *radıyallahu anha* annemizdir. Yalnızlığını gidermek için yanına

1. *Müslim, 2654*
2. *7/A'raf, 180*
3. *Bkz. Buhari, 183; Müslim, 763.*

aldığı öz yeğeni Urve bin Zubeyir'e *radıyallahu anh* Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* siretini tüm detaylarıyla anlatmıştır. Aişe annemizin Urve'ye öğrettikleri toplandığında hacimli bir siyer çalışması ortaya çıkmış ve sonradan yazılacak olanlara kaynaklık teşkil etmiştir.[4]

Ehlibeyt imamlarından olan Hüseyin'in *radıyallahu anh* oğlu Ali şöyle der:

'Biz Allah Rasûlü'nün meğazisini/siretini Kur'an'dan bir sure öğrenir gibi öğrenirdik.' [5]

Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* tanıma yolunda ilginç bir örnek Sümeyra *radıyallahu anha* yani Afra binti Ubeyd annemizdir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'ye hicret ettiğinde, şöyle dediği naklolunur:

"Ben Medineli olduğum için onun sallallahu aleyhi ve sellem on üç yıllık hayatını bilmiyorum. Onun hayatının bu dönemini Mekkeli hanımlardan öğreneyim. Ne kadar onu tanırsam o kadar severim." diyerek muhacir kadınlara giderek onlara ilginç bir teklif sunar; *'Ben her gün sizin evinize gelip ev işlerinizi yapayım, buna karşılık siz de bana Allah Rasûlü'nün hayatını anlatın.'* [6]

Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* tanıyan ve tanıdıkça seven bu anne; çocuklarının kalbinde öyle bir ateş tutuşturdu ki, tarihin unutmadığı şu mübarek sahneler kaydedildi;

Abdurrahman bin Avf *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Bedir gününde safta duruyordum. Sağıma ve soluma baktım. Ensardan iki çocuk vardı. Ben o ikisinden daha yapılı iki kişinin arasında olmayı temenni ettim. O sırada onlardan biri beni dürttü. 'Ey amca Ebu Cehil'i tanıyor musun?' dedi. 'Evet, senin Ebu Cehil'le ne işin olur ey kardeşimin oğlu' dedim. 'Duydum ki o Allah Rasûlü'ne sövüyormuş, vallahi onu görürsem ikimizden biri ölünceye dek onu bırakmayacağım' dedi. Çocuğun bu durumuna şaşırdım. O sırada öbür yanımda olan beni dürttü ve aynı şeyleri söyledi. Bu konuşmanın üstünden çok geçmeden Ebu Cehil'in insanların arasında gezindiğini gördüm. O iki gence; 'Bu bana sorduğunuz şahıstır' dedim. Kılıçlarıyla fırlayıp ona saldırdılar ve onu öldürdüler..." [7]

Bu gençler kim mi? Yukarıda zikrettiğimiz Sümeyra'nın çocukları. *'Sevgi bulaşıcıdır'* diyen ne de doğru söylemiş.

Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* tanımak sevgiyi arttırır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* el-Vedud ismiyle O'ndan sözlü olarak yardım isteyenler, onu tanımak için adım atarak fiilî duada bulunmalıdırlar. Onu tanıyan ashab onu tanıdıkça sevdikleri gibi, bugünün insanı da onu sevecektir.

Gayrimüslim bir edebiyatçıya nispet edilen şu sözler ne anlamlıdır:

'Tarihî şahsiyetleri yakından tanıdıkça büyü bozulur, onların da bizler gibi zaafları olduğunu fark ederiz. Bunun tek istisnası Muhammed'dir sallallahu aleyhi ve sellem.'

Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ*, ona *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle demiştir:

"Şüphesiz sen büyük bir ahlak üzeresin." [8]

Büyük bir ahlak... İnsan fıtratına hoş gelen, insanın kendini güvende hissettiği ne varsa; o sende mevcuttur. Bir insan düşünelim ki insanlar onun her anını takip etmiştir. Sözlü olarak bunu baş-

4. *Urve bin Zubeyir, Meğazi Rasûlillah, Prof. Dr. Mustafa El Azami*
5. *a.g.e, Mukaddime*
6. *Efendimizi Sahabe Gibi Sevmek, M.Emin Yıldırım, s. 105*
7. *Buhari, 3141; Müslim, 1752.*
8. *68/Kalem, 4*

kalarına aktarmışlardır. Yatak odasını, helasını, sofrasını, aile hayatını, ibadetlerini, uykusunu... Ne o bu durumdan rahatsızlık duymuştur, ne de insanlar onda kınayacakları bir şey görebilmişlerdir. Bu gerçekten akılları hayrete düşüren bir manzaradır. İnsan belli bir müddet izlendiğini hissetse sıkılır, endişe duymaya başlar. Kendine ait bir mahremin, özelin olmasını ister. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ahlakı meleke haline gelmiş; o ahlak, ahlak ise onunla anılır olmuştur. Şüphesiz onun bu üstün meziyeti, onu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu buyruğuna ulaştırmıştı:

"Andolsun ki, Rasûlullah, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir." [9]

Önceki sayfalarda da zikrettiğimiz gibi; bu, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onun her halinden razı olduğunu gösterir. Öyle ki hususi bir nokta zikretmeden *"...sizin için onda..."* denmiştir. Devlet reisi, davetçi, esnaf, aile babası, komutan, işçi, patron, eğitimci... Kim olursanız olun sizin için onda güzel örnek vardır. Yani Rabbi onun her halinden razıdır. Hali, ahlakı böyle olan bir insanı *sallallahu aleyhi ve sellem* tanıyıp da sevmemek mümkün müdür?

Onu sallallahu aleyhi ve sellem tanıdıkça onun sizi ne kadar sevdiğini göreceksiniz. O hiç ayrım yapmadan ümmetinden her bir kişiyi gönülden bir sevgiyle sevmiştir. Onun size olan sevgi ve şefkati, sizin ona olan sevginizi arttıracaktır.

Siz onu tanımaya başladığınızda öncelikle onun ne denli mükemmel bir insan olduğunu görürsünüz, *"Şüphesiz sen büyük bir ahlak üzeresin."* ayetinin nasıl da haklı bir övgü olduğuna şahitlik edersiniz. Çevrenizde basit ahlak kurallarını kendinde bulunduran insanların dahi ne denli sevilip, takdir edildiklerine şahit olmuşsunuzdur. O *sallallahu aleyhi ve sellem* ise bütün bu güzellikleri kendi nefsinde toplamış bir insandır. Tanıdığınız, öğrendiğiniz her özelliği ona *sallallahu aleyhi ve sellem* olan sevginizi arttıracaktır.

Bir insan düşünün; insanlar 13 yıl boyunca eziyetin her türlüsünü ona reva görsün. Toplumun en dürüst insanı iken yalancılıkla, en mütevazısıyken liderlik sevdasıyla, en ağırbaşlısıyken şairlik ve kahinlikle suçlansın. Kovulsun, hakarete uğrasın, malına el konsun, üç yıl açlığa ve sosyal boykota tabi tutulsun. İtibarsızlaştırılsın, ötekileştirilsin ve nihayet canına kastedilsin.

Sonra kendine bir devlet kursun. O devletin tartışmasız lideri olsun. Bu defa münafıkların eziyetine duçar olsun. Fakirliğiyle dalga geçilsin, ashabı alaya alınsın, hanımına zina iftirası atılsın ve nihayet suikast girişiminde bulunulsun. Ancak insanlar ona şu şahitlikte bulunmaktan geri durmasınlar:

"Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem nefsi için hiç intikam almadı. Allah'ın sınırlarından birinin çiğnenmesi müstesna, o zaman Allah için intikam alırdı." [10]

Kendi evinde mahrumiyet ve yokluk had safhadayken isteyen kimseyi geri çevirmesin. Bunca yıl hep yokluk gördük, rahat sırası bizde demesin.

'Allah Rasûlü İslam adına ne istense mutlaka verirdi. Öyle ki bir adam ondan istedi. Ona iki dağ arası (sürü) koyun verdi. Adam kavmine dönüp; İslam olun, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem fakirlikten korkmayan kişinin vereceği şekilde veriyor.' dedi.[11]

Ebu Zumeyl uzun bir kıssanın ardından;

"Çünkü Nebi kendisinden ne istense evet diyordu." [12] diyecekti.

Akıl hastası bir kadın ona gelip *'Sana ihtiyacım var'* dediğinde, deli diye başından savmıyor, nerede istersen görüşelim diyordu. Kadının tercih ettiği bir köşeye çekilip, uzun müddet onun sıkıntılarını dinliyordu.[13]

Bu örnekler anlatmakla bitmez. Bunlardan çok daha önemlisi, onu *sallallahu aleyhi ve sellem* tanıdıkça onun sizi ne kadar sevdiğini göreceksiniz. O hiç ayrım yapmadan ümmetinden her bir kişiyi gönülden bir sevgiyle sevmiştir. Onun size olan sevgi ve şefkati, sizin ona olan sevginizi arttıracaktır.

---

9. 33/Ahzab, 21

10. Buhari, 3560; Müslim, 2327.
11. Müslim, 2312
12. Müslim, 1056
13. Müslim, 2326

"Andolsun size kendinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, müminlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir. (Ey Muhammed!) Yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka ilah yoktur. Ben sadece O'na güvenip dayanırım. O yüce Arş'ın sahibidir." [14]

Bize ağır gelecek, zorlayacak olan, onu *sallallahu aleyhi ve sellem* üzer. Onun hayatı, ayetteki bu ifadenin tefsiri gibidir. Birkaç örnekle inceleyelim.

Abdullah bin Amr bin As *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Allah Rasûlü, İbrahim ve İsa'nın sözleri olan şu ayetleri okudu:

"Rabbim şüphesiz ki onlar/putlar birçok insanı saptırdılar. Bana tabi olanlar bendendir."

"Onlara azap edersen onlar senin kullarındır. Onları bağışlarsan şüphesiz sen Aziz ve Kerim olansın."

Bu ayetleri okudu ve ağladı: 'Allah'ım, ümmetim. Ümmetim.' dedi. Allah, onun niye ağladığını çok iyi bilmesine rağmen Cibril'i ona gönderdi: 'Git ve Muhammed'e sor, onu ağlatan nedir?' Cibril ona geldi. Allah Rasûlü onu ağlatanın ne olduğunu söyleyince (ümmetinin hali ve bağışlanmama endişesi) Allah, Cibril'le ona haber yolladı: 'Biz seni ümmetin hususunda razı edecek, seni üzmeyeceğiz.' " [15]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle diyecekti:

"Her Nebi'nin icabet edilen bir duası vardır. Her Nebi dünyada o duayı yaptı. Ben ise kıyamet gününde ümmetime şefaat olarak sakladım." [16]

Ebu Zer *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Allah Rasûlü bir gece sabaha kadar, rükuda ve secdede aynı ayeti tekrar ederek namaz kıldı. O, sürekli 'Onlara azap edersen onlar senin kullarındır, onları bağışlarsan şüphesiz Aziz ve Kerim olansın' ayetini okumuştu. Sabah olunca yanına geldim. 'Anam babam sana feda olsun, dün gece sabaha kadar aynı ayeti tekrar edip durdun' dedim. Bana: 'Ben Allah'tan ümmetim için şefaat istedim, Allah'a şirk koşmayanlar ona nail olacaktır Allah'ın izniyle' dedi." [17]

14. 9/Tevbe, 128-129.

15. Müslim, 202

16. Buhari, 6304; Müslim, 198-199.

17. Ahmed, 5/149

Hani bazen anlatıyoruz. Sabahlara kadar namaz kılar, seccadesi gözyaşlarıyla ıslanır, ayakları şişerdi.[18]

Demek ki o gecelerde onu *sallallahu aleyhi ve sellem* ağlatan, dertlendiren sebeplerden biri de senmişsin! Ümmetinden olan sen!

Nasıl sevmeyeceksin böyle bir Peygamberi, sana gelecek zarar için ağlıyor, sabahlara kadar dua ediyor, sana dokunacak bir fayda ise onu mutlu edip secdelere götürüyor.

Bir önceki yazımızda ona salât getirmenin onun sevgisine alamet olduğunu anlatmıştık. Allah *subhanehu ve teâlâ* onu *sallallahu aleyhi ve sellem* müjdelemişti: *"Sana bir defa salât getirene, ben on defa salat getireceğim."* diye. Bu müjdeyi alan Allah Rasûlü tek başına Medine'nin dışına çıkmış, yalnız kaldığı bir ortamda secdeye kapanıp öyle kalmıştı. Onu uzaktan izleyen Abdurrahman bin Avf dayanamayıp yanına gelmiş ve onu kontrol etmişti. Allah Rasûlü ise: *"Rabbim beni müjdeleyince ona şükür etmek istedim"* demişti.[19]

Onu *sallallahu aleyhi ve sellem* tanımak için çabalamalı, çalışmalar yapmalıyız, ki; varlığı iman olan sevgiyi elde edelim.[20]

"Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem nefsi için hiç intikam almadı. Allah'ın sınırlarından birinin çiğnenmesi müstesna, o zaman Allah için intikam alırdı."

18. Buhari, 1130; Müslim, 2819.

19. Müsned

20. Faydanın tamamlanması, onu sallallahu aleyhi ve sellem hakkıyla tanımak isteyenlere yardımcı olması açısından bazı kitap isimleri verelim.

** Allah Rasûlü'nün siretini bir bütün olarak sahih rivayetlerden öğrenmek isteyenler, Risale Yayınları'nın neşrettiği Safiyurrahman Mubarekfuri'ye ait 'Peygamberimizin Hayatı ve Daveti' adlı eserden istifade edebilirler. Dünya siyer ödülünü de alan bu kitap sahih rivayetlerle siyer yazımında Türkçe'ye kazandırılmış önemli bir eserdir.*

** Allah Rasûlü'nün hayatında Tevhidî mücadele ve metod için:*
Hak Yayınları'nın neşrettiği, Abdurrahman El Muhacir'e ait 'Rasûlullah'ın Hayatı ve İslami Hareket Metodu'
Pınar Yayınları'nın neşrettiği Celalettin Vatandaş'a ait 'Hz. Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem Hayatı ve İslam Daveti'

3. Ona benzemeye çalışmak

İslam inancına göre insanın dış dünyası ve iç dünyası arasında telazum/gerektiricilik bağı vardır. İnsanın zahirinde yaptığı her amel bâtınını etkilediği gibi, etkilenen bâtın/kalp bir sonraki yapılacakların belirleyicisi olur. Bunun en hayırlı şahidi Allah Rasûlü'nün:

"Size doğruluğu emrediyorum, çünkü doğruluk insanı iyiliğe götürür, iyilik de cennete. Kişi doğru söylemeye devam eder, ta ki Allah katında doğrulardan/sıddık yazılıncaya dek. Sizi yalandan sakındırıyorum, çünkü yalan fücura, fücur da insanı ateşe götürür. Kişi yalan söylemeye devam eder ta ki yalancılardan yazılıncaya kadar." [21]

Hadis-i şerifi açıkça doğruluk ve yalanın insanın daha sonra yapacağı amelleri etkileyeceğini bildirmiştir. Peki bu nasıl olur?

Başka bir hadisinde:

"Dikkat edin kalpte bir et parçası vardır, o ıslah oldu mu bütün ceset/organlar ıslah olur. O bozuldu mu bütün ceset bozulur." [22]

Dış dünyamızda olan her şey kalbimizi etkiler; etkilenen kalp, bedenin komutanı olarak bir sonraki ameli, belirler.

Zahirde Allah Rasûlü'ne benzemeye çalışmak/teessi kalpte olan sevginin artmasına sebep olacaktır. Benzeme gayreti kalpteki sevgiyi tetikledikçe, bu etkilenme bir sonraki süreçte benzeme isteğini, örnek alma ve ittibayı etkileyecektir.

Zahirde Allah Rasûlü'ne benzemeye çalışmak/teessi kalpte olan sevginin artmasına sebep olacaktır. Benzeme gayreti kalpteki sevgiyi tetikledikçe, bu etkilenme bir sonraki süreçte benzeme isteğini, örnek alma ve ittibayı etkileyecektir.

İbni Teymiye *rahimehullah*:

'Zahirde benzeşmek, kalpte sevgi oluşmasına neden olur. İçeride var olan muhabbetin zahirde benzeşmeye neden olduğu gibi... Bu duruma duygu ve tecrübe şahitlik eder.' [23]

Buna binaen her Müslümanın, zahirinde Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* benzemek için çaba göstermesi gerekir. Öyle ki; bu çaba kalbe sevgi olarak yansısın, sevgiyse organlara salih amel...

4. Onu anmak/salâvat

"Allah ve melekleri, Peygamber'e çok salavat getirirler. Ey müminler! Siz de ona salavat getirin ve tam bir teslimiyetle selam verin." [24]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Kim bana bir defa salât getirirse Allah ona karşılık ona on defa salât getirir." [25] buyurmuştur.

İnsan vücudunda kalbi ve diğer organları en çok etkileyen, dil ve amelleridir. Bir hadiste Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Her sabah organlar dile nida eder. 'Bizim hakkımızda Allah'tan kork! Sen istikamet bulursan biz de istikamet buluyor, sen sapıtınca biz de sapıtıyoruz.' der." [26]

Bundan dolayı Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, dilini garanti edene cenneti garanti etmiş, ashabına tavsiyesinde dili göstererek *"bunu tut"* demiştir. Muaz'a *radıyallahu anh* onu cennete götürecek Tevhid, namaz, oruç, sadaka, cihad gibi ulvi amelleri anlattıktan sonra *"Sana bunların hepsini elde edeceğin şeyi göstereyim mi? Dilini tut."* demiştir.[27]

Dil ile yapılan zikir, kalpteki muhabbet ağacını sular. Zamanla daha fazla muhabbet olarak meyve vermeye başlar.

Hepimiz tecrübeyle biliriz ki, kişinin gönlünde olan neyse dilinde olan da odur. Seven sevdiğini

---

Aynı yayınevinin yayınladığı, Mevdudi'ye ait 'Tarih Boyunca Tevhid Mücadelesi ve Hz. Peygamber'in Hayatı'

** Onun sallallahu aleyhi ve sellem hayatının fıkhi boyutu ve vakıalardan dersler çıkarmak için:*
Geniş bir eser olarak, İbni Kayyım'ın 'Zadu'l Mead'
Daha hafif bir eser olarak Guraba Yayınları'nın neşrettiği Ahmed Ferid'e ait 'Fıkhu's Sire' adlı eser okunabilir.

** Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem kişisel özellikleri ve ahlakı için:*

İmam Tirmizi ve İbni Kesir'e rahimehumullah ait Şemail kitapları/ Polen Yayınları 'Peygamberin Şahsiyeti ve Karakteri'

** Savaşlarda tutumu, komutanlığı ve şahsiyeti için Mahmud Şit Hattab 'Komutan Peygamber'*

** Aile içinde Peygamberimizin hayatı ve sünnetleri için Polen Yayınları'nın 'Bütün Yönleriyle Ev İçindeki Sünnetler' ve 'Peygamber Evinin ve Sahabe Hanımlarının Yaşantıları' Guraba Yayınları'ndan 'Peygamberin Evinde Bir Gün' adlı eserlere müracaat edilebilir.*

21. *Buhari, 6094; Müslim, 2607*
22. *Buhari, 52; Müslim, 1599*
23. *İktida Sırata'l Mustakim, s. 488*
24. *33/Ahzab, 56*
25. *Müslim, 408*
26. *Tirmizi, 2407*
27. *Tirmizi*

görmeyi, bunun olmadığı zamanlarda onu anarak sevgisinin hasretini hafifletmeyi ister.

Bizler belki kalbi, onun *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgisiyle tutuşma ve her daim ona salât getirme mertebesinde olmayabiliriz. Ancak sürekli salât getirip, onu her mecliste insanlara hatırlatmak suretiyle onu anıp kalbimizi bu hale hazırlayabiliriz.

İnsanoğlu sadece gün içindeki boş zamanlarını, yürüme mesafelerini, ev işi vakitlerini ve çalışma anlarını; Allah'ı ve Rasûlü'nü zikretmeye ayırsa, iki cihanın saadeti olan muhabbeti elde etmesi kaçınılmazdır. Bugün büyük şehirlerde yaşayan kardeşlerimizin neredeyse günlük iki saati trafikte geçmektedir. Bir ev hanımının daha fazla saati ev işlerine ayrılmaktadır. Bu zamanlar sağlam bir iradeyle zikir, Allah ve Rasûlü'nü anmaya hasredilse; elde edilecek dünya ve ahiret mükâfatının değeri hiçbir sözle ifade edilemez. Bir defa Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* salavat getirmeniz karşılığında Rabbinizin semada sizi on defa anması ve övmesi dahi tek başına bilinse, ne büyük hazinelerin elden kaçtığı anlaşılacaktır.

Onu Sevmenin Faydaları

1. Sevgi insanı harekete geçirir

Bu ümmetin bir ferdi olarak her Müslümanın üzerinde Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* birtakım hakları vardır. Hakların yerine getirilmesi, çaba ve azim ister. İnsan tabiatı, sorumluluktan hoşlanmaz. Kur'an'ın ifadesiyle insanların çoğunun *'müşrik, bilmeyen, cahil, zalim, nankör, cedelci ve unutkan'* olmasının yani hevasına tabi olmasının nedeni; başıboşluğa olan düşkünlük, sorumluluk almaya olan hoşnutsuzluğudur. Sevgi, insanoğlunun en ciddi problemi olan başıboşluk/sorumsuzluk hastalığının şifasıdır.

Sevgi öyle bir şeydir ki, sevene sevdiği uğruna çektiği çile ve ızdırabı dahi sevimli kılar. Dağların yükünü insanın gözünde hafifletir, saç ağartan sorumlulukları insanın gözünde basitleştirir.

Günlük hayatta yük kaldırmaktan nefret eden bir insan, yaptığı iş halterse ve de işini seviyorsa yüzlerce kiloyu hiç umursamadan kaldırır. Evinde kendi çocuğunu taşıması talep edilen Dünya Şampiyonu bir halterci, bundan rahatsız olurken; sadece bir günlük antremanda kaldırdığı yük hesaplansa tona ulaşır.

Sokaklarda oyun olarak kilometrelerce koşan bir gence, iki adımlık bakkaldan ekmek alıp gelmek ne de zordur. İşte, severek yapılan her iş böyledir. Sevgi, insanı sevilen yönünde harekete geçirir, dahası o uğurda karşılaşılacak zorlukları insanın gözünde basitleştirir.

Sahabenin İslam davası uğruna katlandıklarını, bu gerçeği bilmeden anlayamayız. Allah Rasûlü için ailelerini terk etmek, yurtlarından hicret etmek, hatta savaş meydanlarında ciğerlerinden bir parça olan insanlarla savaşmak onlara zor gelmiyor muydu sanıyorsunuz? Onlar robot ya da makine değillerdi. Duyguları olan, bizim gibi zaaf ve değerleri olan insanlardı. Ancak kalpleri gerçek sevgiyi tattığından her engeli aşmış, en hayırlı ümmet, en seçkin ashab olmuşlardı.

Abdurrahman bin Avf *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Bedir gününde safta duruyordum. Sağıma ve soluma baktım. Ensardan iki çocuk vardı. Ben o ikisinden daha yapılı iki kişinin arasında olmayı temenni ettim. O sırada onlardan biri beni dürttü. 'Ey amca Ebu Cehil'i tanıyor musun?' dedi. 'Evet, senin Ebu Cehil'le ne işin olur ey kardeşimin oğlu' dedim. 'Duydum ki o Allah Rasûlü'ne sövüyormuş, vallahi onu görürsem ikimizden biri ölünceye dek onu bırakmayacağım' dedi. Çocuğun bu durumuna şaşırdım. O sırada öbür yanımda olan beni dürttü ve aynı şeyleri söyledi. Bu konuşmanın üstünden çok geçmeden Ebu Cehil'in insanların arasında gezindiğini gördüm. O iki gence; 'Bu bana sorduğunuz şahıstır' dedim. Kılıçlarıyla fırlayıp ona saldırdılar ve onu öldürdüler..." [28]

Bu gençler nasıl bu hale gelmişti. Yaşıtları sokakları arşınlayıp, güzel bir sevgili, kaliteli bir kıyafet peşindeyken onların ne işi vardı da savaş meydanındaydılar? Onları bu yönde harekete

28. Buhari, 3141; Müslim, 1752

geçiren, büyüklerin korkup kaçtığı sorumluluğu *'Ümmetin Firavunu'nu'* öldürme yükünün altına ne sokmuştu?

İsterseniz sayfaları geriye doğru çevirelim. Bunların nasıl bir ananın çocukları olduklarına bakalım. Öyle ki sahabe onları tarif ederken babalarıyla değil anneleriyle anacaktı. Araplarda bu hakaret sayılırdı. Lakin onlar da bunun övgü olduğunu çok iyi biliyorlardı. Onlar Sümeyra'nın, Afra binti Ubeyd'in çocuklarıydı. Muaz ve Muavviz bin Afra.

Hani muhacir evlerine gidip size gündeliğe geleyim, evlerinizin işini yapayım, ücret istemem, ihtiyacım da yok. Bana göremediğim 13 yıllık hayatı anlatın diyen kadın... Böyle bir annenin, böyle evlatları olur. Nasıl bir sevgi aşıladıysa çocuklara, yaşıtları ergenlik sendromları yaşarken, onlar sahabenin büyüklerinin çekingen kaldığı bir sahaya atıldılar. *'Duydum ki Peygamber'e sövüyormuş'* dediler.

Abdurrahman bin Avf... İlk baktığında *"Keşke bu ikisinden daha iri/yapılı birilerinin arasında olsaydım."* diye hayıflamıştı. Çok geçmeden yanındaki onu dürttü. Sonra diğer yanındaki. *'Ebu Cehil'i tanıyor musun?'* Ne Abdurrahman bin Avf, ne de başka biri hiç böyle yapılı iki insan arasında durmamıştır.

Sevgi, sevgi, sevgi... Bugün ümmetin içerisinde olduğu bu hareketsizliğin, bu çaresizlik ve buhranın, gençlerin Facebook'ta birbirlerini dürtmekle meşgul olmalarının, ümmetin ve bizlerin gündemini boş işlerin meşgul etmesinin tek çözümü sevgidir.

Allah'ım kalplerimizi yüce zatının ve Nebi'nin sevgisiyle doludur.

2. İmanın lezzetini aldırır

21. Asrın cahiliyesini yaşayan *'Tevhid ve Sünnet'* ehli, ilk neslinki kadar olmasa da bedel ödüyor. Bazı coğrafyalarda kanı akıyor, kimisinde muhacir, bir başkasında esir, bir diğerinde varlığı inkâr ediliyor...

İnsanın uğrunda bu kadar bedel ödeyip, fedakârlık yaptığı şeyden lezzet alması kaçınılmazdır. Olması gereken budur. Ancak vakıa öyle söylemiyor. Çoğu kişi bu konuda muzdarip. İmanın tadını alamamaktan, sahabe gibi bunu iliklerine kadar hissedememekten şikayetçi.

Ne acı bir kayıp. Allah *subhanehu ve teâlâ* birşeye tat kılacak ve bu tat manevi bir tat olacak. Siz o şey için her şeyinizi feda edeceksiniz; ancak o tadı alamayacak yahut sürekli hale getiremeyeceksiniz.

Bunun nedeni sevgide yaşanan problemdir. Sevgisizlik, ya da asıl sevgiyle beraber başka sevgilerin bir arada bulunması imanın tadını almaya engel oluyor.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Üç şey vardır ki kimde bulunursa imanın tadını alır:

Allah ve Rasûlü'nün ona herşeyden daha sevimli olması

Kişiyi sadece Allah için sevmesi

İmandan sonra küfre dönmeyi ateşe girmek gibi kerih görmesi." [29]

İmanın tadının alınması için zikredilen üç maddeye dikkat edildiğinde üçü de sevgi merkezlidir. Sevmek ve sevilenin zıddına buğz etmek.

İnsanın uğrunda bu kadar bedel ödeyip, fedakârlık yaptığı şeyden lezzet alması kaçınılmazdır. Olması gereken budur. Ancak vakıa öyle söylemiyor. Çoğu kişi bu konuda muzdarip. İmanın tadını alamamaktan, sahabe gibi bunu iliklerine kadar hissedememekten şikayetçi.

3. Sevgi insanı hakettiğinden yüce mertebelere ulaştırır

"Adamın biri Allah Rasûlü'ne geldi. 'Ey Allah'ın Rasûlü kıyamet ne zaman?' diye sordu. Allah Rasûlü 'Sen oraya ne hazırladın?' diye cevap verdi. Adam: 'Çokça namazım, orucum yok. Lakin ben Allah'ı ve Rasûlü'nü seviyorum' dedi. Allah Rasûlü: 'Sen sevdiğinle berabersin' dedi."

Hadisi nakleden Enes *radıyallahu anh* devamında der ki:

29. Buhari, 16; Müslim, 43

"...'Biz İslam'dan sonra bu sözü duyduğumuz gün kadar hiç sevinmemiştik. Ben Allah'ı, Rasûlü'nü, Ebu Bekir ve Ömer'i seviyorum, onların amelini yapamasam da, bu sevgimle onlarla beraber olmayı umuyorum.' " [30]

Bu ne büyük bir müjde! Kalpleri imanla dolu sahabe bunun büyüklüğünü öyle fıkhettiler ki *'İslam'dan sonra hiç bu kadar sevinmemiştik'* dediler. Acaba bizler de aynı hadisi duyduğumuzda böyle sevindik mi? *'Elhamdulillah ben de amelimle olmasa da sevgimle Allah Rasûlü'nün yanında olacağım'* dedik mi? Diyenlerimize ne mutlu! Demeyen veya diyemeyenlerimize muhasebe zamanı gelmedi mi? Neden Allah *subhanehu ve teâlâ* böyle bir lütufla bizleri şereflendirmişken ben bundan mahrum olayım, diye sorma ve çözüm yolları arama zamanı geldi de geçiyor.

Bizler rıza-ı ilahi ve Allah'ın yanındaki nimetler için yaşıyoruz. Ve biliyoruz ki bunlar amelle elde edilecek şeyler değildir.

"— Sizden hiç kimseyi ameli cennete götürmez.

— Seni de mi Ey Allah'ın Rasûlü?

— Allah'ın beni rahmetiyle kuşatması müstesna benim amelim de beni cennete götürmez." [31]

Salih amelle beraber bizleri Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* fazlına eriştirecek, onun rahmetini kesbedecek yollar aramamız lazım. Allah'ın sevgisi ve O'nun sevmemizi istediklerinin sevgisi buna ulaşmanın en kısa yollarındandır.

Bu, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgisi olunca: dünyanın ve ahiretin erişilmez nimetlerini kolaylaştıran bir vesile olur. En önemlisi de yüce Allah'ın kulu sevmesi olarak kişiye geri döner. Yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* bir insanı sevdi mi, artık dünyaya ve ahirete dair düşünecek bir şey kalmamıştır.

"Allah bir kulu sevdi mi Cibril'i çağırır. Ben falancayı seviyorum sen de onu sev der. Cibril onu sever. Cibril meleklere Allah subhanehu ve teâlâ falancayı seviyor, siz de onu sevin der. Onlar da onu sever. Ta ki o kişi için yeryüzünde kalplere kabul/sevgi kılınır..." [32]

"Kim benim dostlarımdan birine düşmanlık ederse bana harp ilan etmiş olur. Kulum bana en çok farz ibadetlerle yaklaşır. Kulum nafilelerle de bana yaklaşır. Ta ki ben onu severim. Onu sevdiğimde gören gözü, duyan kulağı, tutan eli, yürüyen ayağı olurum. İstediğinde verir, sığındığında onu korurum..." [33]

Bu hayırların hepsi Allah'ın kulu sevmesinin semeresidir. Bu sevgiye ulaşmanın yollarından biri, belki de en başında geleni Rasûl *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgisidir.

Ey Vedud olan Rabbim! Senden zatının sevgisini, Rasûl'ün sevgisini ve sevilmesinden razı olduğun müminlerin sevgisini istiyorum.

Ey Vedud olan Rabbim! Beni sev ve sevgisinden razı olduğun kullarına sevimli kıl. Allahumme Amin.

30. *Buhari, 3688; Müslim, 2639*
31. *Buhari, 6463; Müslim, 2816*
32. *Buhari, 3209; Müslim, 2638*
33. *Buhari, 6502*

Tatil Ta'til[1] Olmasın

Günün, haftanın ve ayın meşgalesi içinde manevi sorumluluklarını hakkıyla yerine getirmeyen, Allah'ın nimetlerinden gafil kalan, O'na şükür ve sabırla kulluğunu yerine getirmeyenler için fırsattır tatil. Gece, gündüzün; Cuma, haftanın; Ramazan, yılın eksiklerinin telafisidir. İslam, tatilin ta'til edilmesine karşıdır.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla...

Bizleri yoktan var eden, gündüzü çalışma zamanı, geceyi örtü ve dinlenme kılan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam, O'nun *subhanehu ve teâlâ* rıza ve muhabbetine bizleri irşad eden Nebi'ye *sallallahu aleyhi ve sellem*, ailesine ve güzide ashabının üzerine olsun.

Dinlenme, insanın temel ihtiyaçlarındandır. Bu nedenle vahiy; gün içinde geceyi, haftada Cuma'yı, yılda Ramazan ayını ve bayramları Müslüman için dinlenme vakti kılmıştır. Bunun insana verilmiş sayısız nimetler arasında olduğunu ve yüce Allah'ın büyüklüğüne delalet eden ayetlerden olduğu vurgulanmıştır.

"Sizin için geceyi örtü, uykuyu istirahat kılan, gündüzü de dağılıp çalışma (zamanı) yapan, O'dur." [2]

"Gece olsun gündüz olsun, uyumanız ve Allah'ın lütfundan (nasibinizi) aramanız da O'nun (varlığının) delillerindendir. Gerçekten bunda, işiten bir kavim için ibretler vardır." [3]

İnsanın bu nimeti düşünmesi istenmiş ve elinden alındığı taktirde Allah *subhanehu ve teâlâ* dışında hiçbir varlığın insana bunu geri getiremeyeceği vurgulanmıştır.

"(Rasûlüm!) De ki: Düşündünüz mü hiç, eğer Allah üzerinizde geceyi ta kıyamet gününe kadar aralıksız

1. *Ta'til; içi boşaltılmış, iptal edilmiş, faydasız olan Arapça bir kelimedir.*
2. *25/Furkan, 47*
3. *30/Rum, 23*

devam ettirse, Allah'tan başka size bir ışık getirecek kimdir? Hâlâ işitmeyecek misiniz? De ki: Söyleyin bakalım, eğer Allah üzerinizde gündüzü ta kıyamet gününe kadar aralıksız devam ettirse, Allah'tan başka, istirahat edeceğiniz geceyi size getirecek kimdir? Hâlâ görmeyecek misiniz? Rahmetinden ötürü Allah, geceyi ve gündüzü yarattı ki geceleyin dinlenesiniz, (gündüzün) O'nun fazlu kereminden (rızkınızı) arayasınız ve şükredesiniz." [4]

İslam'ın dinlenme anlayışıyla, modern insanın dinlenme/tatil kavramından anladığı şey çok farklıdır. Modern insan, tatil/dinlenme vakitlerini ölü zaman olarak görür. Bir şeylerle doldurulacaksa da bunları, nefsin isteklerinin yerine getirildiği, bedenin doyurulduğu maddi aktiviteler olmalıdır.

İslam ise tatil/dinlenme zamanlarına çok farklı yaklaşır. Bu zaman diliminde kulun Rabbinin nimetlerine şükrettiği, çalışma zamanlarında eksik kalan yönlerini tamamlayacağı, manevi yönü ağır olması gereken aktivitelere teşvik eder.

Örneğin, Kur'an'da dinlenme vakti oluşuna en çok vurgu yapılan gece için Rabbimiz şöyle buyurur:

"Ey örtünüp bürünen (Rasûlüm)! Birazı hariç, geceleri kalk namaz kıl. (Gecenin) yarısını (kıl). Yahut bunu biraz azalt. Ya da bunu çoğalt ve Kur'an'ı tane tane oku. Doğrusu biz sana (taşıması) ağır bir söz vahyedeceğiz. Şüphesiz gece kalkışı, (kalp ve uzuvlar arasında) tam bir uyuma ve sağlam bir kıraate daha elverişlidir. Zira gündüz vakti, sana uzun bir meşguliyet var. Rabbinin adını an. Bütün varlığınla O'na yönel." [5]

Gece yapılmasını teşvik ettiği ibadetler; namaz, Kur'an'ı tertil üzere okuma, Allah'ı zikretme ve yalnız O'nunla *subhanehu ve teâlâ* olunan boş vakitler...

Teşvik edilen bu ibadetlerin gece yapılmasının istenme nedeni 7. ayette belirtilmiştir. İnsanı, gündüz meşgul eden, Rabbine hakkıyla kulluk etmesine engel olan uğraşları/meşgaleleri vardır.

Yine müminleri övdüğü bir bağlamda şöyle buyurur:

"Bizim ayetlerimize ancak o kimseler inanırlar ki, bunlarla kendilerine öğüt verildiğinde, büyüklük taslamadan secdeye kapanırlar ve Rabblerini hamd ile tesbih ederler. Korkuyla ve umutla Rabblerine yalvarmak üzere (ibadet ettikleri için), vücutları yataklardan uzak kalır ve kendilerine verdiğimiz rızıktan Allah yolunda harcarlar." [6]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* müminler için dinlenme vakti olan, bir nevi günün tatili olan gecede müminleri şöyle teşvik etmiştir:

"Şüphesiz gecenin son üçte biri kaldığında Rabbimiz dünya semasına iner: 'Yok mu isteyen, vereyim; bağışlanma dileyen, günahlarını affedeyim; bana sığınan, onu korumam altına alayım...' " [7]

İnsan, tarafından günün tatili/dinlenme vakti kılınan gecede bunca amele teşvik edilmiştir. Aynı şeyleri haftanın dinlenme vakti olan Cuma için de söyleyebiliriz. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bugünün tamamını neredeyse salih amellerle doldurmuştur.

4. 28/Kasas, 71-73
5. 73/Müzemmil, 1-8
6. 32/Secde, 15-16
7. Buhari, Müslim

Öncelikle Müslümanların ibadet olarak gusledip temizlenmelerini emretmiş, kendisi güzel kokular sürünüp en güzel elbiselerini giyerek onlara örnek olmuştur.

"Cuma guslü Müslümanların üzerine gereklidir." [8]

"Sizden biri Cuma'ya geleceği zaman gusletsin." [9]

"Cuma günü gusledip yağlanan, güzel kokular sürünüp insanların arasını ayırmadan mescide gelen, kendisine takdir olunan kadar namaz kılıp, imam hutbeye başladı mı susan ve dinleyen kimse yoktur ki mutlaka Allah onun iki Cuma arası işlediği günahları affeder." [10]

Bu gün camiye erken gelip en ön safta yer alacakları müjdelemiş, onların camiye erken gelmesini teşvik etmiştir:

"Cuma günü gusül alıp ilk saatte camiye gelen, deve kurban etmiş gibidir. İkinci saatte gelen, inek; üçüncü saatte gelen, koç; dördüncü saatte gelen, tavuk; beşinci saatte gelen, yumurta kurban etmiş gibi ecir alır." [11]

"Cuma günü olduğunda melekler mescidin kapısında bekler. Sırasıyla gelenleri yazarlar. İlk gelen deve kurban etmiş gibi kaydedilir, ikinci gelen..." [12]

Tatillerin asli vazifesini icra etmesi için; eksiklerimizi ve ihtiyaçlarımızı tespit etmeli, onlara yönelik yazılı manevi reçeteler hazırlamalı, dinlenme zamanları geldiğinde bunlara riayet etmek için kendimizi zorlamalıyız.

Bu gün içinde bir saatin gizli olduğunu, bu vaktin dualara icabet saati olacağını haber verip, hangi vakit olduğunu muphem bırakmıştır. Ta ki Müslümanların günün her vaktinde o saate muvafakat etmek ümidiyle dua ve zikirle geçirmeleri için.

"Cuma günü içinde öyle bir saat vardır ki, kul o saate muvafakat eder ve Allah'tan isterse Allah mutlaka ona icabet eder." [13]

Hususi olarak bu günde kendine salât ve selam getirilmesini istemiş, diğer zamanlara nispetle bu günde getirilecek salât ve selamın daha faziletli olduğuna vurgu yapmıştır.[14]

Tüm bu ameller haftanın tatili/dinlenme vakti olan Cuma gününde teşvik edilenlerdir. Bu dahi çağımız insanının ve maalesef birçok Müslümanın tatil ve dinlenmeden anladığının İslam'ın anlayışına uymadığını gösterir.

Bütün bunları toplayıcı ifade İnşirah suresinde verilmiştir:

"Boş kaldığın zaman ayakta dikilerek yorul." [15]

Harfiyyen tercümesini verdiğimiz bu ayet; boş zamanlarda Müslümanlara Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* üzerinden yol göstermektedir. Boş kaldığı, yani dinlenme zamanlarında yorulacak kadar Allah'ın huzurunda durmasını, salih amellerle bedenini dinlendirmesini istemiştir.

Evet, İslam'ın tatil/dinlenme/boş zaman anlayışı budur. Günün, haftanın ve ayın meşgalesi içinde manevi sorumluluklarını hakkıyla yerine getirmeyen, Allah'ın nimetlerinden gafil kalan, O'na şükür ve sabırla kulluğunu yerine getirmeyenler için fırsattır tatil. Gece, gündüzün; Cuma, haftanın; Ramazan, yılın eksiklerinin telafisidir. İslam, tatilin ta'til edilmesine karşıdır. Dünya meşgalesi içinde Rabbine karşı yeterince gaflet içinde olan insanın tatilini/dinlenmesini yeni bir gaflet aracı kılmasına hoş bakmaz.

Maalesef çoğu Müslüman kardeşimiz, tatil/dinlenme vakitlerini ehli dünyanınkine benzer şekilde vakit öldürerek geçiriyor. İslam'ın bu bakış açısını ihya etmek, önümüzde bulunan yaz ve Ramazan tatillerinden istifade etmek, Müslümanca bir tatil geçirmek için başyazımızı bu konuya ayırdık.

Tatillerin/dinlenmelerin İslam'a uygun geçmemesinin bir nedeni bu olduğu gibi[16] bir başka nedeni programsızlıktır. Boş zamanlar gelmeden onlara dair elde bir programın olmaması, zamanın heba olmasına neden oluyor. Müslüman, gerek haftalık, gerek aylık ve yıllık tatillerine dair program yapmalı, elinde tatilini İslamileştirme yol haritası bulunmalıdır.

---

8. *Buhari, Müslim*
9. *Buhari, Müslim*
10. *Buhari*
11. *Buhari, Müslim*
12. *Buhari, Müslim*
13. *Buhari, Müslim*
14. *İbni Mace, 1637; senedinde ihtilaf edilmiştir.*
15. *94/İnşirah, 7*
16. *Yani bir nedeni; İslam'ın tatile bakış açısını, dinlenme zamanlarının nasıl geçirilmesi gerektiğini kişinin bilmemesidir.*

Manevi program:

Her Müslümanın tatil/dinlenme zamanları için önceden belirlenmiş manevi bir programa sahip olması gerekir. Rabbiyle baş başa kalıp O'nu *subhanehu ve teâlâ* andığı, hatalarından istiğfar ettiği, eksiklerine dair Rabbinden yardım istediği, dünyayla kirlenen kalbini temizlediği manevi saatler... Bugün birçok insanın buna ihtiyaç hissetmemesi, kalplerin ölmüş olması veya ağır manevi hastalıklara yakalanmasındandır. Sıhhatli kalpler dünya hayatının, insanlarla iç içe olmanın, göz, kulak ve ağız yoluyla manevi hayatı olumsuz etkileyen durumlarından kurtulmak için fırsat kollarlar. Asr-ı saadet insanının gün içinde farz namazları ve geceyi, haftada Cuma'yı, yıl içinde Ramazan ve Zilhicce günlerini kolladıkları gibi...

Tatillerin asli vazifesini icra etmesi için; eksiklerimizi ve ihtiyaçlarımızı tespit etmeli, onlara yönelik yazılı manevi reçeteler hazırlamalı, dinlenme zamanları geldiğinde bunlara riayet etmek için kendimizi zorlamalıyız.

Davet programı:

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bizleri hidayet etmesi, üzerimizdeki en büyük nimetlerdendir. Her nimet gibi hidayet nimeti de şükür ister. Her nimetin şükrü kendi cinsindendir. Şirk ve bidat bataklığında Allah'ın hidayetiyle şereflenmiş bizlerin, bir zamanlar bizim durumumuzda olan insanlara *'Tevhid ve Sünnet'* davetini ulaştırmamız şarttır. Ulaştırmalıyız ki bu büyük nimetin şükrünü eda edelim.

Tatiller bu iş için önemli fırsatlardır. Davete müsait olduğuna inandığımız akraba ve arkadaşlarımızı belirlemeli, daha önce hazırladığımız bir program çerçevesinde onları ziyaret ederek davet yapmalıyız. Tatilde yolculuk yapmak durumundaysak yanımızda yeterli miktarda davet için malzeme bulundurmalıyız. Yolculuk nimetinden faydalanmalı, gerek yolculuk esnasında insanlara, gerek dinlenme noktalarında, İslam davetine katkıda bulunarak seferimizi İslamileştirmeli, Rabbimizin rızasına uygun hale getirmeliyiz.

Tevhid ehli her Müslümanın çok basit çabalarla *'Tevhid ve Sünnet'* davetini Türkiye'nin dört bir yanına yayabileceğini unutmayalım. Uçaklar ve otobüslere bırakılacak kitap/dergi/broşür tarzı yayınlar; dinlenme tesisleri, otogar ve havalimanı

mescidlerine bırakılacak davet içerikli materyaller buna örnek verilebilir. Her Müslümanın yolculuk/tatil süresinde programlı olarak yapacağı böylesi bir çalışmanın, İslam davasına hizmete katkı boyutu bir yana, insanların hidayetine ne oranda etki edeceği de açıktır.

İnsanları yönlendireceğimiz materyallerin elimizin altında hazır bulunması gerekir. Basit bir kartvizit üstüne dikkat çekici olarak basılmış ve muhatabımızın okuyup dinleyebileceği, izleyip vakit geçirebileceği argumanların olduğu bir site, yayın kuruluşu veya kitabevi reklamı dahi iyi bir yönlendirme aracı olabilir.

İlmî bir program:

Her Müslümanın; imanını zinde tutacak, kendini salih amele teşvik edecek, en önemlisi amellerini Rabbinin rızasına uygun şekilde yapacak kadar bilgi sahibi olması gereklidir. İmanın elbise üzerindeki nakış misali zamanla solduğu, asr-ı saadet ehlinin dahi, *"Ey iman edenler! İman ediniz."* [17] uyarısına muhatap olduğu unutulmamalıdır. Bu problemin çözümüne katkı sağlayan unsurlardan biri, faydalı bilgiye açık olmaktır şüphesiz.

Tatiller bilgi açlığını gidermek, imani ve amelî yenilenme için Allah'ın nimetidir. Normal zamanlarda fırsat bulamayan, fırsat bulduğu takdirde bedenî veya zihnî olarak istifadeye müsait olmayan kardeşlerimiz; bu fırsatı iyi değerlendirmelidir.

Hususen İslam adına çalışan, vazifeleri İslam davasına hizmet olan kardeşlerimiz, bu süreleri değerlendirmeli, amellerini ihsan üzere yapabilmek adına kendilerini yenilemelidirler. Yaptıkları alanı ilgilendiren çalışmaları tespit etmeli, bir

"Boş kaldığın zaman ayakta dikilerek yorul."

17. 4/Nisa, 136

program hazırlayıp tatil süresinde bu çalışmalarla kendilerini yetiştirmelidirler.

Çocuklarımıza yönelik program:

Birkaç sayımızda değindiğimiz ve hayati öneme sahip olduğuna inandığımız bir sorunu bu yazıda tekrar gündeme getirmek istiyoruz.

Müslümanların, İslam coğrafyasında var olan sorunlara karşı duyarsız olmaları problemi! Yaşadığımız modern cahiliye ve onun ekonomi ayağı olan kapitalizm, bizleri bencilleştirdi. Sayısız ihtiyaç üreten, yazılı/görsel olarak sürekli ihtiyaçlarımızı bize hatırlatan sistem sayesinde, bir türlü tamamlanamayan ihtiyaçlar listemiz oluştu. Kendi ihtiyaçlarımız bitmediği için başka Müslümanların ihtiyaçlarına eğilemiyor, onların dertleriyle dertlenemiyoruz.

Hem imani, hem de ahlaki olan bu sıkıntının çözümü adına toplumsal olarak bir şeyler yapmalıyız. Ancak herkesin yapabileceği ve henüz karakterleri şekillenme aşamasında olan, yapılan her faaliyet ve davranışın şahsiyet binasında bir tuğla olacağı çocuklarımızdan işe başlayabiliriz. Kendileri dışında Müslümanların sorunlarına duyarlılık kazanacakları, onların ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarıyla beraber ele alacakları programlar yapmalıyız. Tatil süresinde aile olarak çalışmalar yapıp, dünya Müslümanlarının sıkıntılarını giderme adına, onların da zevk alacakları, ebeveynleriyle kaliteli vakit geçirirken bir yandan İslami duyarlılık kazanacakları programlarımız olmalı, özellikle çocuklarımızın da hoşlanacağı, zevkle yapacağı programlar hazırlarsak ve program yaparken onlara danışıp onları da programın belirlenme sürecine dahil edersek çok daha verimli bir çalışma yapmış oluruz.

Sonuç olarak:

Aslında çırpınışımız, hayatı Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* boyasıyla boyamaktır. Farkındaysanız hangi İslami değeri ele alırsak alalım; cahiliyenin bizi kuşattığını, onların düşünüp istediği gibi yaşamamızı sürdürdüğümüzü görüyoruz. Maalesef tatillerimiz de bundan nasibini almış durumda. Cahiliyeyi reddetmek, itikadi olarak ona لا /hayır dediğimiz gibi ameli olarak da hayır/ لا demeyi gerektirir.

Hususen biz *'Tevhid ve Sünnet' ehlinin...* İnsanları dinin aslına/özüne davet ederken, bu bizim hayatımızda görünmeli. Hayatımızda var olan her şey ama her şey Allah'ın boyasıyla boyanıp İslamileşmeli. Konuşmalarımız, meclislerimiz, evlerimiz, işyerlerimiz, aile yaşantımız, yolda yürüyüşümüz, ziyaretlerimiz ve dahi tatillerimiz ve dinlenme vakitlerimiz...

Hayatlarında olan her şeyi İslamileştiren, kulluk bilinciyle yapan ve davalarına hizmet vesilesi kılanlardan olmayı yüce Rabbimizden temenni ediyoruz.

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com | ÖZCAN YILDIRIM

Allah Sana Rüya Gösterdiğinde...

Allah sana güzel bir rüya gösterdiğinde öncelikle Allah'a hamd etmelisin. Daha sonra bunu âlim olan birine veya gönülden sevdiğin bir kimseye haber vermelisin. Çünkü âlim kimse onu sana açıklayabilir. Sevdiğin bir kimse de gördüğün rüyadan dolayı sana hased etmez.

Allah'a hamd, Râsulü'ne salât ve selam olsun...

İnsanın uykusunda gördüğü rüya bazen Allah tarafındandır. Allah tarafından olduğu zaman ise, bazen bir uyarı, bazen müjde, bazen de bunun dışında bir durum olabilir.

İnsanlık tarihinin ilk dönemlerinden bu yana, insanlar rüyaya ve onu tefsir etmeye önem vermiştir. Çünkü rüyanın durumu şaşılacak, garip bir şeydir. Buna binaen çok geçmeden, bazıları rüyayı tefsir etmede meşhur olmuşlardır.

Rüya Gördüğünde Allah ile Muamelenin Yolları

Öncelikle, rüyayı gören kimse bunun hangi kısımdan olduğunu öğrenmelidir. Çünkü rüya her zaman Allah tarafından olacak diye bir şey söz konusu değildir.

İnsan uyuduğu zaman ruhu bedeninden çıkar ve gezmeye başlar.

"Allah, (ölen) insanların ruhlarını öldüklerinde, ölmeyenlerinkini de uykularında alır." [1]

Bu demektir ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* kişiyi uykusunda öldürür ve ruh bedenden çıkar. İşte bu sebeple insan uyuduğunda ölü gibi olur. Ruhu da gezmeye başlar. Ruh gezerken meleklerden biri onu tutabilir. Melek; ona fayda sağlayacak, yol gösterecek örnekler ve işaretler verebilir. Bu ister bir sevinç ve müjde, ister korkutma ve uyarı olsun... Veya ileride gerçekleşecek bir olayı da haber edebilir. Bunun hepsini senin ruhuna Allah'ın emri ile meleklerden biri yapmaktadır. Bu, hak olan rüyadır.

Başka bir ihtimal ise, şeytanın bu ruhu alıp da onunla oynaması, ona insanın daralacağı, üzüleceği ve psikolojisini altüst edeceği şeyler göstermesidir. Çünkü şeytan, Ademoğlu'ndan nefret etmektedir. Ona herhangi bir vesile ile eziyet etmeyi sever. Bu buğz ve kin, insan uykusunda olsa da devam etmektedir. Yani şeytan, kendi hedefini gerçekleştirmek için bir an dahi *'biraz dinleneyim'* dememektedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* onun düşmanlığının had safhada olduğunu, bir an dahi durmayıp her yerden insana yaklaşacağını bizlere haber vermektedir. Her ne kadar insanoğlu bu saldırılardan gafil olsa da...

İnsan uyuduğunda ölü gibi olur. Ruhu da gezmeye başlar. Ruh gezerken meleklerden biri onu tutabilir. Melek; ona fayda sağlayacak, yol gösterecek örnekler ve işaretler verebilir. Bu ister bir sevinç ve müjde, ister korkutma ve uyarı olsun... Veya ileride gerçekleşecek bir olayı da haber edebilir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* onun bizler için düşman olduğunu haber vererek *"Şüphesiz şeytan sizin için düşmandır. O halde siz de onu düşman edinin"*[2] buyurmaktadır. Düşman edinmek; onun hakkında bilgi toplamak, onun saldırmasına karşı teyakkuz halinde bulunmaktır. Yoksa yalın bir şekilde *'şeytan benim düşmanım'* demek düşman edinmek değildir.

Bir keresinde bir adam Râsulullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* geldi ve: *"Rüyamda başımın kesildiğini, kendimin de onun peşine düştüğünü gördüm" dedi. Rasûlullah adamı azarlayıp: "Sizden biriniz rüyasında şeytanın kendisi ile eğlenmesini kimseye anlatmasın!"* dedi.

Üçüncü ve son ihtimal ise, ruhun insanın düşündükleri ile ilgili dolaşmasıdır. Örneğin, bir kimse yatmadan önce susamıştır. Dolayısıyla rüyasında su görecektir. Aç yattığında ise, yemek görecektir. Aklında yapılması gereken bir iş varsa, o işi rüyasında görecektir.

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* bu üç ihtimali de şu hadisinde ne güzel özetlemiştir:

"Rüya üç kısımdır: Allah'tan müjde olan doğru rüya, şeytanın sizinle oynadığı rüya ve kişinin kendi kendine konuştuğu rüya." [3]

Allah Sana Rüya Gösterdiğinde, O'nunla Nasıl Muamele Etmelisin?

Öncelikle bu rüyanın hangi türden olduğunu bilmemiz gerekir. Bunu herkesin bilmesi mümkün değildir. Çünkü rüyanın tevilini ancak bu konuda bilgili/âlim olan kimseler bilirler. Her rüya kitabını okuyan kimse bunu bilemez. Piyasada yaygın olan ve belki de en çok baskı yapıp, en çok rağbet edilen bu kitaplar aslında doğru değildir. Örneğin, İmam Muhammed b. Sirin'e *rahimehullah* nispet edilen kitabı, kendisinin yazdığı sabit değildir.

Sahih kitap bulsan dahi, her rüya kelimesi kelimesine uygunluk arz etmez. İki kişi benzer rüya gördüğü halde, bu rüya biri için bir mana, diğeri için farklı bir mana ifade edebilir.

Meşhur müfessir Muhammed b. Sirin'e *rahimehullah* bir adam gelir ve *'Rüyamda ezan okuduğumu gördüm'* der. Muhammed b. Sirin de adama *'Allah'ın izni ile hac yapacaksın'* dedi. Başka bir adam gelir ve aynı rüyayı ona anlatır ve *'Rüyamda ezan okuduğumu gördüm'* der. Bu adama da *'Hırsızlık yapacaksın ve elin kesilecek'* dedi. Kendisine *'Allah sana rahmet etsin. İki adamın rüyası farklı*

1. 39/Zümer, 42
2. 35/Fatır, 6
3. Müslim, Ruya 6

"Rüya üç kısımdır: Allah'tan müjde olan doğru rüya, şeytanın sizinle oynadığı rüya ve kişinin kendi kendine konuştuğu rüya."

değildi. Fakat nasıl birine hac yapacaksın, diğerine hırsızlık yapacaksın dedin?' denilince o da şöyle cevap verir:

Evet. Birinci kişide ıslahın alametlerini gördüğüm için, onun rüyasının tevili hac idi. Çünkü Allah subhanehu ve teâlâ *buyuruyor ki: "İnsanlar arasında haccı ezan (ilan) et ki sana gelsinler..."* [4] *İkinci kişide ise ıslahın olmadığına dair alametler görünce de, onun rüyasının tevili de hırsızlık yapması idi. Çünkü Allah* subhanehu ve teâlâ *buyuruyor ki: "...Sonra bir müezzin: 'Ey kafile siz hırsızsınız!' diye ezan etti (seslendi)."* [5]

Rüyanın tevili/yorumu hakkında âlim olan kimselerin ortaya koyduğu yorum ile kitapların arasında ne kadar da fark var değil mi? Kitaplar -sahih olsa bile- olaya tek yönlü baktığı ve insanın halini değerlendiremediği için doğru sonuca götürmez. Fakat bu konuda âlim olan kimseler, görülen rüyanın ve rüyayı gören kimsenin vakıasını değerlendirerek yorum yapar.

Bu sebeple, Allah ile yapılacak muamelenin ilk adımı rüyanın yorumu için her önüne gelene bunu sormak değil, bu konuda bilgin olan kimselere danışmak ve sormaktır.

İmam Malik *rahimehullah* ilimsiz bir şekilde rüya yorumu yapmayı yasaklamış ve *'sen Allah'ın vahyi ile oyun mu oynuyorsun?'* demiştir.

Kişinin bu konuda ilmî bir yeterliliğe sahip olan kimselerin dışında bir kimseye sormaması ve ona tabir ettirmemesi gerekir. Çünkü belki yaptığı kötü yorum gerçekleşebilir.

"Rüya anlatılmadığı müddetçe bir kuşun ayağında (takılı vaziyette) durur. Anlatılacak olursa hemen düşer (gerçekleşir)." [6]

Bir de şu durum var ki, rüya yorumu yapan kimse yaptığı yorumda isabet de edebilir, hata da edebilir. Yaptığı yorumun hepsinin doğru olduğunu kimse iddia edemez.

Buna örnek olarak Ebu Bekir'i *radıyallahu anh* verebiliriz. Kendisi rüya tevili konusunda bilgili olmasına rağmen bir keresinde bir rüyayı tefsir ettiğinde, Râsulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ona: *"Bir kısmında isabet ettin, bir kısmında hata ettin"* demiştir.

Güzel ve Kötü Bir Rüya Gördüğünde...

Allah sana güzel bir rüya gösterdiğinde öncelikle Allah'a hamd etmelisin. Daha sonra bunu âlim olan birine veya gönülden sevdiğin bir kimseye haber vermelisin. Çünkü âlim kimse onu sana açıklayabilir. Sevdiğin bir kimse de gördüğün rüyadan dolayı sana hased etmez.

"Sizden biri, iyi ve güzel bir rüya gördüğünde, onu sadece sevdiği kimseye anlatsın, onun dışındakilere anlatmasın." [7]

Kötü bir rüya gördüğünde ise, bunu hiçbir zaman kimseye anlatma. Kötü bir rüya gördüğümüzde birçoğumuzun ruhu daralıyor ve kalbi sıkışıyor. Hatta gece yatarken kötü bir rüya ile uyanınca onun verdiği psikoloji ile defalarca kötü rüya görüyoruz. Halbuki bunun çözümünü Allah

4. *22/Hac, 27*
5. *12/Yusuf, 70*
6. *Tirmizi, Ebu Davud*
7. *Buhari, Kitabu't Tabir; Müslim, Kitabu'r Ru'yâ; İbn Mace, Kitabu Tabiri'r Ru'yâ*

Râsulü *sallallahu aleyhi ve sellem* bizlere göstermiştir. Söz konusu bu adımları uyguladığımızda problem zaten ortadan kalkacak ve hiçbir şey bize zarar vermeyecektir.

Bu Adımları Uygularsan Kötü Rüya Sana Zarar Veremez

1. Bu rüyadan Allah'a sığın.[8]

2. Kovulmuş şeytandan Allah'a sığın.[9]

3. Üç defa sol tarafına tükür.[10]

4. İki rekat namaz kıl.

5. Yatış pozisyonunu değiştir. Sol tarafına yatıyorsan sağa, sağ tarafa yatıyorsan sol tarafa doğru yatmalısın. Sağ tarafında bu rüyayı görüp de *'sola yatmak sünnet değil, yine de sağ yanımın üzerine yatacağım'* demen yanlıştır. O anın sünneti, senin sol tarafına dönmek dahi olsa pozisyonunu değiştirmendir.

6. Bu rüyayı asla hiç kimseye anlatma.

Bu adımları uyguladığında rüyada gördüğün kötü şeyler sana asla zarar veremeyecektir. Bunu Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize müjde olarak vermektedir.

"Sizden biri kötü bir rüya gördüğünde sol tarafına üç kere tükürsün, sonra da onun şerrinden Allah'a sığınsın. Böyle yaptığı takdirde, rüyadan dolayı bir zarar görmeyecektir." [11]

Bunu rivayet eden sahabe diyor ki:

"Ben (kötü) rüyanın etkisini üzerimdeki bir dağdan daha ağır hissediyordum; fakat bu hadisi işittikten sonra artık ona aldırış etmiyorum." [12]

Şurası da var ki, bir rüya Allah'ın kitabına, Râsul'ün sünnetine muhalif ise, bunun Allah'tan olması mümkün olmadığı gibi hiçbir değeri de yoktur. Çünkü din tamamlanmış, vahiy de kesilmiştir.

Bir keresinde bir adam rüyasında *'Bu gece kim mescidde namaz kılarsa cennete girecek'* diye haber almış. Bunu Abdullah İbni Mesud'a *radıyallahu anh* haber verirler. O da: *'Mescidde kim varsa hepsini dışarı çıkarın. Bu ancak şeytanın üflemesidir. '* demiştir.

Kardeşim! Bunlar, Allah'ın bize rüya göstermesi durumunda O'nunla muamele etmemizin şekilleridir.

Allah'tan bize fayda veren şeylerle meşgul etmesini, bizi taatlere yönlendirip, bizlere yardım etmesini isterim.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

8. *'Allah'ım bu kötü rüyadan sana sığınırım.'*
9. *Euzu billahi mine'ş şeytani'r racîm*
10. *Hadiste geçen 'En Nefesu' kelimesi salyasız üflemeyi ifade eder.*
11. *Buhari, Kitabu't Tabir*
12. *Müslim, Kitabu'r Ruya*

Ey Taif'den Dönen Kardeşim Üzülme

Unutma ki bizler eğitimciyiz. İnşa etmeden önce, yanlış olanları tahrip etmek; ekin yapılacak alanı temizlemekle mükellefiz. Bizden öncekiler bu tarlayı taşlı bırakmış, acaba bu taşların arasına tohum atıp, nasıl ekin alabiliriz dersek asıl eğitime muhtaç olanların bizler olduğunu ortaya koymuş oluruz.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla

Allah'a hamd ediyor, Rasûlü'ne salât ve selam getiriyorum. Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerine olsun kardeşim. Uzunca bir süredir seninle hasbihal edememiştik. Geçen ay Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım isteyip yeniden başlayalım diye düşündük. Yazımızı yazdık yazmasına da yayınlayamadık. Teknoloji hayatı kolaylaştırıyor diyorlar ya inanma! Bazen öyle son dakika olumsuzlukları açıyor ki insanın başına, sorma gitsin. E tabi *'paralel'*i de unutmamak gerekir bu arada. Hükümetin, yargının, emniyetin paraleli olur da haberleşmenin olmaz mı? Mailleri, mektup ve mesajları bazen muhataptan önce okuyorlar. Normalde iyi çocuklardır, açıp okuyup hocalarına/abilerine ilettikten hemen sonra itinayla eski haline çevirip sahibine ulaştırıyorlar. Hemen kızıp kahhariye okumaya, mulaaneye davet etmeye kalkma. Zaten onlar kalkanlı. Cevşen ve hoşgörü kalkanı onları muhafaza ediyor. Seninki onlara işlemiyor, işlemiyor da, Pensilvanya baba hazretleri kızmaya görsün, onun öfkesi Malatya'da kayısıya don, Erzurum'da havaya -8, Karadeniz'de hamsiye kıtlık olarak yansıyor. Sen sen ol! Kızma. Bu ay eline geçenle yetin.

Yüzünü güldürmesini ve bu halin kıyamette de geçerli olmasını umduğum bu girişten sonra; madem bana sorular sormuşsun, bu ayki hasbihalimizi soruların cevabına ayıralım.

Kardeşim,

İslam eğitiminin kendine özgü özellikleri vardır. Kitap ve Sünnet'in bütününden bu çok rahat anlaşılabilir. Ciltlere konu olacak bu meseleyi bazı maddeler halinde özetleyecek olursak şunu, söyleyebiliriz:

- Bilgiyi öz ve anlaşılır hale getirmek
- Hayatın içinden örneklendirmelerle soyut olanı somut hale getirmek
- Sürekli tekrar etmek suretiyle bilgiyi perçinlemek ve aktif hale getirmek

- Örneklik misyonu (Peygamber, alim, salih ve öncü şahsiyetler) üzerinden pratik olarak göstermek.

Bu maddelere dikkat edersen, üçüncüsü senin sorunla alakalıdır. Zamane insanı bilginin tekrarından sıkılıyor, önemli meseleler birkaç tekrardan sonra önemini yitirdiği gibi, sıkıcı bilgiler halini alıyor. Buna nasıl bir çözüm bulabilir, mühim meseleleri sıkıcı olmadan karşıya nasıl aktarabiliriz?

Değerli Kardeşim,

Öncelikle şu hususu belirtmek isterim. Zamane insanının bu tavrı, modern cahiliyenin insan karakteri üzerindeki olumsuz etkisindendir. Modern cahiliyye hız, haz ve hayal üzerine kurulmuş bir dindir. İnsanlığı, haz alacağı her hayali hiç beklemeden, akıbetini düşünmeden hızlıca hayata geçirmeye çağırır. Küçük bir çocuk doğumundan itibaren maruz kaldığı subliminal mesajlarla bu karaktere hazırlanır. Bu; İslam'ın sıdk/gerçekçilik, sabır ve teenni, şehvetlere gem vurma/irade karakterinin zıddıdır. Şeytanın insanı ayartması ve kendine hizb/parti kılması, bu üç vahye dayalı karakteri kırmakla mümkündür. Bu sebeple hayatın her alanına, hususen de teknolojiye serpiştirilen metaforlarla insanlar hız, haz ve hayale davet ediliyorlar.

Dersliğinde akıllı tahta kullanır, tablet eğitime geçebilirsin. Bu, çağ düzeyinde eğitime geçiş olur. Ancak aktarılan bilginin aslı ve tekrarla perçinlenip aktif hale gelmesi meselesine dokunamazsın.

Bilmiyorum farkında mısın? Son zamanlarda şu tarz ilan ve başlıklar ne kadar çoğalmaya başladı:

Yedi günde pratik İngilizce

Üç haftada zengin olmanın incelikleri

On adımda başarının sırrı

Üç hamlede başarılı liderlik

İnsanları öyle bir hale getirdiler ki bir ömür harcanarak elde edilen değerler 3-5 rakamına indirgenerek önemsizleşti. Karşımıza her konuda bir şeyler bilen, hakikatte hiçbir konuda bilgisi olmayan tuhaf tipler çıkmaya başladı.

Unutma ki bizler eğitimciyiz. İnşa etmeden önce, yanlış olanları tahrip etmek; ekin yapılacak alanı temizlemekle mükellefiz. Bizden öncekiler bu tarlayı taşlı bırakmış, acaba bu taşların arasına tohum atıp, nasıl ekin alabiliriz dersek asıl eğitime muhtaç olanların bizler olduğunu ortaya koymuş oluruz.

Kur'an'ı bu gözle okumanı istirham edeceğim. Göreceksin ki aynı bilgi neredeyse her sayfada tekrar ediyor. Öz olan, asıl konumunda bulunan meseleler, yüzlerce defa aynı veya benzer lafızlarla sahabeye işlenmiş.

Bu üslubun onun pratiği olan Rasûl'e de *sallallahu aleyhi ve sellem* yansıdığını görüyoruz. Konuşurken bir kelimeyi üç defa tekrar eder, harflerin sayılayacağı ağırlıkta konuşurdu. Hadislerin çoğu birbirinin tekrarı şeklindedir. Yani aynı mesajı tek bir mecliste tane tane, üzerine basa basa anlatıyor. Ve belli aralıklarla aynı konuya tekrardan dönmek suretiyle ashabını eğitiyordu.

Bizler de bu örnekliğin dışına çıkmamalıyız. İnsanların modern cahiliyyeden kaynaklı gayri İslami karakterlerini terbiye edip, İslam'a uygun hale getirmeliyiz. Vermek istediğimiz mesajlardan önce, bu hali düzeltecek bir eğitime tabi tutmalıyız muhataplarımızı. Olmadığını düşünürsek, yani muhatabımız asli bilginin tekrarından sıkılıp, uyumsuzluk göstermeye, daha fazla, daha fazla diyerek bizleri hız bataklığına çekmeye çalışırsa: pak vahyin metodunu terk etmek yerine, muhatabı terk daha akıllıca olur.

Şunu hatırlatmakta fayda olduğunu düşünüyorum. *'Ben bunları bilirim'* ya da *'Menhec suya düşse yeniden yazarım'* gibi afilli sözler edenler, bu sözleri lisan-ı halleriyle söyleyenler, ya İslam çizgisini ya da onun hayat bulduğu cemaat dairesini çoktan terk ettiler.

Bu noktada bir mesele kafa karıştırabilir. Bilgiyi çağın insanının anlayacağı ya da çağın gerekleriyle muhataba ulaştırmak gerekir. Peygamberler böyle yapmışlardır. İsa'nın *aleyhisselam* tıbbın yaygın olduğu bir ortamda tıp benzeri bir mucizeyle

Allah'ı anlatması, Musa'nın *aleyhisselam* sihre benzer bir mucizeyle muhataplarını Tevhide davet etmesi, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* edebî bir ortamda mesajını Kur'an gibi beliğ bir kitapla insanlığa ulaştırması bunun örnekleridir.

Burada dikkat etmemiz gereken husus şudur: Bilginin içeriği özleştirilip, tekrar muhataba sunulmasında hiçbir değişiklik yoktur. Değişiklik araç olarak kullanılan materyallerdedir. Yani sen bilgiyi tekrar etmek ve üzerinde durmak kaydıyla bir animasyon slayt gösterisi ya da tiyatral bir üslupla da anlatabilirsin. Dersliğinde akıllı tahta kullanır, tablet eğitime geçebilirsin. Bu, çağ düzeyinde eğitime geçiş olur. Ancak aktarılan bilginin aslı ve tekrarla perçinlenip aktif hale gelmesi meselesine dokunamazsın.

Meramımı anlatmış olmayı umut edip, müsadenle bu faslı kapatıyorum.

2. Meseleye gelince;

İslami harekette asıl olan, başlanılan amelde süreklilik ve sebattır. Bir alana girilmiş, bir çalışma başlatılmışsa; onu muhafaza, *'az da olsa devamlılık'* ilkesine riayet etmek gerekir.

Konuya *'asıldır'* hükmüyle başladım. Eminim bu dikkatinden kaçmamıştır. Yani; olması gereken, çaba harcanması lazım olan budur. Ancak her zaman netice, insanın istediği gibi olmayabiliyor.

Örneğin Taif seferi... Bu bir başlangıçtı. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke cehenneminden çıkış, ashabına güvenli yurt, davetin neşv-u nema bulacağı bir rahim arıyordu. Bireysel olarak ilk girişimini Taif'e yaptı. Buraya kadar her şey normaldi. Rabbinin ona yüklediği davet misyonunu yerine getiriyor, davetin yayılması için çaba gösteriyordu. Taif'e gitti. Elinden geleni ortaya koydu. Ancak muhatap olan insanlar umduğu gibi çıkmamıştı. Destek vereceğini umdukları; onu yarı yolda bırakmış, şehrin ayak takımına taşlattırmak suretiyle öldürmeye teşebbüs etmişlerdi.

Nebevi hareketin seyrinde köşe taşlarından olan Taif seferini biz nasıl okumalıyız?

Kanaatimce bundan çıkarılacak dersleri şöyle özetleyebiliriz:

- Bize düşen; vahyin bize yüklediği sorumlulukları yerine getirmek için çabalamaktır. Şayet bulunduğumuz zemin/vakıa sorumluluklarımızı yerine getirmeye müsait değilse arayış içinde olmalıyız. Dar bir alandaki imkânsızlığı bahane ederek sorumluluklardan kaçma kolaycılığına düşmemeliyiz.

- Bu zemin arayışında bize düşen, zahirî sebeplere yapışmaktır. Sonuç alınıp alınamaması ise bizimle alakalı değil, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın elindedir.

Örneğin (Taif'ten) daha önce Rasûlullah ashabını Habeşistan'a yolladı. Bu da davetin yayılması ve eziyetlerden kurtulma hedefinin bir parçasıydı. Bu girişim sonuç verdi ve Müslümanlar kendilerini himaye eden bir devlet kazandılar. Ayrıca günümüz tabiriyle söylersek Mekke dağları arasında, kabilelerin meselesi olan İslam; uluslararası bir platforma taşınmış, bedevi putperestlerle mücadeleden, o dönemin en büyük dini olan Hıristiyanların gündemine girmişti.

Diyebilir miyiz, Cafer *radıyallahu anh* girişiminde başarılı oldu, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ise başarısız? Haşa ve Kella... Allah Rasûlü de başarılıydı, Cafer ve arkadaşları da. Çünkü iki taraf da üstlerine düşeni yapmış, vahye dayalı bir sorumluluk için zemin aramışlardı. Müslüman bireye düşen de bu değil midir? Çaba!

Sonuçlar ise tamamen âlemlerin Rabbinin elindedir. O mutlak ilmi ve hikmetiyle akıbet hakkındaki hükmünü verendir.

- İslami harekette kayıp yoktur. Başlanılmış ve bitirilmiş meselelerde, başlanılan ama kaderin etkisiyle yarım kalanlar da tecrübedir. Yani bir sonraki adımın daha sağlam atılacağı bir kazanç... Zahiren sonuç alınamayan Taif'in kazandırdıklarını düşünsek, aslında müthiş bir kazanç olduğunu görürüz.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* o mıntıkayı ve ehlini çok iyi tanıdı. Öyle ki Mekke'nin fethine kadar o bölgeye dönük hiçbir girişimde bulunmadı. Yani deneme-yanılmanın vakit kaybettiriciliğinden Müslümanlar kurtulmuş oldu.

Dönüş yolunda Ninovalı Addas'la karşılaştı. Addas ile aralarında geçen diyalog neticesinde Addas onun *sallallahu aleyhi ve sellem* Peygamber olduğunu anladı. Bu Rasûlullah'ın davetinin Ninova'ya yani Yunus b. Metta'ın *aleyhisselam* kavmine ulaşması için bir kapıydı.

Allah, Nebi'ye bir melek gönderip, dilerse o kavmi iki dağın arasında yerle bir edebileceğini müjdeledi. Ancak Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* *'Onların zürriyetinden Allah'ı birleyen birilerinin çıkacağı umuduyla'* bunu kabul etmedi.

Bu yardım müjdesi, Allah'ın beraberliğini en derin hissettiği yerdi. Öyle ki bu olaydan sonra Zeyd'i *radıyallahu anh* şöyle teselli etmişti: *"Şüphesiz Allah bu sıkıntı ve çektiğimiz acıları bizim için rahatlatma ve yardım vesilesi kılacaktır."*

Yaşadığı sıkıntı, Allah'ın yardım müjdesi imanını pekiştirmiş, yeni bir ruh ve canlılıkla Mekke'ye dönmüştü.

Bunun yanında yol boyunca birçok kabile/grupla karşılaşmış, bu gruplar onun *sallallahu aleyhi ve sellem* davetini bizzat ondan dinlemişlerdi.

İslam davası için yüreği kor misali tutuşan kardeşim. Ben inanıyorum ki sen kendin için üzülmüyorsundur. Senin derdin yapılan işin sonuçsuzmuş gibi kalmasıdır. Ancak bu üzüntü de yersizdir. Emin olabilirsin. Sen, sorumlukların için zemin arayan, elinden geleni ortaya koyan, ancak muhatapların maraz çıkarması sebebiyle Mekke'sine dönen Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* durumundasın. Ve her meselede olduğu gibi bu meselede de *"Sizin için onda güzel örneklik vardır."* [1]...

Şayet bir zemin arayışı için memleketini terk etmiş ve zahiren sonuç almadan Mekke'ne dönmüşsen; Buna bakmalısın. Bu, senden kaynaklanıyorsa Allah'a istiğfar etmeli ve tevbeyle hatanı telafi etmelisin. Yok sen üstüne düşeni yapmış, elinden geleni ortaya koymuşsan harici sebepler sonuç almana engel olmuşsa sen Taif yolcususun demektir.

Olayın hikmetlerine odaklanıp Rabbine hamd edebilirsin. Rabbinden umduğun zemin için kimlerin uygun olup olmadığını, seninle aynı yolu paylaşacak yolcuların güzel yönleri ve eksik yönlerini Taif seferiyle öğrendin.

Hem insanlar seni bizzat senden dinledi. Nice önyargı putunun kırıldığını gözlerinle görmedin mi?

Kaç Ninovalı Addas'la karşılaştın? Kaç farklı Ninova'ya seninle alakalı, davetinin ve menhecinin paklığıyla alakalı güzel şeylerin gideceğini düşündün mü?

Bir sonraki Taif yolculuğunda nelerle vakit kaybetmeden direkt işe başlayabileceğinin tecrübesini hangi mektepte alabilirdin?

Gözlerinle şahit olduğun Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımları, geride her şeyiyle desteğini sunan kardeşler. Bunların kalpler üzerindeki olumlu etkisini düşündün mü?

İşte böyle Taif yolcusu. Sorduğun anlamlı soruya bir de bu tarafından bak istedim. Şahsi düşüncelerimi paylaştım seninle. Yolun yanlışlarını gördüğü halde, kınanma korkusu ve mahalle baskısıyla yerinde duran, zamanla da yanlışları sahiplenip onların savunucusu olmadığın için Allah'a hamd etmelisin. Bu yolda mahalle baskısını göze alamadığı için yerinde duran, menhecî hataları sahiplenmek şöyle dursun zamanla itikadi olarak savrulmalar yaşayanlar olduğunu da unutma. Ee biraz da anlayış göster tabi. Sen de bekliyorsun ki, ne var ne yok konuşalım. Ben yola kandili astım, yürümek ve daha farklı hikmetleri toplamak senin işin olsun. Seni hasret ve muhabbetin en içteniyle kucaklıyor, Rabbime emanet ediyorum. Bir sonraki hasbihalde görüşmek temennisiyle.

1. *33/Ahzab, 21*

muratguc@tevhiddergisi.com | MURAT GÜÇ

Havaric/Haricilerin Hükmü

-7-

Allah en doğrusunu bilmekle beraber racih olan Haricilerin kafir olmalarıdır. Haricilerin ortaya koydukları mezhepleri İslam'da bilinmesi zorunlu olan meselelerin inkârını kapsamaktadır.

Ehli Sünnet alimleri Haricilerin itikadî hükümlerinde[1] ihtilaf etmişlerdir.

Birinci Görüş

Bu görüş azınlık alimin görüşüdür. Onların yanında Hariciler, İslam milletinden olmayan, kafir olan bir taifedir. Haricilerin kafir olduğuna inanan bazı alimler şunlardır:

Hafız b. Hacer rahimehullah *'Fethu'l-Bari'de İmam Buhari'nin* rahimehullah *bu görüşte olduğunu söylemekte. İmam Buhari Haricilerle ilgili hadisleri 'Bab: Hüccet ikamesinden sonra Haricilerin ve Mulhidlerin öldürülmeleri'* babı altında zikretmiştir. Hafız b. Hacer, bab isminden yola çıkarak İmam Buhari'nin Haricileri kafirlerden kabul ettiğini söylemektedir.

Kadı İbnu'l Arabi El-Maliki rahimehullah *'Aridetu'l-Ahvezi'* isimli kitabında diyor ki: *'Sahih ve racih olan Haricilerin kafir olmasıdır.'*

İmam Kurtubi rahimehullah *'El-Mufhim ala Şerhi Sahih Müslim'* kitabında: *'Racih olan Haricilerin kafir olması yönündedir.'* demektedir.

Haricilerin sarih bir şekilde kafir olduklarını söyleyen alimlerin delilileri şunlardır:

1. Delil: İmam Buhari'de geçen rivayette Ebu Said El-Hudri radıyallahu anh diyor ki:

"Biz Huneyn savaşında Rasûlullah'la beraberdik. Allah Rasûlü ganimetleri dağıtıyordu. Zu'l Huveysira denilen adam Peygamberimizin yanına geldi. Dedi ki:

— Adaletli ol! Ey Muhammed.

Rasûlullah:

— Allah'tan kork! Eğer ben adaletli değilsem kim adaletli olacak?

(Bu adam küfür sözü söyleyerek İslam'ını bozdu.) Bunun üzerine Ömer:

— Ey Allah'ın Rasûlü! Beni bırak şu münafığın kafasını vurayım, dedi.

Rasûlullah ise:

— Bırak onu! Ta ki insanlar Muhammed ashabını öldürüyor demesinler, dedi.

Allah Rasûlü devamında şöyle dedi:

— Bunun ardından buna bağlı insanlar çıkacak. Siz namazlarınızı, onların namazlarının yanında küçümseyeceksiniz. Oruçlarınızı, onların oruçlarının yanında küçümseyeceksiniz. Onlar Kur'an'ı okuyacaklar, fakat boğazlarından aşağıya inmeyecek. Onlar okun yaydan fırladığı gibi dinden çıkarlar ve bir daha dine geri dönmezler. Müslümanlardan iki taifenin savaştığı bir zamanda ortaya çıkacaklar."

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem açık bir şekilde: *"Onlar okun yaydan fırladığı gibi dinden çıkarlar*

1. *Kafir, fasık veya günahkâr Müslüman*

ve bir daha dine geri dönmezler." sözü ile onların dinden çıktığını ifade etmiştir. Daha sonra *"Onlar okun yaydan fırladığı gibi dinden çıkarlar"* sözü ile teşbih yaparak Haricilerin kafir olduğunu pekiştirmiştir.

2. Delil: İmam Buhari ve Müslim'in *rahimehumullah* Ebu Said El-Hudri'den *radıyallahu anh* rivayet ettiği hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* onlar hakkında şöyle demekte:

"Bu adamın soyundan veya arkasından öyle kavimler gelecek ki, onlar Kur'an okuyacaklar ancak onların Kur'an okuyuşları boğazlarını geçmeyecek. Onlar tıpkı okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar. Onlar Müslümanları öldürürler de putperestlere dokunmazlar. Şayet ben onlara yetişirsem, Ad kavminin öldürülüşü gibi onlardan kimse kalmayıncaya kadar onları öldürürdüm."

Yine İmam Ali'den *radıyallahu anh* gelen başka bir rivayette ise, Rasûlullah:

"Ahir zamanda bir topluluk olacaktır. Onların yaşları küçük, akılları zayıftır. Onlar Kur'an'dan konuşacaklardır. Kur'an okuyacaklar, ancak boğazlarından aşağı inmeyecektir. Onlar, okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar. Onları nerede bulursanız öldürün. Onları öldürmenizde size kıyamet günü Allah katında sevap vardır." [2]

Haricilerin küfrü hakkında getirilen deliller kendilerinde ihtimali bulundurdukları için sarih değildir. Sarih olmayan ve ihtimalli olan delillerle Haricileri tekfir etmek doğru olmaz. Bu delillerin hepsi olanların bidatçi ve asi Müslümanlar olduğunu gösterir.

Bu hadislerde Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* onların öldürülmesini hem emrediyor hem de teşvik ediyor. Bir insanın öldürülmesi küfür veya işlediği kötülük sebebiyle olabilir. Rasûlullah'ın *"...Onları öldürün"* emri iki ihtimali kendisinde bulundurmaktadır. Yani Haricilerin kafir olmaları veya haddi aşmalarından dolayı öldürülme ihtimali olabilir. Fakat Rasûlullah'ın onların öldürülmesini Ad kavminin helak edilmesine benzetmesinde onların kafir oldukları anlaşılır. Çünkü Ad kavmi sadece küfürlerinden dolayı helak edilmiştir.

3. Delil: Haricilerin üzerinde bulunduğu itikadları icma ile küfür olan itikadlardır. Yani Hariciler hakkında Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* sarih rivayetler olmasaydı bile izhar ettikleri itikadları küfre girmelerine yeterlidir.

Haricilerin izhar ettikleri küfür itikadlarından bazıları şunlardır;

Sahabenin a'lamını/bilinenlerini tekfir etmişlerdir. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* cennetle müjdelediği Osman ve Ali *radıyallahu anhuma* gibi ümmetin faziletinde icma ettiği sahabeleri tekfir etmişlerdir.[3]

Ortaya koydukları itikadla bütün ümmeti küfre nispet etmişler. Kadı İyad *rahimehullah* *'Şifa'* kitabında üzerinde icma edilen küfürleri sayarken diyor ki: *'Biz kat'en inanırız ki, birinin ortaya attığı görüş bütün ümmetin kafir olmasını gerektirirse biz bunu da tekfir ederiz. Çünkü bu görüş, ümmetten bir taifenin hak üzere sebat edeceği vb. kat'i olan nassları yalanlamaktır.'*

Recmi inkar etmişlerdir. Recim mütevatir hadislerle bu ümmette karar bulan bir esastır.

Kıyamet gününde Peygamberlerin ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* izin verdiği kimselerin şefaat edeceğini inkar etmişlerdir. Şefaat ta aynı şekilde mütevatir hadislerle sabit olmuştur.

Kıyamet gününde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* görüleceğini inkar etmişlerdir.

İkinci Görüş

Ümmetin cumhurunun yanında Haricilerin hükmü şudur: Hariciler bu ümmetten fasık ve bidat ehli olan insanlardır. Kafir olmayan, Müslüman olan insanlardır.

Haricileri tekfir etmeyen alimler kendi görüşlerine şunları delil almışlar;

1. Delil: Bu alimler, Hariciler hakkında varid olan hadisleri tevil etmişler. *'Her ne kadar rivayetlerin zahirleri Haricilerin kafir oldukları anlaşılsa da yan karineler kafir olmadıklarını gösterir.'* demektedirler.

"Onlar okun yaydan fırladığı gibi dinden çıkarlar."

Arap lugatında din kelimesi hem İslam dini hem de itaat manasına gelir. Rasûlullah'ın *'dinden*

2. *Buhari, Müslim*

3. *Sahabeye sövmenin hükmü hakkında tafsilatlı bilgi edinmek isteyen kardeşlerimiz www.tevhiddersleri.com sitesinde Ebu Hanzala Hoca'mızın 'Sahabeye Sövmenin Hükmü' ders silsilesini dinleyebilirler.*

çıkarlar' sözü ihtimallidir. Yani *'İslam dininden çıkarlar'* veya *'itaatten çıkarlar'* ikisi de olabilir. İhtimalin olduğu yerde tekfir kesinlikle caiz değildir. Bu kaideden dolayı buradaki din kelimesini itaat manasına hamledilmesi lazım. Gelen hadisler bu şekilde anlaşılırsa Haricilerin kafir olduğuna delalet etmez. Yani Haricilerin ortaya koydukları mezhep, emirlere karşı ayaklanmaya götürür. Emirlere karşı huruç ettikleri zaman da bu şekilde itaatten el çekmiş olurlar.

"Onları nerede bulursanız öldürün." Burada hangi sebeple öldürülmeleri ihtimallidir. Çünkü öldürme iki sebepten dolayı olur. Had ve dinden dönme. Burası kapalıdır. Bundan dolayı öldürülmelerini sadece küfre hamledilmesi doğru değildir.

"Ad kavminin öldürülüşü gibi onlardan kimse kalmayıncaya kadar onları öldürürdüm." Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem Ad kavmini zikretmesi onların kafir olduğuna sarih bir delil değildir. Bu hazar/sakındırma babından dolayı olabilir. Nitekim Rasûlullah bazen insanları sakındırmak amacıyla küfür olmayan bazı fiillere küfür ismini ıtlak etmiş veya kafirlerin fiiline benzetmiştir.

Buna örnek olarak Zat-u Envat kıssasını buna örnek verebiliriz. Tirmizi'de Ebu Vakid El-Leysi radıyallahu anh şöyle demiştir:

"Huneyn günü Peygamberle beraber savaşa çıktık. Biz daha küfürden yeni çıkmıştık. Yolda Peygamberimize dedik ki:

— Ey Allah'ın Rasûlü, şu müşriklerin kılıçlarını asıp kendisinden bereket umdukları (Zat-u Envat) ağaç gibi bize de bir Zat-u Envat yapsan?

Peygamber şöyle buyurdu:

— Allahu ekber! Siz Ben-i İsrail'in Musa'dan ilah istediği gibi benden ilah istediniz. Fakat sizler cahil bir toplumsunuz."

Bu kıssada Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sahabesinin isteklerini Musa'nın aleyhisselam kavminin put istemesine benzetmiştir. Fakat bu benzetme sahabeyi küfre sokmadı. Çünkü Rasûlullah bunu sakındırmak amacıyla söylemiştir.

Haricilerin küfrü hakkında getirilen deliller kendilerinde ihtimali bulundurdukları için sarih değildir. Sarih olmayan ve ihtimalli olan delillerle Haricileri tekfir etmek doğru olmaz. Bu delillerin hepsi olanların bidatçi ve asi Müslümanlar olduğunu gösterir.

Tenbih

Cumhurun delillerde izahata gitmeleri zahiren mantıklı ve tutarlı görünmektedir. Fakat rivayetleri tevil etmeleri yani zahirinden sarf etmeleri İslam inancının asıllarında sakatlığa götürecek bir takım hataları barındırmaktadır.

Haricileri küfre nispet edenlere verilen cevaplar yanlış metotla verilmiştir. Asıl olan ayetleri ve hadisleri zahiri manalarına hamletmektir. Aynı şekilde iman, küfür, şirk, din vb. lafızları asıl olan gerektirici bir delil olmadığı müddetçe zahiri manasında anlamak gerekir. Bu, herkesin üzerinde ittifak ettiği bir kaidedir.

Hadislerdeki *"Din"* lafzının itaat manasına sarf edilmesine dair hiçbir delil yoktur. Bununla beraber *"Din"* kelimesi Elif-Lam takısı ile birlikte gelmiştir. Yani bilinen din manasındadır. O da İslam dinidir. Cumhur ilk olarak din lafzını itaat manasına hamledince, diğer delilleri buna dayanarak tevil ettiler. Bu şekilde bozuk bir aslın üzerine nassları bina ettiler.

2. Delil: Haricilerle alakalı rivayetleri aktaran sahabe onları tekfir etmedi. Bu da Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem hadislerin zahirini kastetmediğini gösterir. Çünkü sahabe iman ve amelde ümmete ölçüdür. Sahabe hadislerden bunu anlamamışsa doğru olan Haricilerin kafir olmamalarıdır.

Şeyhu'l İslam İbni Teymiye rahimehullah sahabeden şu delilleri zikretmekte:

'Ali'ye radıyallahu anh *'Bunlar kafir midir?'* diye sorulduğunda, Ali: *'Onlar bize bağı olan kardeşlerimizdir.' demektedir.*

Abdullah b. Zübeyr döneminde Mekke muhasara altındayken Haricilerden olan Necde b. Amir El-Hanefi belli bir süre insanlara namaz kıldırdı. Abdullah b. Ömer, o adam namaz kıldırdığında arkasında namaz kılmıştır.

Haricilerden olan Nafi b. Ezrak, İbni Abbas'ın ilim meclislerine katıldı. Fakat İbni Abbas'ın ona kafir dediğine veya kafir muamelesi yaptığına dair bir rivayet gelmemiştir.'

Ümmetin cumhuru bu ve benzeri rivayetlerden dolayı Haricilerin kafir olmadıkları söylemişlerdir.

Cumhurun sahabeden getirdikleri nakillerin hepsi ihtimallidir. Bu nakilleri ele alacak olursak:

İmam Ali'nin Haricileri tekfir etmemesi fitne çıkmasından korktuğu için olabilir. Yani onların kafir olduklarına itikad etse bile fitne çıkma ihtimalinden dolayı bunu izhar etmemiştir. İnsan bir şeye inanır fakat daha büyük bir maslahat nedeniyle onu izhar etmeyebilir. Bunun en büyük delili bizzat Rasûlullah'ın Haricilerle muamelesinde görmekteyiz.

"Huneyn savaşında adamın biri:

— Adaletli ol Ey Muhammed!

Dediğinde sahabe bu sözün küfür olduğuna kanaat getirdi.

Ömer:

— Bırak şu münafığın boynunu vurayım, dediğinde ise Rasûlullah:

— Bırak onu. Muhammed ashabını öldürüyor demesinler, diyor."

Burada bunun küfür olmadığından dolayı değil, daha büyük maslahat ve Müslümanların birliği için ona kafir muamelesi yapmadı. Çünkü Huneyn savaşında yeni Müslüman olmuş insanlar vardı. Rasûlullah adamın öldürülmesinde fitne çıkma ihtimali olduğunu bildiği için serbest bıraktı.

Ali *radıyallahu anh*, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* öğrencisidir. Onun dizinin dibinde yetişmiştir. Bundan dolayı Ali *radıyallahu anh* aynı tehlikeyi kendi halifeliğinde hissedince Rasûlullah'tan gördüğünü tatbik etmiş olabilir. Ki Ali bunun öncesinde Osman'ın *radıyallahu anh* katillerine kısas uygulamamıştı. Onun için Ali, kısası yapmadığında *'kısasa inanmıyor'* anlamına gelmediği gibi *'onlar kafir değildir'* dediğinde de kafir olmadığına inandığı anlamına gelmez.

Ayrıca Ali *radıyallahu anh*, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kafirlerle ilgili indirdiği ayetleri Haricilere yorumlamıştır.

"De ki: 'Size amel bakımından en çok hüsrana uğrayacak olanları haber vereyim mi? Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar.' "[4]

Sonuç olarak Ali'nin *radıyallahu anh* Haricileri tekfir etmemesi, savaştan sonra onların çocuk ve kadınlarını esir almaması ve yaralıların peşine düşmemesi Haricilerin kafir olmadığına inandığı anlamına gelmez. Şer'i siyaseti gözeterek İslam ümmetinde fitne daha fazla alevlenmemesi için bunları yapmış olabilir.

Ali'nin Haricileri tekfir etmemesi, savaştan sonra onların çocuk ve kadınlarını esir almaması ve yaralıların peşine düşmemesi Haricilerin kafir olmadığına inandığı anlamına gelmez. Şer'i siyaseti gözeterek İslam ümmetinde fitne daha fazla alevlenmemesi için bunları yapmış olabilir.

Sahabenin onların arkasında namaz kılması sarih değildir. Maslahat gereği kılmış olabilirler. Kişinin birinin arkasında namaz kılması onun Müslüman olduğuna inanmasını gerektirmez. Nitekim selef, daha fazla kan dökülmemesi ve fitne çıkması için kafir olduklarına inandıkları insanların arkalarında namaz kılmıştır. Daha sonra namazlarını iade etmişlerdir.

Haricilerin itikadları sahabe döneminde net değildi. Sahabeler onların sadece yönetime huruç etmelerine şahit olmuşlardı. Doğal olarak buna göre onlara muamele ettiler. Haricilerin diğer itikadları zaman içerisinde belirgin hale geldi. Herhangi bir fırka ne itikad ne de menhec anlamında net bir şekilde kendini ortaya koymamışken, bir alimin onları tekfir etmemesi o fırkanın kafir olmadığı anlamına gelmez.[5]

Üçüncü Görüş

Bazı alimler, tahkike giderek Haricileri kısımlara ayırmışdır. Umumen Haricileri tekfir etmeseler de bazı fırkalarını muayyen bir takım itikadlarından dolayı tekfir etmişlerdir.

Haricilerin Bid'iyye kolu:

"Yeryüzünde sefere çıktığınız zaman kâfirlerin size kötülük etmelerinden endişe ederseniz, namazı kı-

---

4. 18/Kehf, 103-104

5. Fırkaların tatavvur/gelişimi Tevhid Dergisi 22. Sayıda: 'Bidat taifeleri - 2' yazı dizisinde tafsilatlı olarak ele alınmıştır.

saltmanızda size bir günah yoktur. Şüphesiz kâfirler, sizin apaçık düşmanınızdır." [6]

Ayetine dayanarak bütün vakit namazların kısalacağına inanırlar. Yani sabah namazını ve akşam namazını da bir rekat olarak kılarlar. Ümmetin icması ile seferde sabah ve akşam namazları kısaltılmaz. Bid'iyye icmaya muhalefet etmesinden dolayı tekfir edilir.

Yine Bağdadi *'El-Farku beyne'l Firak'* kitabında ve İbni Hazm *'Fisal'* kitabında Meymuniyye fırkasının kafir olduklarını söylemekteler. Meymuniyye fırkasına göre Yusuf suresi Kuran'dan bir sure değildir. Sonradan uydurulmuştur. Sebep olarak Yusuf suresinin aşkı konu almasını öne sürerler. Aşkın Kuran'da anlatılması imkansızdır. Meymuniyye fırkası Kuran'dan bir sureyi inkar etmesinden dolayı tekfir edilmiştir.

Bu görüş, tahkiki bir görüş olarak isimlendirilmiştir. Fakat Hariciler hakkında yaptıkları tahkik, ayakları yere basan bir tahkik değildir. Çünkü Haricilerin izhar ettikleri itikadların hepsi dinde bilinmesi zaruri olan meseleleri inkar etmeyi kapsamaktadır. Sahabenin tekfir edilmesi, şefaat ve recmin inkar edilmesi gibi.

Görüşler Arasında Racih Olan

Allah en doğrusunu bilmekle beraber racih olan Haricilerin kafir olmalarıdır. Haricilerin ortaya koydukları mezhepleri İslam'da bilinmesi zorunlu olan meselelerin inkârını kapsamaktadır.

Haricileri tekfir etmeyenlerin nedeni fasit de olsa tevilleri olmasından dolayıdır. Örnek olarak, büyük günah işleyenleri tekfir ederken kendilerine Maide suresi 44. ayeti delil almışlar. Onlara göre sahabe tahkimi kabul edip büyük günah işlemelerinden dolayı kafir olmuşlar.

Bu alimlerin bu şekilde Haricileri temize çıkarmaları doğru değildir. Nitekim yeryüzünde her batıl ehli nasları tevil ederek batıllarını meşrulaştırmaya çalışmışlardır. Hristiyanlar dahi İsa'nın *aleyhisselam* ilah olduğunu söylerken Kur'an ayetini tevil etmişlerdir.

"Ey Kitap ehli! Dininizde sınırları aşmayın ve Allah hakkında ancak hakkı söyleyin. Meryem oğlu İsa Mesih, ancak Allah'ın Peygamberi, Meryem'e

6. *4/Nisa, 101*

ulaştırdığı (emriyle onda var ettiği) kelimesi ve kendisinden bir ruhtur." [7]

Hristiyanlar ayetteki *"...Kendisinden bir ruhtur"* lafzına dayanarak İsa'nın Allah olduğunu iddia ettiler.

Yine Hululiyye taifesi[8] Ümmet bu taifenin küfründe icma etmiştir. Bununla beraber bu taife hulul inancına

"Gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra arşa istiva eden O'dur. Yere gireni, ondan çıkanı, gökten ineni ve ona çıkanı bilir. Her nerede iseniz, O sizinle beraberdir, Allah, yaptıklarınızı görendir." [9] ayetini ve bu manadaki nasları tevil ederek delil alırlar. İslam alimleri bu tevillerin hiçbirini kabul etmemiştir.

Tevilin geçerli olması için kendinde şu şartları bulundurması gerekir:

1. Konu ile alakalı olması lazım.

2. Kendinden daha muhkem olan bir nassa muhalif olmaması lazım.

3. Arap lugatında bu tevilin bir vechi olması lazım.

4. İslam'da sabit olan asıllardan birine muhalif olmaması lazım.

Hululiyye, bu nassları hulula ve ittihada tevil ederek delil alınca İslam alimleri buna karşı çıkmışlardır. Çünkü hulul inancı İslam'ın en temel aslına[10] muhaliftir. Bundan dolayı tevilleri reddedilmiştir.

Haricilerin de ortaya koydukları bütün inançları, İslam'da sabit olan asıllara aykırıdır. Bu konuda tevilleri olsa da yaptıkları ile küfre girmiş oldular.

7. *4/Nisa, 171*
8. *Allah'ın insanların bedenine hulul ettiğini inanmak.*
9. *57/Hadid, 4*
10. *Allah, Allah'tır. Kul, kuldur. Allah, yaratan kul ise yaratılandır.*

muratmuslihan@tevhiddergisi.com
MURAT MÜSLİHAN

Örnek Nesil Sahabe

Bugün birçok fırkanın temel problemi nasları akıllarına ve hevalarına göre anlamalarıdır. Nasları anlamada sahabe ölçü alınmadığı için bazı fırkalar ifrata, bazıları ise tefrite düşmüştür. Allah ve Rasûlü sahabenin anlayışından razı olmuş ve onlar gibi nasları anlamamızı bizden istemiştir.

Allah'a hamd olsun. Salât ve selam Rasûlullah'a, ailesine ve örnek nesil olan sahabesinin üzerine olsun.

Allah *subhanehu ve teâlâ* nasip ederse bu yazımla beraber, sahabelerin hayatlarını yazmaya çalışacağım. Neden diye soracak olursanız:

Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* şöyle der:

"Birilerine tabi olacaksanız ölmüş olanlara tabi olun. Çünkü hayatta olanın fitneye düşmeyeceğinden kimse emin olamaz. Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem ashabı kalbi en temiz, ilimleri en derin, yapmacılıktan en uzak kimselerdir. Allah onları Rasûl'üne arkadaş olsunlar ve dinini ikame etsinler diye seçmiştir. Öyleyse onların hakkını verin ve onların yoluna uyun, zira onlar dosdoğru bir yol üzerindedirler."

Allah *subhanehu ve teâlâ* onlardan razı olmuş, onları bize örnek olarak göstermiş, onları Peygambere *sallallahu aleyhi ve sellem* yardımcı olarak seçmiş, onların birçoğunu daha dünyadayken cennet ile müjdelemiştir.

Sahabenin ulaşmış olduğu bu mertebeler, aslında hepimizin bugün peşinden koştuğu, elde etmeye çalıştığı mertebelerdir. Eğer onları tanır, ne yapıp ta bu seviyeye geldiklerini öğrenirsek, biz de onların ulaştığı mertebelere ulaşabiliriz. Bundan dolayı sahabeyi iyi tanımalı ve iyi anlamalıyız.

Sahabe Kimdir?

Lugatta, birine yakın olmak, biriyle arkadaşlık yapmak anlamına gelir sahabe.

Sahabe hakkında ıstılahi olarak ise birçok tanım yapılmıştır. Fakat genel olarak yapılan tanım şudur: *'Peygamber ile mümin olarak karşılaşan ve bunun üzerine ölen kimselere sahabe denir.'*

Peygamberi *sallallahu aleyhi ve sellem* görüp ona iman etmeyen veya iman edip daha sonra imanından dönen kimse sahabe değildir.

Sahabenin Fazileti

Kur'an ve Sünnet'te sahabenin faziletini gösteren birçok ayet ve hadis vardır. Bunların hepsini zikretmeyeceğiz. Fakat kısaca sahabenin faziletini şöyle anlatabiliriz;

1. Allah Sahabeyi Tezkiye Etmiştir

Allah *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü, insanların kendilerini tezkiye etmelerini/temize çıkarmalarını yasaklamıştır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Sizi topraktan meydana getirdiği zaman da ve siz, annelerinizin karnında cenin halinde iken de sizi en iyi O bilir. Öyleyse, kendi kendinizi temize çıkarmayın. Kimin takvalı olduğunu en iyi o bilir." [1]

"Kendilerini temize çıkaranları görmedin mi? Hayır! Allah, dilediğini temize çıkarır ve kendilerine kıl kadar zulmedilmez." [2]

"Peygamber ismi Burre/iyilik olan birinin ismini tezkiye içerikli olduğu için Zeynep diye değiştirmiştir." [3]

İnsan kendisini en iyi bilen olmasına rağmen Allah ve Rasûlü kişilerin kendilerini tezkiye etmelerini yasaklamıştır. Allah ve Rasûlü tezkiyeyi yasaklamalarına rağmen sahabeyi bizzat kendileri tezkiye etmiş, temize çıkarmıştır. Bu da bize sahabenin faziletini gösterir.

- Allah onlardan razı olmuştur.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"İleriye geçen muhacir ve ensar ile onlara güzellikle uyanlardan Allah razı olmuştur. Onlar da O'ndan hoşnut olmuşlardır. Bunlar için orada ebediyen kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler hazırlanmıştır. İşte bu en büyük kurtuluştur." [4]

"Andolsun ki o ağacın altında sana biat ederlerken Allah, o müminlerden razı olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş, onlara güven duygusu vermiş ve onları pek yakın bir fetihle ödüllendirmiştir." [5]

- Onlar hem zaman, hem de nesil olarak en hayırlı topluluktur.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a iman edersiniz." [6]

Bu ayetin ilk muhatapları sahabe neslidir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"İnsanların en hayırlısı benim dönemimde yaşayanlardır. Sonra onlardan sonra gelenler, sonra onlardan sonra gelenlerdir." [7]

Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* şöyle der:

1. *53/Necm, 32*
2. *4/Nisa, 49*
3. *Müslim*
4. *9/Tevbe, 100*
5. *48/Fetih, 18*
6. *3/Âl-i İmran, 110*
7. *Buhari, Müslim*

"Allah kullarının kalplerine bakmış, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem kalbini onların arasında en hayırlısı bularak kendisi için seçmiş ve onu, risaletini insanlara ulaştırmak için göndermiştir. Muhammed'den sallallahu aleyhi ve sellem sonra kulların kalplerine tekrar bakmış ve onun ashabının kalplerini kulların kalplerinin, en hayırlıları bulmuştur. Bundan dolayı onları Nebisinin, onun dini uğrunda savaşan yardımcıları kılmıştır." [8]

- Onlar hakiki müminlerdir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"İman edip hicret eden ve Allah yolunda cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp (onlara) yardım edenler var ya; işte onlar gerçek müminlerdir. Onlar için bir bağışlanma ve bol bir rızık vardır." [9]

- Onlar sadık kimselerdir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Bu mallar özellikle, Allah'tan bir lütuf ve hoşnutluk ararken ve Allah'ın dinine ve Peygamberine yardım ederken yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılan fakir muhacirlerindir. İşte onlar doğru kimselerin ta kendileridir." [10]

"Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehit olmuştur). Bir kısmı da (şehit olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir." [11]

- Onlar şahit olanlardır

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Sizin insanlığa, Rasûl'ün de size şahitlik etmesi için sizi vasat bir ümmet kıldık." [12]

Bu ayetin ilk muhatapları sahabe neslidir.

- Onlar kendi aralarında rahmetli, kâfirlere karşı sert ve ibadete düşkün kimselerdir:

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Muhammed, Allah'ın Rasûlü'dür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû ve secde halinde, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk istediklerini görürsün. Onların secde eseri olan alametleri yüzlerindedir. İşte bu, onların Tevrat'ta ve İncil'de anlatılan durumlarıdır: Onlar filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ziraatçıların hoşuna giden bir ekin gibidirler. Allah, kendileri sebebiyle inkârcıları öfkelendirmek için onları böyle sağlam ve dirençli kılar. Allah, içlerinden iman edip salih amel işleyenlere bir bağışlama ve büyük bir mükâfat vaad etmiştir." [13]

- Onlar semanın yıldızları gibidir.

Ebu Musa *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Rasûlullah ile beraber akşam namazı kılmıştık. Aramızda: 'Burada oturup yatsıyı da onunla birlikte kılsak.' dedik ve oturduk. Derken yanımıza geldi ve:

— Halâ burada mısınız? buyurdu.

— Evet! dedik.

— İyi yapmışsınız! buyurdu.

Başını gökyüzüne kaldırdı ve şöyle buyurdu:

— Yıldızlar semanın emniyetidir. Yıldızlar gittiğinde, vaad edilen şey semaya gelir. Ben de ashabım için bir emniyetim. Ben gittiğimde, onlara vaad edilen şey gelecektir. Ashabım da ümmetim için bir emniyettir. Ashabım gittiğinde ümmetime vadedilen şey gelir." [14]

Bu zikrettiklerimizin hepsi tezkiye içerikli ve hepimizin elde etmek istediği şeylerdir. Sahabenin bunları elde etmesi ve bizzat Allah ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* buna şahitlik etmesi sahabenin faziletini, değerini gösterir.

Sahabe inen ayetlerin, söylenen hadislerin hangi olay üzerine indiğini ve ne ifade ettiğini bildiği için nasları en iyi anlayanlardır. Kur'an ve Sünnet'i doğru anlamak için, bu iki delili onların anladığı gibi anlamamız gerekir. Aksi takdir de Kur'an ve Sünnet'i yanlış anlarız.

2. Onlar, Kur'an ve Sünnet'i En İyi Anlayanlardır

Sahabe inen ayetlerin, söylenen hadislerin hangi olay üzerine indiğini ve ne ifade ettiğini

8. İmam Ahmed
9. 8/Enfal, 74
10. 59/Haşr, 8
11. 33/Ahzab, 23
12. 2/Bakara, 143
13. 48/Fetih, 29
14. Müslim

"Eğer onlar böyle sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse, gerçekten doğru yolu bulmuş olurlar; yüz çevirirlerse onlar elbette derin bir ayrılığa düşmüş olurlar. Allah, onlara karşı seni koruyacaktır. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir."

bildiği için nasları en iyi anlayanlardır. Kur'an ve Sünnet'i doğru anlamak için, bu iki delili onların anladığı gibi anlamamız gerekir. Aksi takdir de Kur'an ve Sünnet'i yanlış anlarız. Bugün birçok fırkanın temel problemi nasları akıllarına ve hevalarına göre anlamalarıdır. Nasları anlamada sahabe ölçü alınmadığı için bazı fırkalar ifrata, bazıları ise tefrite düşmüştür. Allah ve Rasûlü sahabenin anlayışından razı olmuş ve onlar gibi nasları anlamamızı bizden istemiştir.

Ehli Kitap iman etmek istediğinde Allah *subhanehu ve teâlâ* ölçü olarak sahabeyi onlara göstermiştir.

"Eğer onlar böyle sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse, gerçekten doğru yolu bulmuş olurlar; yüz çevirirlerse onlar elbette derin bir ayrılığa düşmüş olurlar. Allah, onlara karşı seni koruyacaktır. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." [15]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Benim ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Bunların hepsi cehenneme gidecek, bir tane fırka cennete gidecektir.

Sahabeler:

— Cennete gidecek olan fırka hangisidir ya Rasûlullah?' diye sordu. Peygamberimiz:

— Benim ve sahabemin yolu üzerine olanlardır, buyurdu." [16]

Burada Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bize cennete gidecek fırkanın özelliğini anlatırken kendisinin ve sahabesinin yolu üzerine olan kimseler olduğunu söylüyor. Kurtulan fırkadan olabilmek için Kur'an ve Sünnet yeterli değildir. Bir de Kur'an ve Sünnet'i sahabenin anlayışı üzerine anlamak gerekir. Aksi takdirde çok ciddi yanlışlar ortaya çıkar.

Buna bir ayet üzerinden örnek vererek konunun ne kadar önemli olduğunu anlamaya çalışalım;

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Allah yolunda harcayın. Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın. Yaptığınızı güzel yapın, Allah güzel yapanları sever." [17]

Bugün insanlardan bazıları, bu ayete dayanarak İslam'a hizmet etmekten geri duruyor.

Örneğin, Adam: *'Açıktan davet yapmamamız gerekir'* diyor. Sebebi sorunlunca diyor ki: *'Çünkü açıktan davet yaptığında cezaevine düşme tehliken var. Allah da kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın diyor. Açıktan davet yaparsan, kendi elinle kendini tehlikeye atmış olur ve cezaevine düşmüş olursun. Bu da Allah tarafından yasaklamıştır.'*

Veya adam diyor ki: *'Bugün cihad yapmamak gerekir. Çünkü cihad yaptığında ölme veya yaralanma tehliken var. Cihada gidersen kendi elinle kendini tehlikeye atmış olursun. Ondan dolayı cihada gitmemek gerektiği gibi, gidenler de yanlış yapıyor.'*

Zahiren söylediklerinde haklı gibi gözüküyorlar. Ve kendilerince söylediklerini Kur'an'dan bir ayete dayandırıyorlar. Ama bu düşünceler işin hakikatini kesinlikle yansıtmamaktadır. Hakikat ayetin nûzul sebebini ve tefsirini veren hadislerde

---

15. 2/Bakara, 137
16. Tirmizi
17. 2/Bakara, 195

yeralmaktadır. Fakat onlar bu bilgiye müracaat etmedikleri için bunu bilmiyorlar. Bilmedikleri için, içerisini kendi heva ve heveslerine göre dolduruyorlar. Bu da İslam hükümlerinin ciddi anlamda yanlış anlaşılmasına sebebiyet veriyor.

Bu ayetin nuzül sebebi ile ilgili Leys İbn Ka'b şöyle diyor:

"Muhacirlerden bir kişi İstanbul'da düşmanların safına saldırdı. Ve düşman safını deldi. Beraberimizde Ebu Eyyub el-Ensari de vardı. Bazı kimseler dediler ki:

— Kendini kendi eliyle tehlikeye attı.

Ebu Eyyub el-Ensari dedi ki:

— Biz bu ayeti daha iyi biliriz. Çünkü o, bizim hakkımızda nazil olmuştur. Biz Rasûlullah'la birlikte sohbet ettik. Onunla nice şeylere şahit olduk ve ona destek olduk. İslam yayılıp da ortaya çıkınca biz Ensar topluluğu gizlice toplandık ve dedik ki: 'Allah bize Peygamberle sohbet etme şerefini lutfetti. Ve ona yardımcı olma imkanını bahşetti. Böylece İslam yayıldı. Müslümanlar çoğaldı. Biz Rasûlullah'ı ailelerimize, mallarımıza ve çocuklarımıza tercih etmiştik. Şimdi ise savaş ağırlığını kaybetti. Artık ailelerimize, çocuklarımıza dönüp onların yanında kalsak. İşte bunun üzerine: "Allah yolunda infak edin ve ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın" ayeti bizim hakkımızda nazil oldu. Bu ayette söz konusu olan tehlike; cihadı terk ederek, mal ve çoluk-çocuk yanında oturmaktır." [18]

Sahabenin anlayışından kopuk bir şekilde ayet ele alındığında, İslam'a hizmet etmek, cihad etmek, davet etmek, kişinin kendini tehlikeye atmasıyken, sahabenin anlayışıyla olaya baktığımızda, bunları yapmamak kendi eliyle kişinin kendisini tehlikeye atmasıdır. İşte bunun gibi yanlış anlayışlar olmasın diye naslar sahabenin anladığı gibi anlaşılmalıdır.

Allah'ın Kur'an ve Sünnet'i anlamada ölçü olarak sahabeyi göstermesi, sahabenin faziletini ve Allah katındaki değerini gösterir.

3. Onlar, Sevilmesi ve Sövülmemesi Gerekenlerdir

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Aman aman sahabem konusunda dikkatli olun. Benden sonra sakın onları hedef almayın. Onları seven beni sevdiği için onları sever. Onlara buğz eden bana buğzettiği için eder. Onlara eziyet veren bana eziyet vermiş olur. Bana eziyet veren ise Allah'a eziyet etmiş sayılır. Allah'a eziyet edene ise Allah'ın onu yakalaması yakındır." [19]

"Sahabeme sövmeyin. Sizden biri Uhud dağı kadar altın infak etse yine de onların bir avuç infakına ya da bunun yarısına ulaşamaz." [20]

"İmanın alameti Ensar'ı sevmek, nifakın alameti Ensar'a buğz etmektir." [21]

Allah ve Rasûlü onlardan razı olup, onları sevmemiz ve onlara sövmememiz konusunda bizi defaaten uyarmasına rağmen, günümüzde sahabeye hakaret eden, onlar hakkında kötü konuşan kimseler vardır. Bunların sahabe hakkında kötü konuşmalarına müsaade etmemeli, onları bu konuda susturmalıyız. Çünkü Allah ve Rasûlü'nün yanında değerli olan kimselerin, bizim yanımızda da değerli olması gerekir. Hiç kimse değer verdiği kimselere hakaret yapılmasına müsaade etmez, etmemeli. Bu da bizim sahabeye karşı görevlerimizden bir tanesidir.

Bunlar bize sahabenin faziletini gösterir. Bu kadar fazileti olan kimseler, anlatılmayı da en çok hak eden kimselerdir.

Davamızın sonu âlemlerim Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

18. Ebu Davud, Tirmizi, Nesai

19. Tirmizi, İmam Ahmed

20. Buhari

21. Buhari

emreacar@tevhiddergisi.com

EMRE ACAR

Rahman'ın Arşının Altında Gölgelenenler -1-

Kıyamet, dehşetinden gözlerin yerinden fırladığı, kalp atışlarının hızlandığı, yüreklerin/kallerin ağızlara kadar geldiği bir gündür. O gün gözler kör, kulaklar sağır, uzuvlar işlevsiz kalır.

Kullarına rahmetli olan Allah'a hamd, öz kelamıyla dini tebliğ ve tebyin eden Rasûlullah'a salât, sahabeyi kirama ve ihsan ilkesi ile hareket edenlere selam olsun.

Kardeşim! Rabbime hamd olsun ki nimet içerisindesin. Biraz vakit ayırıp, kainatı tefekkür etsen, sana verilen nimeti göreceksin.

Düşün ki, üzerinde duran gökyüzü masmavidir. Gönlüne ferahlık vermekte. Yağmuru, rüzgarı, güneşi ve yıldızları ile sana bereket kapılarını açmış, hizmet etmektedir. Hele ki; yeryüzünü düşün, dağları, ovaları, ormanı, bitkisi, toprağı, hayvanı, böceği ve her türlü güzelliği ile sana boyun eğmiştir. Kaderinde yazılmış binbir çeşit yiyecek ve sosyal yaşam sana sunulmuştur. Allah *subhanehu ve teâlâ* sana şükredeceğin ne kadar da çok nimet vermiştir.

Sen de bilmektesin ki insan gafildir. Hatırlatıcı olmadıkça unutkandır. Nimetler ile yaşam ne güzel ilerliyor. Bu güzel yaşamın bozulmasını istemediğimiz gibi, bu yokoluşun hayalini bile kurmayız. Unutma, bir gün Sur'a, sur sahibi İsrafil üfleyecek, kainatın hepsi yok olacaktır. Yaşamın hızlılığı ve gafil oluşumuz sana bu vakti unutturuyor belki de. Ama hakikatler, zamanı geldi mi vuku bulacaktır.

"İnsanların hesap verme vakti yaklaştı. Ama onlar hala koyu bir gaflet içinde haktan yüz çevirmekteler. Rabblerinden gelen her yeni uyarıyı, alaya alıp kalpleri eğlenceye dalarak dinlerler." [1]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurur ki:

"Sur sahibi sur'u eline almış üflemek için beklerken nasıl olurda rahat ederim."

Zaman hepimizi dehşeti ile tanınan büyük kıyamete doğru sürüklemektedir. Dünya için tayin edilmiş süre bir gün bitecek, kıyamet kopacaktır. Bilmelisin ki kıyamet koptuğunda dünya ölmüştür. Ölüm ona da haktır. Cansız bedenin işlevi bittiği gibi, işte o gün dünyanın da işlevi bitecek, kullanılamaz bir hal alacaktır.

Kardeşim! Ne kadar da sevmiştin dünyayı. Onun için yaptığın yatırımların ve uygulayacağın projelerin vardı. Herkesle istikbali konuşuyordun. İçinde dünyaya bitmek bilmeyen azim oluşmuştu. Fakat birgün beklenmedik an gelir. Sura üflenir ve kıyamet kopar. Dünya işte o zaman ölür, tüm güzelliğini kaybeder. Ve bütün çirkinlikleri ortaya çıkar.

"Artık sura bir defa üflendiği, yeryüzü ve dağlar kaldırılıp birbirine tek çarpışla çarpılıp darmadağın edildiği zaman, işte o gün olacak olur (kıyamet kopar). Gök yarılır ve artık o gün o çökmeye yüz tutar." [2]

1. *21/Enbiya, 1-2*
2. *69/Hakka, 13-16*

Kıyamet koptuğunda ne yapabilirsin ki kardeşim! Pişman olmaktan başka neyin var elinde? İnsanın *'Ne oluyor bana?'* dediği vakit bu vakittir işte. El-Kadir olan Rabbin'in kudretinin karşısında boyun eğer, içten içe kendine kızar, ellerini sıkarsın. Ama bu vakit son vakittir. Vaktin ömrü de bitmiş, o da ölmüştür artık. Pişmanlık hiçbir işe yaramaz.

"Yerküre kendine has sarsıntıyla sallandığı, toprak ağırlıklarını dışarı çıkardığı ve insanın 'Ne oluyor buna!' dediği vakit, işte o gün yer Rabbinin ona bildirmesiyle bütün haberlerini anlatır. O gün insanlar amellerini görmeleri (karşılığını almaları) için darmadağanık geri dönüp gelirler. Kim zerre miktarı hayır yapmış ise onu görür. Kim de zerre miktarı şer işlemişse onu görür." [3]

Kıyamet nedir bilir misin kardeşim? O günün dehşetinin nasıl olduğunu? O günde, Ademoğlu ile kainatın durumunun nasıl olacağını?

Soma'daki yaşanan duruma, yakın zamanda şahit olduk hepimiz. 301 kişi maden ocağında vefat etti. Facianın yaşandığı bölgeyi haber muhabirleri mahşer meydanı, küçük kıyamet olarak isimlendiriyordu. Böyle bir şey mi kıyamet? Kalplere bıraktığı korku, insanlığın ölümü bununla mı sınırlıdır o gün? Yardımcı, eş, dost yanımızda olacak mı?

Kıyameti ve yaşanacak durumları ancak Rabbimizden, O'nun Kur'an'ından ve Rasûl'ün sünnetinden bilebiliriz.

"Sana kıyamet hakkında onun ne zaman demir atacağını sorarlar. Sen nerede, ona dair bilgi vermek nerede? Ona dair nihai bilgi ancak Rabbine aittir." [4]

Kardeşim!

Kıyamet, dehşetinden gözlerin yerinden fırladığı, kalp atışlarının hızlandığı, yüreklerin/kallerin ağızlara kadar geldiği bir gündür. O gün gözler kör, kulaklar sağır, uzuvlar işlevsiz kalır. O günün vahameti duyu organlarının hepsini donmuş vaziyette kılar.

"Yaklaşan gün konusunda onları uyar! Çünkü o anda dehşet içinde yutkunurken yürekleri ağızlarına gelmiştir. Zalimlerin ne dostu ne de sözü dinlenir şefaatcisi vardır." [5]

"Sen, o zalimlerin işlediklerinden, sakın Rabbinin habersiz olduğunu zannetme! O, sadece onları dehşetinden gözlerinin donup kalacağı bir güne ertelemektedir. O gün onlar başlarını dikmiş, gözleri donup kalmış, kalpleri bomboş koşup dururlar." [6]

"Kıyamet gününde onları kör, dilsiz ve sağır bir halde yüzükoyun haşrederiz. Onların varacağı ve kalacağı yer cehennemdir ki, ateşi yavaşladıkça onun alevini artırırız." [7]

Kıyamet, cansız dağların canlanıp harekete geçtiği, dünyanın sütunlarını yıktığı, dağların kendi aralarında çarpışıp dehşet saçtığı gündür. O gün yeryüzünde iniş ve yokuşa dair hiçbir engebelik kalmaz. Her taraf dümdüz olur.

Kıyamet, cansız dağların canlanıp harekete geçtiği, dünyanın sütunlarını yıktığı, dağların kendi aralarında çarpışıp dehşet saçtığı gündür. O gün yeryüzünde iniş ve yokuşa dair hiçbir engebelik kalmaz. Her taraf dümdüz olur. Dünya, bakanın bir ucundan diğer ucunu göreceği hale gelir.

"Bir de o gün sana dağların durumunu sorarlar. De ki: Rabbim onları darmadağan edecek, ufalanıp savrulacak, yerlerini dümdüz, boş vaziyette bırakacak. Orada artık ne iniş, ne yokuş göreceksin." [8]

"Artık sura bir defa üflendiği, yeryüzü ve dağlar kaldırılıp birbirine tek çarpışla çarpılıp darmadağın edildiği zaman, işte o gün olacaklar olur (kıyamet kopar). Gök yarılır ve artık o gün o çökmeye yüz tutar." [9]

"Sura üfürülecek o gün siz de hemen kısım kısım geleceksiniz. Gök açılıp kapı kapı olacak. Dağlar yürütülür, serap haline getirilir." [10]

Vay sana ve Ademoğlunun haline kardeşim! Yaşamımız o dağların ve ovaların üstündedir. Ne yapabilirsin ki bu durum karşısında? Dünyanın kendi başına yıkıldığına mı üzülesin? Kıyametin ansızın gelip dehşeti ile korku salan ölümüne mi? Yoksa gafil yaşayışına, ahirete hazırlık yapmayı-

3. 99/Zilzal, 1-8
4. 79/Nazi'at, 42-44
5. 40/Mü'min,18
6. 14/İbrahim, 42-43
7. 17/İsra, 97
8. 20/Taha, 105-107
9. 69/Hakka, 13-16
10. 78/Nebe', 20

şına mı pişmanlık duyasın? *'Ne yaptım, ne yapmalıyım?'* nidalarıyla çaresizsin bugün. Gücün kaybolmuş, takatin bitmiştir artık.

Kıyamet, gökyüzünün yarıldığı, maviliğini terkedip, lav ateşinin üzerinde kızartılmış yağın kırmızı rengini aldığı azabın günüdür. O gün gökyüzü bütün güzelliklerini gizler. Güneşini dürmüş, ışığını kaybetmiştir. Her tarafı zifiri karanlık bürür. Gecenin albenisi o yıldızlar paramparça parçalanır, yeryüzüne dökülür. Herbiri ateş topudur.Düştüğü yeri yakıp kavurur.

"Artık gök yarılıp kızarmış yağ renginde gül gibi olduğu zaman. O halde Rabbinizin nimetlerinden hangisini yalanlayabilirsiniz?" [11]

"(Düşün o) günü ki, yazılı kağıtların tomarını dürer gibi göğü toplayıp düreriz. Tıpkı ilk yaratmaya başladığımız gibi onu tekrar o hale getiririz. Bu üzerimize aldığımız bir vaad oldu. Biz vadettiğimizi yaparız." [12]

"Güneş tortop edilip dürüldüğü (ışığı söndürüldüğü) zaman, yıldızlar ardarda döküldüğü zaman, dağlar yürütüldüğü zaman… Artık başka söze gerek yok! And ederim geri dönüp gelenlere." [13]

Kardeşim! Şimdi anlıyorsundur semanın nimet oluşunu, güneşin ve yıldızın onda asılı kalmasındaki güzelliği ve hikmeti! Kıyamet günü artık güneş yok, karanlıklar içinde ne yaparsın? Amellerin dışında yanında altarnatif bir ışık o gün bulunmaz. Vay sana ve insanoğluna! Çaresizdir, pişmandır o gün.

Kıyamet, koptuğunda denizleri ve bütün pınarları kaynatan, her dalgası/damlası ölümü andıran ecel misali olan gündür. Nuh Peygamberin *aleyhisselam* zamanında gerçekleşen helak ile bu günün dehşetini anlatmak mümkün değildir. O gün zor bir gündür. Nuh'un *aleyhisselam* gemisi olsa bile hiçbir fayda vermez. O gün Mümin olanların dışındakilere kurtuluş yoktur.

"Vahşi hayvanlar bir araya toplandığı, denizler ateşlendirildiği/kaynatıldığı zaman… Artık başka söze gerek yok! And ederim geri dönüp gelenlere." [14]

Kıyamet, insanın o vahametin içinde tek başına kaldığı zor gündür. O gün akrabalık bağları kopar. Anne-baba, eş, dost adına kimse etrafında kalmaz.

11. 55/Rahman, 38
12. 21/Enbiya, 104
13. 81/Tekvir, 1-15
14. 81/Tekvir, 5-6, 15

"Vahşi hayvanlar bir araya toplandığı, denizler ateşlendirildiği/ kaynatıldığı zaman... Artık başka söze gerek yok! And ederim geri dönüp gelenlere."

Hepsi seni tek başına bırakır.

O gün herkesi birbirinden kaçar halde görürsün. Anne-baba, dünyada iken kendisi için öldüğü evlatlarından, çocuklar da her ikisinden kaçar. *'Anne-baba, arkadaş'* nidaları boştur o gün. Kimse cevap vermez, seninle ilgilenmez. *'Her koyun kendi bacağından asılır'* atasözünün yakinen yaşandığı yerdir orası.

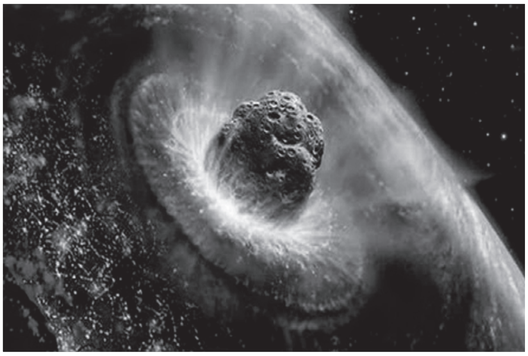
Ne kötü bir gündür, o gün hamile kadınlar çocuğunu düşürür, çocuğundan bihaberdir. Ne acı bir gündür ki o gün Ademoğlu sarhoş haldedir. Kendini kurtarmak için çaresiz halde sağa-sola koşturur. İnsanın bu sarhoşluğu içki gibi aklı uyuşturan şeylerden dolayı olmaz. O gün kendini kurtarmaya çalışan insan haram işler mi hiç? Asla. Bu sarhoşluk, çaresizliğin, korkunun, dehşetin vermiş olduğu sarhoşluk ve yorgunluktur.

O gün her yer can pazarıdır. Azapların şiddeti tarif edilemez. Her can o gün kendini kurtarmak için oğlunu fidye vermek ister. Evladını, kurtulmak için fidye vermek! Ne acıdır. Kişinin Uhud dağı kadar altını olsa, kurtulmak için onu öne sürer. Dünyada vermeye kıyamadığı, yaşamını kendisine bağladığı altın, o gün değersizdir.

"Sura üflendiği zaman artık aralarında akrabalık bağları kalmamıştır; birbirlerini de arayıp sormazlar." [15]

"Ey insanlar! Rabbinizden korkun! Çünkü kıyamet vaktinin depremi müthiş bir şeydir! Onu gördüğünüz gün, her emzikli kadın emzirdiği çocuğu unutur, her gebe kadın çocuğunu düşürür. İnsanları da sarhoş bir halde görürsün. Oysa onlar sarhoş değillerdir. Fakat Allah'ın azabı çok dehşetlidir." [16]

15. 23/Mü'minun, 101
16. 22/Hac, 1-2

"O kulakları patlatan kıyamet gürültüsü geldiği zaman, işte o gün kişi kardeşinden, annesinden, babasından, eşinden ve evlatlarından bile kaçar. O gün onlardan her birinin başından aşkın derdi ve tasası vardır." [17]

"Ey insanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Ne babanın evladı, ne evladın babası namına bir şey ödeyemeyeceği günden kaçının. Bilin ki, Allah'ın verdiği söz gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın ve şeytan, Allah'ın affına güvendirerek sizi kandırmasın." [18]

"Öyle bir günden korkun ki, o gün de hiç kimse başkası için herhangi bir ödemede bulunamaz; hiç kimseden (Allah izin vermedikçe) şefaat kabul olunmaz, fidye alınmaz, onlara asla yardım da yapılmaz." [19]

"Kafirliğinizde devam ederseniz, dehşetinden çocukları birden ak saçlı ihtiyarlara çevirecek o günden kendinizi nasıl koruyabilirsiniz? O günün dehşetinden gök bile çatlar. Allah'ın vadi mutlaka gerçekleşir." [20]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Kıyamet günü kâfir getirilir ve ona: 'Ne dersin? Yeryüzü dolusu altının olsa onu verip kurtulmak ister misin?' diye sorulur. O da: 'Evet' cevabını verir. Bunun üzerine ona: 'Ben, senden bundan daha basitini istemiştim...' denir." [21]

"Birbirlerine gösterilirler (fakat herkes kendi derdindedir). Günahkâr kimse ister ki, o günün azabından (kurtuluş için), oğullarını, karısını, kardeşini, kendisini koruyup barındıran tüm ailesini ve yeryüzünde kim varsa hepsini fidye olarak versin de, tek kendini kurtarsın. Fakat ne mümkün! Bilinmeli ki, o cehennem alevlenen bir ateştir." [22]

Değerli kardeşim! Unuttuğumuz, basite aldığımız kıyamet böyle dehşetli bir gündür. O günün korkunçluğunu anlatmaya ne sayfalar ne de mürekkepler yeter. Kıyamet günü böyle ise mahşer meydanı nasıldır acaba? Terazilerin kurulduğu, hesap vakti geldiği zaman insanlık ne haldedir?

İnsanlar kıyametten sonra dirildiklerinde uzunca bir bekleyiş olacaktır. Güneş bir mızrak boyu yakınlaştırılacak, kimisi diz kapağına kadar, kimisi göbeğine kadar, kimisi de ağzına kadar terleyecektir. Bu uzun bekleyiş bu haliyle devam eder. İnsanlar bekleyişin uzunluğundan şikâyet ederler. Fakat bekleyiş bitmez. En son rablerine nida ederler *'Ey Rabbim bu uzun bekleyiştense cehenneme girmeye razı olduk…'*

Kardeşim! Bu manzarayı düşündüğünde hem korkuya kapılır hem de bu durumdan kurtulmanın yollarını ararsın. Acaba yaşanacak bu ızdıraptan kurtulacak olan var mı? Bir kenara çekilmiş güzellik, esenlik içinde bu durumu seyreden olacak mı?

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Yedi sınıf insan var ki Allah, onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adaletli imam/yönetici, Allah'a ibadet ile yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam, birbirlerini Allah için seven, O'nun (rızası) için biraraya gelip O'nun için ayrılan iki adam, soylu ve güzel bir kadın kendisini (zinaya) davet ettiğinde, 'Ben, Allah'tan korkarım' diyerek (onu reddeden) adam, sağ elinin verdiğinden sol elinin haberi olmayacak kadar gizlice sadaka veren kişi, bir de yalnız başına Allah'ı zikredip de gözleri yaşla dolan kimse." [23]

Hiçbir gölgenin olmadığı o zorlu günde bu yedi sınıf insan er-Rahman'ın arşınının altında gölgelenecekler, esenlik içersinde olacaklardır. Umuyorum ki sen de onlardan olmayı arzuluyorsundur. Rabbim seni ve bütün Müslümanları bu şerefe nail olanlardan eylesin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir. Bir sonraki yazıda görüşme ümidi ile…

17. 80/Abese, 33-37
18. 31/Lokman, 33
19. 2/Bakara, 48
20. 73/Müzzemmil, 17-18
21. Buhari
22. 70/Mearic, 11-15
23. Buhari, Müslim

emreuyar@tevhiddergisi.com | EMRE UYAR

Sabır;

"Sizin acı çektiğiniz gibi onlarda acı çekmektedir. Fakat onlar sizin Allah'tan umduğunuz şeyleri ummazlar."

Kâfirler savaşın getirdiği acılara katlanıyorlarsa müminlerin başlarına gelen acılara daha çok sabretmeleri lazım. Düşmanlarının gücünü yok edinceye, fitne ortadan kalkıp din tamamen Allah için oluncaya kadar, düşmanları kovalamaktan, savaşmak için peşlerinden gitmekten ve izlerini takip etmekten geri kalmamaları gerekir.

Dünyayı Allah'a giden bir yol olarak ele alırsak bu yol için biz yolcuların yanı başında bulunması gereken olmazsa olmaz azıklardan da bahsetmemiz gerekecektir. Birçok azık zikredilmesi mümkündür. Ancak bu azıkları önem sırasına göre kategorize etmemiz gerekirse bir azık daha fazla öne çıkacaktır. Bu azık ise yazımızın konusunu oluşturan sabır kavramından başkası değildir.

Sabır kelime olarak menetmek, hapsetmek gibi manalara gelmektedir. Nelere sabredilmesi gerektiğini baz alarak sabrın tanımını şöyle yapabiliriz; Allah'tan olan veya şehvetten olan şeylere ve musibetlere karşı kişinin dinden kaynaklı olarak kendisini zapt etmesidir.

Sabır, insan gibi bir varlık için düşünüldüğünde gerçektende elde edilmesi zor bir ahlaktır. İnsanın yaratılışından itibaren kendisinde bulunan özellikler göz önünde bulundurulduğunda bunun böyle olduğu anlaşılacaktır. İnsan aceleci bir varlıktır; yaptığı, emek verdiği şeylerin karşılığını bir an evvel görmek ister. Sabır ise bu fıtrî duyguya münafi bir ahlaktır. İşte tam da bu sebepten dolayı Allah ve Rasulü sabreden insanların ayrıcalıklı bir konuma sahip olduklarını söyleyip sabrın önemine vurgu yapmışlardır.

Rabbimiz sabır ehli olan insanları övmüş onlarla beraber olduğunu kendi kitabının birçok yerinde belirtmiştir.

"Andolsun ki sizi biraz korkuyla, biraz açlıkla ve biraz mal, can ve ürünlerden yana eksiltmekle deneriz; öyleyse sabredenleri müjdele." [1]

1. 2/Bakara, 155

"Ey iman edenler! Sabrederek ve namaz kılarak (Allah'tan) yardım dileyin! Şüphesiz ki Allah sabredenlerle beraberdir." [2]

"Başına gelmiş bir sıkıntıdan sonra kendisine bir hayır tattırarak 'kötülük artık benden gitti der.' O sırada kendisi son derece neşeli ve kibirlidir. Ancak sabredenler ve salih amel işleyenler böyle değildir. İşte bunlar için mağfiret ve büyük mükâfat vardır." [3]

Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ise sabrın önemine dair şöyle buyurmuştur;

"Hiç kimseye sabırdan daha hayırlı ve daha büyük bir hediye verilmemiştir." [4]

Aklımıza takılan soru şu olabilir; Sabrı bu kadar önemli kılan şey nedir?

Bunu anlayabilmek için meseleyi biraz daha somut hale getirebiliriz. *"İyi bir Müslüman nasıl olmalıdır?"* sorusu bizi sabrın önemini idrak etmeye ulaştıracak sorudur. Bu sorunun cevabı niteliğinde olabilecek birçok madde zikretmek mümkündür.

İyi bir Müslüman cömerttir. Mala olan düşkünlük ise insanın en malum özelliklerindendir. İçerisindeki bu duyguya sabredemeyen müslümanın cömert olması mümkün değildir.

- İyi bir Müslüman ihlaslı olmalıdır, dediğimizde sabrın önemine dikkat çekmiş oluruz. Şöyle ki insan makam ve övgü meraklısı bir varlıktır. Yaptığı işlerin sonunda sürekli bunların gelmesini temenni eder. Bunlara sabredemeyen insanın ise ihlaslı olması mümkün olabilecek bir durum değildir.
- İyi bir Müslüman cömerttir. Mala olan düşkünlük ise insanın en malum özelliklerindendir. İçerisindeki bu duyguya sabredemeyen müslümanın cömert olması mümkün değildir.
- İyi bir Müslüman cesurdur. Cesaret ölüm gibi durumlardan korkulmamasını gerektiren bir durumdur. Bu korkulara sabredilmeden cesur olunmayacağı ise malum olan bir durumdur.
- İyi bir Müslüman muttakidir, Allah'tan korkar. Ancak masiyetlerin çekiciliğine sabredemeyen insanın takvayı da elde edemeyeceği gayet açıktır.

Bu ve bunun gibi birçok madde bize sabrın ne konumda bir ahlak olduğunu göstermektedir.

Sabrı bu denli önemli kılan maddelerden birisi de sabır Allah'ın en seçkin kulları olan peygamberlerin özelliklerindendir.

"İsmail'i, İdris'i ve Zülkif'i de hatırla. Bunların her üçü de sabırlı kimselerdi.Her üçünü de rahmetimizin kapsamına aldık. Onlar gerçekten salih kullarımızdandı." [5]

"O halde (Rasulüm), peygamberlerden azim sahibi olanların sabrettiği gibi sen de sabret." [6]

"Muhakkak ki senden önce de birçok peygamber yalanlanmıştı da onlar yalanlamalarına ve eziyet edilmelerine karşı sabretmişler ve nihayet kendilerine yardımımız yetişmişti." [7]

"Gerçekten biz Eyyub'u sabreden bir kimse olarak bulduk. O ne güzel bir kuldu! O, Allah'a çok yönelen bir kimseydi." [8]

Sabır, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* en hayırlı nesli kendisi ile eğittiği bir ahlaktır. Öyle bir topluluk düşünün ki bu topluluk bir kelime uğruna kendi akrabalarını karşılarına almış, onlardan gelen eziyetlere, yalanlamalarına, boykotlarına Allah için tahammül etmiş, kendi vatanlarını bir kelime sebebiyle terk etmiş, Allah yolunda savaşın her tür sıkıntısına yine Allah için sabretmişlerdi.

Peki, bu nasıl olmuştu? Daha dün cahiliyeleri karanlık olan bu insanlar nasıl birer sabır timsali haline gelmişlerdi?

Bu sorunun tek cevabı namazdır. Evet, Allah sabır ahlakını onlara namazla beraber öğretmişti. Önce namaz kılıp Rablerine itaatte sabretmeyi öğrenen insanların bu gibi şeylere sabretmeleri mümkün olmuştur.

Müslümanların başlarına gelen sıkıntılara da sabretmeleri gerekir. Konunun kırılma noktası

2. 2/Bakara, 153
3. 11/Hud, 10-11
4. Buhari, Müslim
5. 21/Enbiya, 85-86
6. 46/Ahkaf, 35
7. 6/En'am, 34
8. 38/Sad, 44

burasıdır. Çünkü sıkıntı çeken Müslümanların aklına gelen soru şu olabiliyor; *"Hep sıkıntıları biz Müslümanlar mı çekeceğiz? Kâfirler hiç acı ve sıkıntı ile karşılaşmayacaklar mı?"*

Bu sorunun cevabını Allah *subhanehu ve teâlâ* şu ayeti kerime ile vermektedir;

"O düşmanlarınızın peşini bırakmayınız, onları ısrarla kovalamaktan geri durmayınız. Çünkü eğer siz acı çekiyorsanız bilin ki, onlar da sizin gibi acı çekiyorlar. Oysa siz Allah'tan onların ummadığını umuyorsunuz. Hiç kuşkusuz Allah her şeyi bilir ve hikmet sahibidir." [9]

Bu ayetin açıklaması mahiyetinde Seyyid Kutub *rahimehullah* şöyle demektedir;

"Bu bir kaç kelime, kesin çizgiler belirliyor. Çarpışan iki cephe arasındaki büyük mesafeyi ve farkı ortaya koyuyor.

Kuşkusuz müminler, savaşta birtakım acılar ve yaralara katlanırlar. Fakat bunca sıkıntıyı sadece kendileri çekmiyor. Aynı şekilde düşmanları da acı çekiyorlar. Birtakım yaralar ve ızdıraplara düçar oluyorlar. Fakat şunlarla onlar bir mi? Müminler cihad etmekle Allah'a yönelirler, mükâfatlarını da O'nun katından beklerler. Kâfirlere gelince, onlar hepten kaybetmişler, Allah'a yönelmedikleri gibi, hayatta ve hayat sonrasında O'nun katından bir beklentileri de yoktur.

Şayet kâfirler savaşta diretiyorlarsa müminlerin daha çok diretmesi gerekir. Kâfirler savaşın getirdiği acılara katlanıyorlarsa müminlerin başlarına gelen acılara daha çok sabretmeleri lazım. Düşmanlarının gücünü yok edinceye, fitne ortadan kalkıp din tamamen Allah için oluncaya kadar, düşmanları kovalamaktan, savaşmak için peşlerinden gitmekten ve izlerini takip etmekten geri kalmamaları gerekir.

Bu da, her savaşta Allah'a iman etmenin sağladığı bir üstünlüktür kuşkusuz. Kimi anlarda zorluklar dayanma gücünü aşar. Acılar dayanılmaz olur. İnsan kalbi üstün bir yardıma ve bir azığa ihtiyaç duyar. İşte burada yüce Allah'ın yardımı gelir. Beklenen azık O Rahîm olan koruyucudan gelir."

"Mümin toplum, birbirine denk olmayan ve açıktan yapılmayan bir savaş içinde de kendini bulabilir. Ancak kural yine değişmez. Çünkü batıl hiçbir zaman huzur bulamaz. Hatta galip gelmiş olsa da. O her zaman kendi bünyesinde iç çelişkilerinden ve farklı gruplarının çekişmesinden ve bizzat kendisinin eşyanın fıtratı ve tabiatına ters düşmesinden kaynaklanan acılarla karşılaşacaktır."

Seyyid Kutub, bunları söyledikten sonra kâfirler ile Müslümanları birbirinden ayıran asıl farka vurgu yapmıştır;

"Bu durumda mümin toplumun yapacağı şey, acılara katlanması ve yıkılmamasıdır. Şunu iyice bilmelidir ki, şayet kendisi acı çekiyorsa, aynı şekilde düşmanı da acı çekiyordur. Acı çekmenin çeşitli yolları vardır. Yaralar birbirinden farklıdır... 'Oysa siz Allah'tan onların beklemediğini bekliyorsunuz.'

İşte derin teselli budur. İki grup arasındaki yol ayırımı burasıdır.

'Hiç kuşkusuz Allah her şeyi bilir ve hikmet sahibidir.'

Kalplerin duygularını nasıl tedavi edeceğini bilir. Acı ve yaralarını dindirecek şeyi kişiye gösterir."

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

---

9. 4/Nisa, 104

Kerem Çağlar | keremcaglar@tevhiddergisi.com

Demokrasi:
Millet İradesi İle Tecelli Eden Zillet Halleri

Halkın iradesini önemseyip hürmette kusur etmemek adına üstün bir çaba gösterdiği halde Hak Teala'nın hududuna yaklaşmakla kalmayıp bilerek/bilmeyerek yönlendirilmek suretiyle Allah'ın sınırlarını ihlal edip haddi aşan insanlar sinelerini zillete açmış durumdalar.

Ömrünü şeytanın boynuzlarında kurduğu salıncakta sallanarak geçirmişcesine, milyonlarca *'dindar'* insanı demokrasi cenderesine sokup *'din'*in özünden uzaklaştıran bir liderin yönetimindeki şirk sisteminin korunup kollanması, artık milli iradenin müşfik kollarına havale edilmiştir.

Milli iradenin faili halkın, çocukları ve gençlerini; laik, batıcı ve karma eğitim sisteminin egemen olduğu okullarda; faziletli, şahsiyetli ve İslami değerlere samimiyetle bağlı Müslümanlar olarak yetiştirilebileceğini iddia etmek, mevcut şirk düzeninin İslami olduğunu ileri sürmek gibi hilaf-ı hakikattir.

Eğitimde Cumhuriyet tarihinin en büyük atılımlarını gerçekleştirmiş olmakla beraber; itikadi sapmaların, fikrî karmaşanın ve ahlaki yozlaşmanın yolları da hiç bu kadar açılmamış ve kolaylaştırılmamıştır. Yüksek öğrenimde de durum farklı değildir. Ülkenin dört bir yanında her gün yenileri açılan baraka tipi prefabrik üniversiteler üzerinden çağdaş şirk ideolojilerini, ateizmi ve dibini bulmuş yozlaşmışlıkları taşıyıp gündemleştiren, birçoğu aynı zamanda gayretli birer propagandist olan öğretim elemanları, söz konusu ifsat hamlelerini büyük ölçüde örgütlü organizasyonlarla icra etmektedirler.

Genç kızlara, kendilerine mahsus özel mekânlarda ve şartlarda eğitim imkân ve fırsatı sağlamak yerine, onlar; iffet, huzur ve saadet yuvalarından çıkarılıp kampüslerde, sokaklarda ve her türlü tehlikeye açık alanlardaki heva pazarında inanç, ibadet ve ahlak yoksunu birer meta haline dönüştürülmektedirler.

Böyle bir netice elde etmeyi amaçlayan planlı, programlı organize çalışma olmadığı kabul edilse dahi, bu tür vahim manzaralar, mevcut şartlar gereği kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Birkaç yıldızlı otel konforundaki öğrenci yurtları ve Selçuklu mimariyesiyle inşa edilmiş modern okul binaları yapmak ile mümin bir nesil yetiştirmek birbirinden çok farklı şeylerdir. Müsbet bilimler alanında başarılı olan ve ülkeyi imar etmeye çalışırken Tevhid akidesinden mahrumiyet sebebiyle ahiretlerini harap eden nesiller yetiştirmek ancak demokratik bir sistemin muvaffak olabileceği garabet işlerdendir. Bu hikayenin en hüzünlü tarafı ise, ağacı kökünden kesen baltanın, sapının kendi cinsinden olmasıdır. Yani, halk iradesinin güç ve yetki verdiği demokratik sistem hiçbir planlamasında ve projesinde Tevhid dini İslam'ı temel referans olarak almamaktadır. Buna karşın ortaya çıkan halk iradesinin oldukça yüksek katılım oranıyla tecelli etmesi ayrıca düşündürücüdür.

28 Şubat örtülü darbesinin en görünür zulümlerinden birisi olarak dillendirilen, zorunlu eğitimin sekiz yıla çıkarılmasına çok büyük tepki gösterenlerin AK Parti hükümetinin zorunlu eğitimi on iki yıla çıkarmış olmasına surat ekşitmek şöyle dursun, bir öpüp başlarına koymadıkları kaldı. Bu da aynı çevrelerin tıynetini göstermesi açısından fevkalade çarpıcı bir tablodur.

Halk iradesinin tecellisiyle iktidara gelmiş bir hükümet, fakir aileleri; minik yavrularını şirk ve nifak yuvası laik okullara göndersinler diye kendilerine her ay cüzi de olsa nakit para yardımında bulunmaktadır. Böylelikle hem maddi hem de itikadi anlamda mahrumiyet içerisindeki ailelerde yüksek verimli (!) şirk ve nifak tohumları ekilmektedir. Bu sürecin ara sonuçları olarak aile ve toplum hayatındaki tabaka tabaka çürümüşlük de artmaktadır. Şirk ve nifak da yaygınlaşıp gayet doğal bir şeymiş gibi olağan görülmeye başlanmıştır.

Günümüzün en yeni ve en etkili *'put'*larından biri haline gelmeye başlayan *'sanal alem/sosyal medya'*nın başta insan fıtratı olmak üzere kişi mahremiyeti, aile bütünlüğü, toplumsal doku ile itikadi ve fikrî mecralarda ne denli yıkıcı olduğu apaçık ortadadır. Hal böyleyken sınır tanımayan bu potansiyel tehlikeye karşı tamamen korumasız olan yüzbinlerce çocuk ve genci dolaylı olarak da olsa bu saldırıların hedefi haline getirecek bilgisayarlarla donatmanın bilgi teknolojilerinden istifade etmelerini sağlamak dışında daha farklı amaçlar taşıdığı kanaati ağır basmaktadır.

Kadınların fıtri ihtiyaç ve temayüllerine münasip alanlarda ihtisaslaşıp etkin hizmetlerde bulunmaları, aile yapısını ve sosyal dokuyu güçlendirecektir. Bu alandaki çaba ve hizmetlerinin şer'an bir engeli yoktur.

Kur'an-ı Kerim'den ve Sünnet-i Seniyye'den açık manzaralar ile fıtratın hilafına olmak üzere mutlak manada kadın-erkek eşitliğiyle de yetinmeyip kadınlara bazı yönlerden üstünlük sağlayan pozitif ayrımcılığı anayasal güvenceye kavuşturmakla aileler başta olmak üzere toplumsal hayat âdeta dinamitlenmiştir. Bu tasarruf da yine 12 Eylül 2010 referandumunda ortaya çıkan halk iradesiyle mümkün olmuştur. Böylece hududullah tekerrüren bir kez daha ihlal edilmiştir. Şüphesiz ki Allah *subhanehu ve teâlâ* Halim'dir.

Hemen hemen her gün memleketin birçok yerinden insaniyet namına üzücü olan aile dramı haberleri basına yansımaktadır. Boşanmalar, dağılan yuvalar, sahipsiz kalan ve bu bahtsızlıktan da daha kötü olan *'devlet koruması'* altına alınan çocuklar...

Batının beceriksiz ve çok kötü bir kopyası olan, son on iki yıllık AK Parti iktidarı ile muhafazakâr bir kimlik de edinen laik sistemin bahşettiği ekonomik ve sosyal açıdan sınırlı özgürlüğünden (!) taviz vermemek için fıtri ve toplumsal değerleri ayaklarının altına alan İdeal Kadın (!) modeli, sözüm ona muhafazakâr aileler üzerinde de azap bulutları gibi dolaşmaktadır. Bunun kapısı devlet kurumlarında ve eğitim alanındaki başörtüsü yasağının gevşetilmesi ile daha da açılmış oldu. Bu da laik sistemin benzer konularda ortaya koyduğu tipik bir davranış biçimidir. Hakikatte başörtüsü yasağının kaldırıldığına dair yasal bir güvence yoktur. Sistem böylelikle kendisine entegre olabilmiş muhafazakâr kitleye *'Ağabey'* olarak bir güzellikte bulunmuş gibi yapmaktadır.

Evet. Bugün fert fert milli iradeyi ortaya koyarak şirk sistemini ihya eden, küfür ve zulümlerini, muhtemelen bilinçli ve kasıtlı olmayan bir şekilde başörtüsüyle gizlemekte olan ve halkın hemen hemen her kesimi arasında sistemin meşruiyetini büyük ölçüde ihmal ettiren büyük bir muhafazakâr kitle vardır. Laik sistemin genetik davranış biçimi şudur: ipin ucunu daima elinde tutar. Konjonktürel olarak bazı dönemlerde yine kendisinin uygun göreceği ölçüde ipi gevşetir ama asla tamamen bırakmaz. Ya da bağlayıcı bir sözleşme yapmaz (Yasal bir düzenleme yapmak gibi.) Kendisine teveccüh ederek fevc fevc iltihak ve intisab eden bu muhafazakâr kitleye verilen ise küçük bir mükâfattır. Bu mükâfatın bedeli fevkalade pahalıdır. Milli irade tablosunda yer alıp imanına zulüm karıştırmak ne kadar da kötü bir alışveriştir! Her daim ilahi *'rahmet bulutlarının gölgesinde'* serinlemeyi, *'kudret helvasını'* ve *'bıldırcın etini'* bırakıp soğan sarımsağa talim etmeye rıza göstermek suretiyle hayrı terk ile kötü olana yönelmek, temiz fıtrat sahiplerinin yapabileceği bir iş değildir.

Toplumun birçok kesiminde yaşanmakta olan sathî altüst oluşun gün geçtikçe sıklaşması, artması ve yaygınlaşması oldukça üzüntü vericidir. Bununla beraber sebep-sonuç münasebetleri zaviyesinden mütalaa edildiğinde cezanın da amel cinsinden olduğu hakikatiyle karşılaşacaktır.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, insanı; akıl, duygu, muhakeme, itikad ve daha birçok teçhizatla donattığı gibi, onun (insanın) kıyamete kadarki düşmanı olan şeytanın, kullarına yaklaşım ve aldatma yollarını da açıklamakla kendilerine büyük bir lütufta bulunmuştur. Allah şöyle buyurmaktadır:

"Allah onu (şeytanı) lanetlemiş; o da, 'Yemin ederim ki, kullarından belli bir pay edineceğim' demiştir." [1]

Şeytanın insandan pay edinmesi hususu yukarıda bahsettiğimiz örneklerle birlikte düşünüldüğünde daha iyi anlaşılacaktır. Sapkınlığın en dip halinde bulunan ve kayda değer dahi olmayan bazı satanistlerin haricinde şeytan'a ibadet ayini yaparak bütün *'pay'*ını ona veren pek kimse yoktur. Maksat da bu değildir. Fakat kişi veya toplum; düşüncesini, emeğini ve nefsini (mesela reyini) şeytani düzenlerin hizmetine takdim edip de şeytani olduğu apaçık belli olan demokrasi ile hayat ve hükmetme alanı bulan sapkın liderlere tabi olup itaat ettiğinde yüce Allah'ın emirlerini bırakıp iradesini şeytanın emrine tahsis etmiş olur. Şeytan işte o zaman Rahman'ın kullarından *'pay'*lanmış olur. Netice bu minvalde olduğunda bu iradenin adına *'Milli'* denmesinin hakikatte hiçbir karşılığı yoktur.

Özellikle kadınlar, ittire kaktıra en ön sıralarda boy göstermeye teşvik ve hatta bazı yerlerde icbar edilmektedirler. Bu durumdaki kadınlar, gençler ve yaşlılar; vakitlerini, çalışmalarını, yeteneklerini, mallarını ve emeklerini bu yolda sarf etmekle kendilerinden daha fazla pay edinmesi için şeytana bizzat öz nefisleriyle imkan vermekte ve fırsat sunmaktadırlar.

Bir tarafta Müslüman olduğunu söylerken öte tarafta gayr-ı İslami itikadların/ideolojilerin müntesibi ve müttebii olmak açmazında kıvranan insanların sayısı gittikçe artmaktadır.

Demokrasi gibi muhayyel bir dünya ve bu büyülü dünyayı koruyup devamlılığını sağlayan laik devlet yapısının verdiği özgüvenle şirk ile Tevhid'in dahi eşit görülmeye başlandığı mutlak küfri bir anlayış, genel kabul ile geleneksel bir karaktere bürünmektedir.

Bir tarafta Müslüman olduğunu söylerken öte tarafta gayr-ı İslami itikadların/ideolojilerin müntesibi ve müttebii olmak açmazında kıvranan insanların sayısı gittikçe artmaktadır.

Halkın iradesini önemseyip hürmette kusur etmemek adına üstün bir çaba gösterdiği halde Hak Teala'nın hududuna yaklaşmakla kalmayıp bilerek/bilmeyerek yönlendirilmek suretiyle Allah'ın sınırlarını ihlal edip haddi aşan insanlar sinelerini zillete açmış durumdalar.

İmanı gözlerinde mukim nice insan, ismini telaffuz etmekten içtinab ettikleri bir tür materyalizme esir düşmüş gibi artık tüm planlarını matematiksel işlemler üzerinden hesap etmek, meydanlardan ve sandıklardan çıkan verileri

1. *4/Nisa, 118*

kullanarak uhrevi çıkarımlarda bulunmaya yönelmek durumuna gelmiş bulunmaktadırlar.

Halkın iradesi tecelli ediyor diye demokrasi ile yönetilmeyi ve Yahudi kafası gibi karmakarışık hukuk sisteminin hükümleriyle muhakemenin caiz olduğunu beyan eden bir kimsenin aynı zamanda kendisini muvahhid bir Müslüman olarak nitelemesi, vereceğimiz örnekteki gibi olacak şey değildir.

Bilindiği üzere Hıristiyanlar hem tevhidi hem de teslis[2] akidesini kabul ederler. İsa'ya *aleyhisselam* nazil olan (ilk/orjinal) İncil'de: *"Allah'tan başka ilah yoktur ve o tek ilahtır."* ifadesinin açık bir şekilde yer aldığını hiçbir Hıristiyan inkâr etmez, edemez. Hal böyleyken şu ana dek hiç kimse günümüz Hıristiyanlarının teslise inanmakla beraber Tevhide de inandıklarını ileri sürerek muvahhid olduklarını iddia etmemiştir, edemez de.

Doğru olmadığı halde akla yatkın olup kitlelerin hoşuna giden ve hesabına gelen nice sözler vardır ki insanlar üzerinde âdeta sihir tesiri bırakır.

Haklarının savunulması adına kadınların değersizleştirilmesi, gençliğin problemlerinin içinden çıkılamaz hale getirilmiş olması, çoğunlukçu demokratik siyasetin başağrısından bütçe açığına kadar her derde deva olduğu mavalı, ticarette gayrı şer'i kuralların geçerli kılınması, medeni hukukun fıtrata ve şer'i şerif'e aykırılık teşkil etmesi, konu başında da değindiğimiz gibi laikbatıcı eğitim tezgâhlarından geçirilen yeni neslin vehamet arz eden durumu, âdeta suç ve suçlu üreten gayr-ı şer'i hukuk, yargılama ve ceza infaz sistemi, kültür, sanat ve edebiyatta ölçüsüz ahlaksızlığa yol veren sınırsız özgürlük ve destek...

Tüm bunların en mühim nedeni olan başta demokrasi olmak üzere sair beşerî sistemlerin insanlık için ve ümmet için alternatif bir çözüm yolu olabileceğine inanmak hiç şüphesiz kişinin İslam'ını bozan büyük bir meseledir.

Böyle bir inanç ve kanaate sahip kimsenin hali hem Tevhide hem de teslise inanan Hıristiyan'ın durumuna ne kadar da çok benzemektedir.

Her insan (İslam) fıtrat(ı) üzere doğar. Tevhid akidesine yatkın ve hatta meftun olan fıtratı, körpeliğin iyimserliğiyle şirk unsurlarını haylamaya yöneltmek, ne akıl ne de ilim kârıdır.

Hakikatte akıbeti mahrumiyet ve zillet olan *'millet iradesi'* tecelli ettiğinde, çok pahalı bir şey hiç umulmadık bir kolaylıkla elde edilmiş gibi yaşanılan sevinç ve bu sevinçle daha da büyüyen ümitler yanlış kulvarlara kanalize edilmiştir.

Zan ve bidat üzere saptırıcı önderlere ittiba, zillet ve ebedi hasaretin sebebi olacaktır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* hak ve hidayet üzere kalplerimize ve ayaklarımıza sebat versin.

Allah'a ve Rasûlü'ne itaatten yüz çevirip iyi niyetle olsa dahi, özünde şirk ihtiva eden demokrasi gibi yollarda başkanlarına ve büyüklerine tabi olan insanlara da yüce Rabbimizden basiret, izan, hidayet ve esenlik yoluna ulaşmalarını yakın ve kolay kılmasını niyaz ediyoruz.

Hiç kuşkusuz yolların en hayırlısı Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* yoludur.

Hamdimiz ve minnetimiz ancak Allah'adır. Allah'ın salât ve selamı efendimiz Muhammed'in, temiz ehlibeytinin, saygıdeğer ashabının ve yeryüzünün doğusundan batısına tüm Müslümanların üzerine olsun.

2. *Baba-Oğul-Ruhu'l Kudüs şeklindeki üçlü inanç*

Çeviri Makale

İhtiyar Muvahhid, Mürcie Şeyhe Hüccet İkame Ediyor!

Kalpler aynı kalplerdir. Kimin kalbi düzgün ise, ameli de düzgün olur. Kimin kalbi bozuk ise, ameli de bozuk olur. İster hoşuna gitsin, ister gitmesin ama bu böyledir!

Mürcie Şeyh, rahlenin arkasında durmuş, insanlara vazediyordu. Çevresinde kalabalık insan topluluğu... Kimisi ilmi olmayan avamdan insanlar, kimisi de ilmi olan insanlar... Şeyh, tam konunun açıklamasına ve ayrıntılarına girecek iken bir anda avamdan yaşlı bir adam karşısına dikildi:

— *Değerli Şeyh!*

— (Şeyh hayretle): Ne oldu?

— Sana bir mesele hakkında soru sormak istiyorum.

— Memnuniyetle, buyur.

— Benim bir oğlum var. Bana karşı çıkıyor, sözümü dinlemiyor, ben de gördüğün gibi yaşlı biriyim...

— Başka ne yapıyor?

— Bununla da kalmayıp, sıla-i rahim yapmıyor, güzel konuşmuyor, çok günah işliyor, insanlara eziyet ediyor.

— Başka?

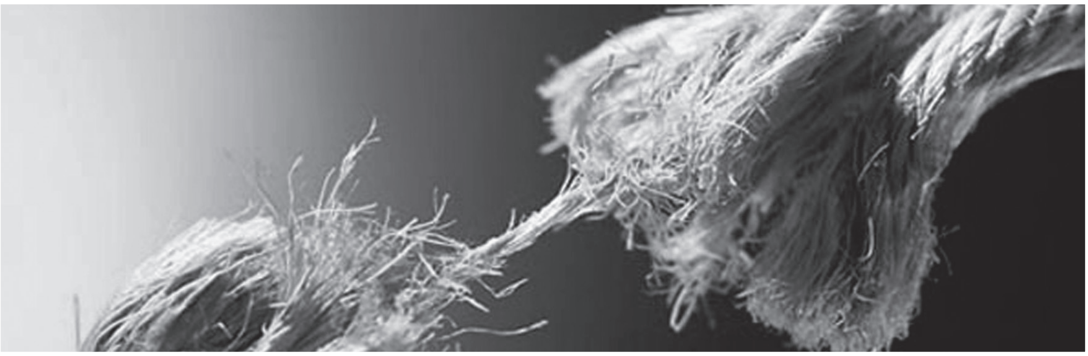
— Ailesine namazı emretmiyor, zekât vermiyor, günahkâr ve asi olan evlatlarına kızmıyor, günah işleyenleri cezalandırmıyor.

— Bundan başka günahı var mı?

— Eşleri açık-saçık dışarı çıkıyor, her türlü fuhşiyat üzere yaşıyorlar, fasık ve sapıklarla iç içe giriyorlar, tüm batıl yolların izinden gidiyorlar...

— Bu çok büyük bir şey! Bunun üstünde başka günah olamaz!

— Cihada çıkmıyor, ülkenin düzelmesi için gayret etmiyor, insanları günahtan sakındırmıyor...

— Bu gerçekten çok vahim... Tehlikesi de çok açık ve mühim!

— Bununla kalmayıp, Müslümanlardan uzak durup kâfirlere yanaşıyor, münafıkların şanını yüceltiyor, fakirleri doyurmuyor, mustazaflara yardım etmiyor, yakınını kaybeden ailelerin, yetimlerin acısını dindirmiyor...

— Bu tam bir zındıkmış, zındık!

— Düşmanlarla birlikte kardeşlerine karşı savaşıyor, onlara eza veriyor, kimden hakkı işitiyor ise onu öldürüyor...

— Bu çok büyük bir felaket!

— Mazlumları öldürüyor, ailesine bakanları ailesinden engelliyor, şiddetle çığlık atsa bile küçüklere merhamet etmiyor. Fakat bunun yanında *'Ben yüce bir iman sahibiyim, kalbim iman ve ihsan ile dopdolu'* demektedir.

— O çok yalancı biri... İman kalbine yerleşseydi, içinde bulunduğu günahlara düşmez, insanlara eza vermezdi. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Bedende bir et parçası vardır. O düzeldiği zaman, bütün beden düzelir. O bozulduğu zaman bütün beden bozulur. Dikkat edin, o kalptir."* buyurmaktadır.

— Bu adamın hükmü nedir?

— Eğer durum dediğin gibiyse, onun işi çok zordur. Ona, Allah'a ve Rasûlü'ne savaş açanlara uygulanan had uygulanır. Kınından çekilmiş keskin bir kılıç ile vurulur!

— Peki, bu hüküm yöneticilere uygulanır mı?

— Kesinlikle hayır! Konuşulamaz bile!

— İki mürtedin arasını ayıracak kadar ne fark var ki ey akıllı?

— Fitne ey ihtiyar, fitne! Böyle bir şey asla caiz değil!

— Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* insanların fitnesini uzaklaştırmak için cihad etmeyi emretmiştir. Bu yüzden Nebi'ye *sallallahu aleyhi ve sellem* Namus [1] inmiştir.

— Bu durum helal görmeye bağlıdır. Tartışmasız doğru olan da budur.

— Sen dememiş miydin, bedenlerin düzelmesi kalplerin düzelmesine bağlıdır. Yoksa kalbin günahları ile bedenlerin günahları arasında bir fark mı var?[2]

— (Şeyh sıkılmış bir halde): Ey adam! İşte kapı orada! Zaten bakışların seni ele veriyor.[3]

— Kalpler aynı kalplerdir. Kimin kalbi düzgün ise, ameli de düzgün olur. Kimin kalbi bozuk ise, ameli de bozuk olur. İster hoşuna gitsin, ister gitmesin ama bu böyledir!

— Offf...

(Şeyh Muhammed b. Abdulvahhab rahimehullah der ki: 'Muvahhidlerden bir tane avam kimse, bu müşriklerin âlimlerinden bin tanesine galip gelir. 'Şüphesiz ki bizim ordumuz elbette galip gelecek olandır' [4] *'* [5] *-Çeviren-)*

Yazan: İbrahim b. Abdulaziz Berekât

Özcan YILDIRIM

Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

1. *Cibril*
2. *Ehli Sünnet'e göre kişi kalp ile şirke düşebileceği gibi bedenle de şirke düşebilir.*
3. *Yani senin başka bir maksatla geldiğin belli.*
4. *37/Saffat, 173*
5. *Keşfu'ş Şubuhât*

mahi@tevhiddergisi.com

MAHİ

Bize Ayrılık Yazıldı

Fecre yakın, Sehle'nin güzel uykusunu bir zil sesi bölmüştü. Zil çalıyordu. Biri sanki elini zilin üstünde unutmuşçasına çalıyordu hem de... Aynı anda kapı tekmeleniyor, birbirinden farklı sesler 'Aç, aç, aç!' diye bağrışıyordu. Sehle'nin küçük kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, tir tir titriyordu.

— Aaa... Arkadaşlar hayırlı olsun! Sonunda zil taktırmışsınız.

— Sağol Sehle abla, evet bugün taktı elektrikçi.

— Durun ilk siftahı ben yapayım. Bunu bana çok görmeyin lütfen!

Sehle ile öğrenciler, kapının önünde ayaküstü konuşuyorlardı. Uzun zamandır zilleri bozuktu. Tamir edecek kimseyi bulamamışlardı. Sonunda kendi imkanları ile bir elektrikçi çağırmışlar ve bu sıkıntıdan kurtulmayı başarmışlardı.

— Ve işte o an! dedi Sehle. Fakat zile dokunmasıyla renk attı, sendeledi. Kulaklarını tıkadı hemen. Zangır zangır titriyordu. Ağlamaya başladı. Olduğu yere çökmüştü. Kapıdaki kızlar telaşlanmış, kimi onu kaldırmaya çalışıyor, kimi içeriden su getiriyordu.

— Abla, abla iyi misin?

— Bu ses… Bu ses… Diyebildi gerisini getiremedi.

* * *

Yıl 1990… Sehle 5 yaşındaydı. Yaşları epey ilerlemiş, birbirini çok seven ancak sürekli ayrılıklar yaşayan mutlu bir çiftin tek çocuğuydu. Çift, uzun yıllar bu nimetten mahrumdu. Nihayet Allah onlara Sehle'yi hediye etmişti.

Sehle, zeki, tatlı dilli, kendini sevdirmesini bilen fettan bir kızdı. Yıllarca özlenen, beklenen, özel bir çocuktu. Ailedeki tüm bireyler ona çok düşkündü. Anne ve babası bundan rahatsız olsa da bir dediği, iki edilmiyordu. Hiç kimse, hiçbir isteğine hayır demiyordu. Bu konuda tek istisna babasıydı. Yoğun işleri nedeniyle kızına çok zaman ayıramıyor, isteklerine olumlu yanıt veremiyordu. Bunun bir çok sebebi vardı tabi. Bunlardan biri babası eve çoğunlukla geç gelirdi, hatta bazen hiç gelmediği de olurdu. Sehle ise çocuk yüreğiyle gece yarılarına kadar babası tarafından sevilebilmek için uyumamaya direnir, ancak her defasında uzun kirpikli göz kapakları bu bekleyişi kaldıramaz, kenarlarda köşelerde sızar giderdi.

Gün olur babasını günlerce göremezdi. Ona öyle özlem duyardı ki, bu özlemini babasının resmini çizerek ifade etmeye çalışırdı.

Babası evde olduğunda da durumu pek parlak değildi. Belli saatlerde annesi dahi onu rahatsız etmekten sakınıyordu. Haliyle bu saatlerde Sehle, babasını görmek istese de göremiyordu.

Sehle için babasını görememekten daha kötü olan da bu idi. O, evde olmasına rağmen onu görememek…

Sehle, bu seti aşmak için türlü numaralar çeviriyordu. Bazen küçücük eline bir toz bezi alıyor, çalışma odasının içine sessizce sızıyordu. İşaret parmağıyla sessizlik işareti yapıp, amacının sadece toz almak olduğunu el yardımıyla ima ediyordu. Bir gözü babasında, bir gözü kitaplarda güya toz alır gibi yapıyor, babasının dikkatini çekmek için olanca güç sarf ediyordu.

Kimi zaman soru sorma bahanesiyle, odaya geliyor, okuma yazma bilmemesine rağmen işi daha ciddiye almış olmak için elinde kalem kağıt getirmeyi de ihmal etmiyordu.

Kimi zaman da yastığıyla geliyor, sadece uyuyacağım diyor; koltuğun üstünde dönüp durup babasının konsantresini bozmak için azami gayret gösteriyordu. Tüm bunlar olurken oldu ki babası ona tatlı bir bakış ya da güzel bir söz söyledi… Artık kurtuluşu yoktu.

Bezini bırakıp ya da yastığını atıp, sorduğu soruyu unutup başlıyordu sırnaşmaya…

Babası bunu bildiği için odaya sessizce sızdığı bu zamanlarda da yüz vermemeye çalışıyordu. Tabi öyle şirindi ki buna her zaman muvaffak olamıyordu.

Sehle için ayrılan özel bir zaman dilimi yok değildi. Her ay belirlenen bir günde Sehle babası ile doyasıya vakit geçiriyordu. O gün öyle etkinlikler yapıyorlardı ki, tüm günlerin acısını çıkarıyordu baba kız sanki. Sabah annesinin hazırladığı mükellef bir kahvaltının ardından, daha önceden belirlenen etkinlikleri sırasıyla ve atlamadan yerine getiriyorlardı. Kimi zaman, evlerinin az ilerisindeki gölete gidiyor, beraber balık tutuyor; kimi zaman, bahçede çamurdan kuleler yapıyorlardı. Kapalı ortamlara gitmekten özellikle sakınıyor, hava soğuk dahi olsa açık alanlarda doğayla iç içe vakit geçirmekten hoşlanıyorlardı. Her gezilerinde doğaya, kâinata, doğal olarak da Allah'ın kudretine dair yeni bir şeyler öğrenerek eve geliyorlardı.

Eve döndüklerinde oldukça yorgun düştükleri için, hemen duş alıp birlikte uyuyarak günü kapatıyorlardı. Tüm gün yaşanan beraberlik bir sonraki aya kadar Sehle'yi avutmasa da yine de şükredilmeye değerdi.

Babası açısından Sehle'ye hayır demek, ondan uzak durmaya çalışmak da kolay değildi. Çünkü Sehle on beş yılın ardından Allah'ın onlara verdiği biricik hediyeydi. Onun, duruşu dahi sevilmesi için yeterli sebepti. Kestane rengi bukle bukle saçları, beyaz teni, iri gözleri ve fiske gibi burnu ile babasının gözünde güzellik abidesiydi. Dilindeki pelteklik, konuşmasındaki kibarlık onu daha da şirinleştirip, sempatik kılıyordu. Gece geldiğinde uyuyan kızının başına giderek onu izlemekten, küçücük buseleri yanağına kondurmaktan kendini alamıyordu. Bu duygudan dahi korkuyor, evlat sevgisinin kendine bir fitne olmasından Allah'a

sığınıyor; beni yavrumla imtihan etme, ayağımı kaydırma sözünü virdi zeban eyliyordu.

Zira eş ve çocukların kendisine fitne olduğu birçok davetçi görmüştü. O, her iki fıtrî sevginin de, davasının önüne geçmesinden sakınıyordu.

Babası ,uzun yıllar ilim tahsil etmiş, daha çocuk denilebilecek yaşlarda İslami bir yapının içinde yer almıştı.Yaşı ilerledikçe bu yapının içinde pasif bir birey olarak kalmamış, yapının harcı, tuğlası olmaktan da geri durmamıştı. Verilen görevler arasında hiçbir ayırım yapmamış, hepsinin hakkını vermek için gayret etmişti.

İlerleyen zamanlarda İslami hareket mensuplarının, bir türlü sonlanmayan gizli davet döneminden çıkmalarını, yaptığı yoğun davet çalışmaları ile sağlamış, Tevhid davetinin bir çığ gibi büyümesinde etkin rol oynamıştı.

Davayı tebliğden ibaret algılamayıp, cemaatleşmenin önemini her fırsatta dile getirmişti. Bununla beraber, her kafadan ses çıkmasını engelleyecek organize bir birlikteliğin şer'i gerekçelerine sık sık atıfta bulunmuş; kuralsız , kaidesiz, emirsiz, memursuz bir yaşamın handikaplarını ve müminlerin bu birlikteliği oluşturamadıkları için yaşadıkları kayıpları çevresine anlatmıştı. Bu ses de yankı bulmuştu bulmasına ama bazı zorlukları da beraberinde getirmişti. Zira bir araya gelmek kolay, ancak onu muhafaza etmek ise zordu. Bu, kadın, erkek ve çocuktan oluşan her birimin eğitilmesini, dini ve ahlaki donanımlarının sağlanmasını, ayrıca içteki nefisperestlere ve dıştaki sistem uşaklarına karşı da teyakkuzda olmayı gerekli kılıyordu. Bu da babasının sorumluluk sahasını daha da genişletiyor, yükünü ağırlaştırıyordu.

Yine yoğun bir zaman dilimiydi. Babası gece yarılarına kadar çalışıyordu.

Evde her zamankinden farklı bir hava vardı. Sanki olağanüstü hal ilan edilmişti. Sehle de evdeki herkes gibi kendine bir uğraş bulmuş, babasından umudunu kesmişti. Vakit ilerleyince de anne babasının yatağına uzanarak uyumuş kalmıştı. Annesi de uyumak için gelmiş, onu kaldırmadan yanına sokulmuş, sarılarak uyumuştu.

Saat epey ilerlemişti. Babasının işini bitirmeden yattığı pek görülmemişti. Ancak bu sefer nedense bir ağırlık çökmüş ve namazını kılarak çalışma odasındaki kanepeye uzanmıştı.

Fecre yakın, Sehle'nin güzel uykusunu bir zil sesi bölmüştü. Zil çalıyordu. Biri sanki elini zilin üstünde unutmuşçasına çalıyordu hem de… Aynı anda kapı tekmeleniyor, birbirinden farklı sesler *'Aç, aç, aç!'* diye bağrışıyordu. Sehle'nin küçük kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, tir tir titriyordu. Neler olduğunu anlaması imkansızdı. Bu, babasının uğruna her şeyi feda ettiği davasının bir parçasıymış, ilk kez o gece karşılaştı.

Çalışma odası koridorun sonunda olduğu ve babası da çok yorgun olduğu için sesi duymamış; annesi kalkmış *'Bir dakika bekleyin, üstümü giyiyorum.'* diyerek onları oyalamaya çalışıyordu. Adamlar kapıyı kırmak için vurmaya başladığında babası uyanmış, üstünü değiştirmişti. Hemen kapıya yöneldi. Annesi yatak odasına gelmiş Sehle'yi kucaklayarak göğsüne bastırmış, onu yatıştırmaya çalışıyordu. Bu arada elindeki küçük bir notu yavrucuğunun pijamasının cebine koyuvermişti. Çocuktu… Onu arayacaklarını zannetmiyordu. Yıllar sonra Müslümanların sırlarını saklamanın gururunu, her fırsatta bu olayı anlatarak duyacaktı…

Mİrsad Ağint

Ahad !

Kapıyı açıp içeriye doğru bir iki adım atmıştı ki sayısını hatırlayamadığı birkaç gölge üzerine çullanarak yere yatırdılar onu. Yüzükoyun yatırdıkları için kendisine fena muamelede bulunanları henüz görememişti ama kendi aralarında fısıldaşarak konuşmaya başladıklarında Niyazi amcası ile Dündar ağabeyinin seslerini tanıdı.

Kasvetli bir hava vardı dışarıda. Yağmur da hafiften çiselemeye başlamış ve gittikçe hızını arttırıyordu. Dışarıdaki kasvet konağın içine, oradan da Şeyh Muhibbuddin Efendi'nin ruhuna sirayet edip yayılıyordu sanki.

Şeyh Muhibbuddin Efendi, benzerleri arasındaki kıyaslamalarda sayısız müritlerin çenesini çokça yoran muhteşem konağının şahnişininde oturmuş, hafiften buğulanmaya başlayan camdan, geniş bahçeyi seyrediyordu. Camdaki buğulanma görüş alanını değil de, rikkatiyle meşhur kalbini daraltıyor gibiydi. Epey zamanlardır bu halde oturmuş, oğlu Tâhâ'nın son durumunu düşünüyordu derin derin. Öğleden bu yana geçen birkaç saat içerisinde ikinci küllüğü de doldurmak üzereydi neredeyse.

Emre amade bekleyen kapıdaki hizmetçiye ılık bir tonda seslendi:

— Pito...

Büyük bir sorumluluğu yüklenmeye hazır kimselere mahsus ciddiyet ve olgunlukla huzura gelen genç hizmetçi, Şeyh efendinin ancak duyabileceği alçak bir ses tonuyla cevap verdi:

— Emir buyurunuz, kurban...

— Evlâdım, Müslüm Efendi'yi huzura davet et.

— Başım gözüm üstüne efendim...

Aradan birkaç dakika geçmişti ki Müslüm Efendi huzura sökün etti. Şeyh Muhibbuddin Efendi'nin en çok itimat ettiği halifelerdendi Müslüm Efendi. Tarikatın malî işlerine bakıyor ve ticari şirketlerin Şeyh adına murakabe ve takibini de Müslüm Efendi yapıyordu. Uzun yıllardır vefakâr bir bağlılıkla kendisine hizmet ettiği Şeyhinin bulunduğu odaya girdiğinde her seferinde yaptığı gibi yine abartılı bir saygılı tavır takınarak el pençe bir halde Şeyhe en yakın koltuğa ilişti.

— Seni niçin çağırdığımı biliyor musun?

— Kurban bilir...

— Müslüm, Tâhâ mahdumumun ahvali beni pek müteessir etmekte. Şu müşkülatın bir hal çaresine bakmak gerek.

— Bendeniz de emrinize amadedir kurban. Her ne emir buyurursanız can kurban...

Mürşid'inin en yakınındaki adam olan Müslüm Efendi, Şeyh Muhibbuddin Efendi'nin üzüntüsünün sebebini de gayet iyi biliyordu. Hatta birkaç kez bizzat şahit olmuştu bu üzüntüsüne neden olan *'Küçük Şeyh'* Tâhâ'nın söz ve davranışlarına.

Şeyhe hürmeten ismiyle değil de *'Küçük Şeyh'* diye andıkları Tâhâ ile ilgili gelişmeler onun da canını fena halde sıkıyordu ama ne çare. Şeyh ailesi gibi necib ve nezih bir ortamda yetişmiş olmasına rağmen son birkaç aydır tuhaf sözler söylüyor ve sütten yeni kesildiğini (!) unutmuş gibi yeni yeni bitmeye yüz tutan sakalını da bırakıp salmaya başlamıştı. Böyle mükerrem ve mukaddes (!) bir Şeyh Efendi'nin oğlu olup da bu hallere düşmesi Müslüm Efendi'yi çok üzüyordu tabii.

Bildiklerini kendine saklasa, on yedi yaşında bir çocuk demez sarılır, sarmalar, ellerine dahi kapanabilirdi. Müslüm Efendi'ye göre işin en kötü tarafı, nereden öğrendiyse bazı beylik lafları ulu orta konuşuyor olmasıydı. Her ne kadar Şeyh Muhibbuddin Efendi bunları duymasın diye gayret gösterdilerse de muvaffak olamadılar. Bu sözlerin müritler tarafından da işitilmesi ve gündem olması Müslüm Efendi'ye göre fenaydı.

Şeyh Muhibbuddin Efendi'nin siyanetiyle Küçük Şeyhin müritler arasında bir tesiri olmazdı olmasına da, peki ya yarın? Tâhâ böyle devam ederse ileride tarikatın dergahının orta yerine incir ağacını dikmiş bil, diye hırslandı kendi kendine. Sesli düşünmüyordu, hem yanında da Tâhâ yoktu ki ona şöyle deyiverse:

— Efendi, gidecek olan Şeyh babam'ın mülkü. Sen de doldurmak üzeresin küpü. Boşuna denmemiş, *'ağanın malı gider, marabanın canı çıkar'* sözü... (Dolmak üzere olanın kaçıncı küp olduğu mevzuu bu hikayemizin konusu değildir.) Derin derin iç çekip duruyordu Müslüm Efendi. *'Ahh Tâhâ ah. Yediğin ve hatta yemediğin kadarı önünde, yiyemeyeceğin kadarı da ardında, yönünde. Birçok insan açlıktan, buranın ise (Kasr-ı Şeyh'i kastediyor) hizmetkârları dahi tıkınıp tıksırmaktan ölecek neredeyse. Bu devlet bu saltanat önünde duruyorken kim karıştırdı kafanı da hasım ettirdi babana...'*

Şeyh Muhibbuddin Efendi dizinin dibinde adâb-ı tarikatı talim etmekten imtina etmeye başladığı anda Tâhâ ile alakalı büyük bir sükut-u hayale uğramıştı. Tâhâ'dan daha büyük dört tane oğlu vardı ve hepsini de bu talim ve terbiyeden geçirmişti.

Şeyh Muhibbuddin Efendi dizinin dibinde adâb-ı tarikatı talim etmekten imtina etmeye başladığı anda Tâhâ ile alakalı büyük bir sükut-u hayale uğramıştı.

Tâhâ'nın (Şeyh Muhibbuddin'e göre) bu serkeşliğinin ilk işaretleri ortaya çıktığında bir tahkikat yaptırmak lüzumunu hissetmişti, Şeyh babası. Okul için gönderdiği şehirdeki mürit ve muhiblerine haber saldı. Çok zaman geçmeden Tâhâ'nın şehirdeki ahvali ve çevresi hakkında birçok malumat geldi konağa. Geldi de ne demek. Acaba, Efendi Hazretleri'nden bir taltifat, hiç olmazsa bir nazar-ı feyyâz nasip olur mu diye birçok mürit ve muhip haberler yağdırdı Kasr-ı

Şeyh'e. Doğrusu ilk anda Şeyh de şaşırdı bu işe. *'Bir haber etseniz'* diye himmetiyle beraber emir buyurmuş, gelen malumatların ardı arkası kesilmez olmuştu. Şeyh'in Konağı istihbarat havuzuna dönmüştü sanki.

'Efendi hazretleri, küçük efendi hazretleri Selatin haricindeki camilere adım atmaz...'

'Kurban, küçük şeyhimiz pek de tekin olmayan bazı eşhas ile ülfet halindedir. Muhbir, bir ahbabım sevap niyetiyle söyledi bana, arz ederim Kurban'a...'

'Şeyh'im, efendim. Candarmadaki muhiblerimizden bir fakir demiştir ki, 'Efendi hazretlerinin mahdum-u kerimleri hakkında beyaz fiş tutulmuştur. Bunun mânâsı (Efendi hazretleri daha iyi bilir.) beyaz renkli fiş ile fişlenenlerin tarassut ve takibat altında tutulması gerekir. Vakta ki Şeyhimizin mahdum-u kerimleri Anadolu İslamlığı dışında yeni yeni şeyler zuhur ettirip söyleyen zararlı (!) bazı cereyanlardan uzak durmaya başladı, hemen o saat itibariyle fişi yırtıp çöpe atacağım. Amirimden söz aldım...'

Şeyh Muhibbuddin Efendi tüm bunların bir kabus olmasını ne de çok arzuluyordu. Ama değildi işte. Kendisi de şaşırmıştı bu işe. Yeni boy veren nâzenin bir fidan gibi olan genç Tâhâ'nın adı resmi dairelerde kayıtlara girdiğine göre iş sandığından da daha ciddiydi demek.

İşte bu ahvalin elem ve yakıcılığında Müslüm Efendi de Şeyhine ortaktı. Şeyh Muhibbuddin Efendi'yi teessüre sevkeden en küçük bir şey, onu kahrediyordu adeta. Her ne olursa olsun, Mürşid'ini üzecek, kızdıracak, hatta boş yere meşgul edecek her ne var ise usûlüne göre münasip bir surette izale edilmeliydi. Tenbihat ise tenbihat, İhtarat ise ihtarat... Gerisine dili varmadı ama *'gerekirse'* diye bir şerh koymayı da ihmal etmedi, Şeyh'in halifesi.

Müslüm Efendi pür müeddep bir halde emaneten gibi ilişmiş olduğu koltuğunda kesik birkaç öksürük eşliğinde hafifçe hareketlendi kısa bir sessizlikten sonra. Bu öksürük ve canlanma emaresi Mürşid'inin emir buyurduğu hal çaresini bulmuş olduğunun işaretiydi. Tasarladığı hal çaresini destur alıp Şeyhine arz etmeye başladı. O naif karakterinden hiç beklenmeyecek bir fikirdi bu. Lakin böylesinin daha münasip olacağına kanaat etmişti. Şeyh Muhibbuddin Efendi sadık ve vefakar halifesinin arz etmekte olduğu hal çâresini sükunetle dinliyorken bazen şaşırıyor, bazen de beyaz sakalının çevrelediği ruhanî bir çehreden yayılan memnuniyet ifadesiyle tebessüm ederek Müslüm bendesini onore ediyordu. Önerisini gerekçelendirirken son olarak şunu söylemişti Müslüm Efendi:

— Kurban. Malum-u âlînizdir ki size layık bir evlat olmak şöyle dursun, bende olmak dahi büyük bir ilahî ikram ile şerefyâb olmaktır. Yavuz Selim Han hazretleri dahi bu kutlu yolun bendesi olmayı padişahlıktan dahi üstün görmüş ve şöyle demiştir bir şiirinde:

'Pâdişâh-ı âlem olmak bir kuru kavga imiş,

Bir veliye ben de olmak cümleden â'lâ imiş'

Efendimiz, hal böyle iken tarikat-ı kudsiyenin istikbali için lazım olan tertip ve tedbiri almak bizler için vaciptir. Himmet ve emirleriniz başımız gözümüz üzeredir.

Müslim Efendi hal çaresi olarak her ne düşünüp tertip ettiyse Şeyhinden cevaz almaya da

muvaffak olmuştu. Tasarlanan tertip, Şeyh Muhibbuddin Efendi'nin dimağında kekremsi bir tat bırakmış olsa da, hem Tâhâ'nın hem de tarikat silsilesinin selameti için zaruri bir tasarruf olduğuna kânî ve lüzumunun ifâsına da kaîl olmuştu.

Tâhâ'nın bu halinin devam etmesindense onun bir şekilde tedip ve tekdiri evlâdır. Ne demiş Ziyâ Paşa: *'Nush ile yola gelmeyeni etmeli tekdir, tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir.'*

Müslüm Efendi'nin ayrılmasından kısa bir süre Tâhâ girdi içeriye. Sessiz sedasız bir şekilde Şeyh babasının karşısındaki koltuğa oturdu. Mahzun melûl bir hali vardı. Son bir kaç aydır olduğu gibi. Şeyh babası, yüzlere binlere Mürşidlik ettiği halde kendisine selâm vermekten ictinap eden Tâhâ oğlunun bu tavrından hiç hoşlanmamıştı. Fakat kendisi hakkındaki tertip planını hatırlayınca olabildiğince müşfik bir tavır takınarak nasihat türünden bir şeyler anlatmayı münasip gördü.

Bugün yarın oğlunun başına gelecekleri bildiği için son öğütlerini de vererek vicdanen daha huzurlu olabilecekti,

— Evlâdım. Hele bir seyr-ü sülükünü devam ettireydin. Bir yola girdin mi yarıda bırakmak olur mu, oğulcuğum. Yolun yarısında vazgeçmek demek, hem başladığın hem de gaye edindiğin menzillerin ikisinden de uzaklaşmak demektir. İki arada bir derede kalırsın, hafizenallah...

Sesine tatlı bir sertlik katarak devam etti Şeyh Muhibbuddin Efendi:

— Benim oğlum kalbi rakik, halim ve seyr-ü sülük ile meratıp kat etmelidir her daim. Yavrucuğum, sen evvela kalbinin üzerindeki perdeleri atmak için sa'y u gayret göster. O vakit mele-î a'lâ'yı seyre dalmanın lezzetiyle mülezzez olursun. Bil ki, her bir şeyin mevsimi, vakti, sırası ve dahi mevzuu vardır. Lakin bu mesleğimizde tezcanlılığa yer yoktur. Ben senin hakkında Semerkant'a şeyh olacağın ümidini beslerken yaptığına bir bak hele...

Öyle içten, mahzun ve samimane konuşuyordu ki Şeyh babası onu susturmaya kıyamamış 'çocuk rahatlasın biraz' diyerek kendisini din dinliyor gibi sükut etmişti. Bazı şeyleri de yeni duyuyordu Tâhâ'dan.

Böyle çığliklerle kendi başını örse vurup kırdırmak niye? Meratib kat eyleyip vuslata er ki her bir müşkilatın hakkından gelesin... Terbiye-i nefsini ikmal ettir. Unutma ki en büyük cihad ve en büyük samimiyet de budur. Cennete girdirecek yollara kavuşmayı mı istiyorsun? Cenab-ı Vaciu-l Vûcud hazretleri sana doğduğun günden beri böyle bir imkan ve fırsat bahşeylemiş. Büyük bir ihsanda bulunmuş. Bu ilahî ikramın kıymetine ve ehemmiyetine mûdrik olman lazım. Oğulcuğum. Bu postun (tarikatın Pîrinden kaldığı rivayet edilen ve Şeyhlik makamını sembolize eden postu kastediyor.) halefi sen olduğun halde başka postlara ne hacet? Elhamdülillah, huzur, saadet ve refah içerisinde yaşıyoruz. Bizim mesleğimizde zararlı (!) siyaset olmaz. Yok Amerikadır, Laikliktir, demokrasidir... Biz gerekeni yapıyoruz zaten. Tağut falan... Sana ne evladım bunlardan. El-Kahhar olan Cenab-ı Zülcelâl hazretleri din-i mûbin-i İslâmı her çeşit şeririn şeraretinden muhafaza eylesin. Kâbe-î Muazzama'yı Ebrehe'den koruyan Ebabiller sahibi Cenab-ı Azimu'ş şân, elbette bugün de dinini ve dahi bizleri de korumaya kadirdir. Koruyor da elhamdülillah.

Son cümlesiyle beraber inatçı bir öksürük tuttuğu Şeyh Muhibbuddin Efendi'yi. Tâhâ hemen davranıp bir bardak su takdim etti Şeyh babasına. Şeyh babası sûkut edince bir şeyler söylemeyi bir vücubiyet olarak telakki edip, konuşmaya başladı Tâhâ. Su-i edep olmasın diye kullandığı kelimeleri özenle seçiyor, Şeyh babasına hürmette, yaşından daha büyüklere mahsus bir ihtimam gösteriyordu. Şeyh babasının tabiriyle bu *'meslek'*te İslam'ın aslına aykırı olan unsurlardan bazılarını anlatıyor gibiydi ama dışarıdan bakan bir yabancı bu genç adamın, babasına neden böyle yalvar yakar dil döktüğünü merak edeceği tarzda konuşmaktaydı. Öyle içten, mahzun ve samimane konuşuyordu ki Şeyh babası onu susturmaya kıyamamış *'çocuk rahatlasın biraz'* diyerek kendisini din dinliyor gibi sükut etmişti. Bazı şeyleri de yeni duyuyordu Tâhâ'dan.

Tasavvufun, asıl mecraı olan zühdden nasıl ayrılıp uzaklaştığını, Tevhid akidesiyle bağdaşmayan birçok yanlışlıklar barındırdığını anlatıyordu örnekler verecek:

— Mesela, Şiiliğin tasavvuftaki tesirinin ne de çok olduğunu öğrendim. Misal; tasavvufî tarikatte Veli'nin mahfuziyeti ile Şiilikteki *'masum imam'* anlayışı aynıdır. Evliya mezarlarına kudsiyet atfetmenin aynısı şia'da da var. Onlar da *'masum'* dedikleri imamların türbelerine tapıyorlar. Şia'da da tasavvufta da batınîlik cereyanı çok kuvvetlidir. Şeyhe mutlak bağlılık ve itaat, aynı zamanda ricalu'l ğayb meselesi de öyle... Babacığım, bu söylediklerim sizin için çok rahatsız edici meseleler olabilir. Benim söylüyor olmam daha da acı gelebilir. Bu söylediklerim henüz çok küçük bir kısmıdır. Bu mesleğinizin içinde sadece Şiilik tesiri ve batınilik unsurları değil, Tevhidi bozan daha birçok mesele var. Allah aşkına İslam'ın neresinde *'Hükümet-i maneviye'* diye bir şey var. Bazı müridlerle yeni konuştum. Ve onlar şuna inanıyorlar: Evet Ricarullah (Gayb adamları) vardır. Bunların başında *'Kutub'* var ki aynen değirmen taşının mili gibidir. Alem de bu kutbun etrafında döner. Kutubun sağında bir, solunda bir imam vardır. Sağdaki melekût âlemini, soldaki de mülk âlemini idare eder (Haşa we kella...) Böyle, üçler yediler, kırklar diye devam eder. Hatme-i Hâcegân, devran, rabıta ve daha birçok gayr-i İslami unsurlar taşıyan sözde ibadet şekilleri...

Şeyh Muhibbuddin Efendi oğlunun devletin kayıtlarına nasıl ve neden girdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Bunları kimlerden öğrenmiş ve tarikata hasım kesilmesine sebep olmuştu acaba? Ağzını açsa muhakkak Tevhid diyor, Millet-i İbrahim diyerek de kapatıyordu. Biran ne kadar da sabırlı ve mütehammil olduğunu düşündü Şeyh babası. Öyle ya, bir başkası bunları *'huzur-u penahilerinde'* söylemeye cür'et etse derhal kovulur, linç edilir belki. Oğlunun tasavvufla ilgili anlattıklarını daha önce birçok kez dinlemek zorunda kaldığı ortamlar da olmuştu. Ancak Tâhâ'nın böyle içten ama kararlı anlatımına şahit olunca, o rakik kalbinin, endişe bulutları arasında kaybolduğunu hissetti. Diğer Şeyhler ve müridâ'nın pek âşina oldukları mütebessim vechesinin gittikçe nar gibi kızarmaya başladığını fark eden Tâhâ son bir iki cümleyle tamamladı sözlerini.

— Babacığım, yanlışa doğru diye yakın olmak yüce Allah'tan uzaklaşmaktır. Siz, şu an gaflet uykusuna yatmış bir toplumun fertlerinde mevcut bulunan müsbet heyecanları uyandırıp canlandıracak konumda ve kuvvetli bir nüfuza sahipsiniz. Öyleyse müslümanların garip olduğu böylesi zor bir zamanda Tevhid dini İslâmı, Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* doğru menheci üzere ve ashab-ı kiram'ın *radıyallahu anhum* yaptığı gibi dert edinmek gerekmez mi? Zira şu kaideyi sizden öğrenmiştim ki: Dert, dert edinmekle dert olur. Eğer derdi sahiplenen varsa bir dertten söz edilebilir. İşte benim de derdim budur. Bu dert mukaddes bir derttir. Bu dert ile dertlenen de hakiki mânâda şifa bulur. Hem dünya hem de ahirette akibet onundur...

Tâhâ sustuğunda Şeyh babası, henüz çocuk olarak gördüğü oğlunun (kendince) bu pervasızlığına içten içe kızıyor öte yandan on yedi yaşındaki bir çocuktan pek de beklenmeyecek bir surette öyle ciddi meseleleri dert ediniyor olmasından dolayı karışık hislere kapılıyordu.

Birkaç aydır tüm uğraşlarına rağmen Tâhâ'yı *'yola'* getirmekte muvaffak olamamanın da verdiği yılgınlıkla cık cıklayıp çıkmak üzere öğleden buyana oturduğu koltuktan kalkarak kapıya yöneldi Şeyh Muhibbuddin Efendi. Tâhâ da Şeyh babasından önce davranarak ayağa kalkıp kendisine eşlik etmek maksadıyla hareketlendi. Şeyh babası, yeni defnedilen ölüye telkinde bulunur gibi son birkaç söz söyledi oğluna:

— Oğlum, sana biraz daha mühlet. İyice düşün. Başkasının işlerine karışmayı terk et. Filan demokrattır, particidir, laiktir veya sosyalisttir. Olabilir(!) asıl olan iç alemdir. Kimsenin kalbini de yarıp içinde ne olduğunu bilmen mümkün değildir. Bak evladım. Bu saydığın türden insanlardan dergahımıza bağlı yüzlerce, binlerce müridan

vardır. Hatta halvethanede erbain çıkaranlar dahi var bu insanlardan. Tarikata bağlı ve Şeyhlerine muti insanlar. Şimdi senin bu söylediklerin faraza, tatbik etmeye kalksak tefrika ve fitne çıkarmış oluruz, hafizenallah... Ha, bir de müridanın kafasını ve kalbini karıştıracak şeyler duymayayım. Yok Batınîlik, yok kabirperestlik yahut rabıta falan... Şunu da bil ki evladım, aklının terazisi bu azim ve derunî meselelerin sikletini çekmez, çekemez... Tevhidi bildiğin gibi hak dini de bil!

Şeyh Muhibbuddin Efendi son sözleriyle adeta *'günah benden gitti!'* der gibiydi.

Tâhâ'nın bu hallerinden dolayı bir kaç aydır dergahla, müridanla ve arada bir nemalanmak gayesiyle gelen hükümet adamlarıyla bihakkın ilgilenememişti. Misafirleri ağırlamakta herhangi bir problem yoktu ama hem evrad-u ezkarda hem de irşad faaliyetlerinde belirgin bir duraklama yaşandığının farkındaydı o da.

Şeyh babasının, hoşnutsuzluğunu belli ederek sarf ettiği sözlerden sonra müeddeb halini kâmilen muhafaza ile şunları söyledi Tâhâ:

— Babacığım, yine sizden öğrenmiş olduğum şu sözü hatırlatmak istiyorum. *'Hakkın hatırı her şeyin üstündedir.'*

Bu sırada Tâhâ'nın da beklemediği bir şey oldu ve Şeyh babasından öfkeli bir ses yükseldi:

— La havle ve la kuvvete illa billah... Yıkıl, fani!

Ertesi günün ikindisinin ilerlemiş vaktinde Müslüm Efendi'nin kendisini yüklükte beklediği haberini aldığında pek bir anlam verememişti buna Tâhâ.

— *'Müslüm efendi... Yüklük... Beni bekliyor...'*

Evet, bu çağrıdan anlamlı bir sonuç çıkaramıyordu ama farklı bir şey de düşünemiyordu. Belki kendisi ile özel görüşmek istemiştir. Fakat isterse teklifsiz ve randevusuz odasına gelip konuşabilir. Müslüm Efendi kendisi için baba ile amca arası bir şeydi yani. Kundaktan çıkıp beşikten de uzaklaşarak ayakları üzerinde paytak paytak yürümeye başladığı günlerden tâ birkaç sene öncesine kadar ya kucağında, ya omzunda ya da ellerinden tutarak bir yerlere gidip gelirken çoğunlukla onunla beraberdi.

Tâhâ nefes almakta zorlanıyordu her tarafını saran bu battaniyenin içinde. Battaniye değil de tütün çuvalının içine sokup hapsetmişlerdi onu sanki. Fena halde tütün kokuyordu battaniye. Yüreğini yokladı. Hiçbir korku emaresi yoktu.

Allah *subhanehu ve teâlâ* biliyor ya, Tâhâ'nın üzerinde emeği çoktur bu Müslim Efendi'nin. Hem çok da severdi Tâhâ'yı. Müslüm Efendi'nin, Şeyh babasıyla beraber uzunca bir zamandır kendisini muvahhid müslümanlardan koparıp uzaklaştırmak için nasıl çırpındığını hatırladığında da aklına kötü bir şey gelmemişti.

Elindeki kitabı raftaki yerine özenle yerleştirdikten sonra belki de acele halledilmesi gereken bir işi vardır, diye düşünerek kendisini bekleyen Müslüm Efendi'nin bulunduğu yüklüğe doğru yöneldi.

Kapıyı açıp içeriye doğru bir iki adım atmıştı ki sayısını hatırlayamadığı birkaç gölge üzerine çullanarak yere yatırdılar onu. Yüzükoyun yatırdıkları için kendisine fena muamelede bulunanları henüz görememişti ama kendi aralarında fısıldaşarak konuşmaya başladıklarında Niyazi amcası ile Dündar ağabeyinin seslerini tanıdı. Bu hal şaşkınlığına neden olmuştu tabii. Belli ki Müslüm Efendi de buradaydı ama sesi çıkmıyordu onun. *'Önceden konuşulmuş, planlanmış bir şey bu'* diye düşündü küçük şeyh, ilk şoku atlattıktan sonra. Kolunu dahi kıpırdatamayacak şekilde bir battaniyenin içine sarıp sarmalamışlar, gözlerini de bir bez parçasıyla bağlamışlardı. Sadece ayakları kalmıştı dışarıda Tâhâ'nın. Bu haliyle atmacanın pençesinde çırpınmakta olan minik bir serçeyi anımsatıyordu. Niyazi ile Dündar da nefes nefese kalmışlardı bu arada.

Tâhâ nefes almakta zorlanıyordu her tarafını saran bu battaniyenin içinde. Battaniye değil de tütün çuvalının içine sokup hapsetmişlerdi onu sanki. Fena halde tütün kokuyordu battaniye. Yüreğini yokladı. Hiçbir korku emaresi yoktu ama beklemediği bir şeyle karşılaşmış olmak-

tan dolayı şaşkındı biraz. Hem böyle bir muamelede bulunanların öz ağabeyi ile amcasının olması karışık duygulara sevk ediyordu onu. Yere yatırıldığı esnâda gayr-ı ihtiyari tekbir getirmişti. Onu iyice bağladıktan sonra Dündar'ın kaba ve öfkeli sesini duydu:

— Allahuekber ha! Allahuekber diyerek dergâhımızı yıkmak mıdır niyetin be hey zurnacı!...

Niyazi amcası girdi söze bu kez:

— Oğlum ne de çok eziyet çektiriyorsun babana, bir bilsen. Kasem ederim ki şu dağlarda ve şehirlerdeki ateistlerden bile çekmedi senden çektiği kadar. Onlar kemik bekleyen *'Kilabu'l kelib'* gibidirler. Şeyh baban bazen önlerine az biraz kemik atar çeker giderler. Ya sen! Yahu aylardır herkes senden şikayet ediyor. İnsan ekmek yediği sofraya bıçak sokar mı? Büyük Pir dedemizden bu yana ümmet-i Muhammed'i *sallallahu aleyhi ve sellem* irşad ve himmet gibi mukaddes bir vazifeyle memur olunmuş necib bir ailenin ferdi senin yaptığın fenalıkları yapar mı? Sen kime din öğretme cüreti gösterdiğinin farkında mısın a be şaşkaloz!

Tâhâ'dan herhangi bir tepki alamadı. Sukutu biraz endişelendirdi Niyazi amcasını.

— Dündar, gözbağını aç bakayım şunun...

Gözbağını çıkardıklarında gözkapaklarını kırpıştıra kırpıştıra görebildiği kadarıyla etrafı süzerken baş tarafında sessiz bir şekilde bekleyen Müslüm Efendi'yi de gördü Tâhâ.

Müslüm Efendi oturduğu yerden kalkarak Tâhâ'nın başına dikildi.

— Tâhâ, Kurban!

— ......

— Bilmiyorsun... Bilmiyorsun. Efendi hazretlerine ve âlî Şeyh'e nasıl bir fenalıkta bulunduğunun farkında değilsin. Senin bu söylediklerini faraza yapmaya kalksak elimizden büyük bir devlet gidecek. Neden anlayamıyorsun? Halbuki senin fetanet u zekâvetinle defaaten iftihar ettiğine şahit olmuşumdur Şeyh babanın... Vallahul azim, eğer şurada pişman olduğunu, şimdiye kadar söylediklerinden vazgeçtiğini ve nasuh bir tevbe ile tevbe ettiğini söylemezsen sana merhamet edilmeyecektir... Bunu bilesin.

Müslüm Efendi konuşurken kapının bir kez açılıp kapandığını fark etti Tâhâ. Kendisini tütün balyasının içerisindeymiş gibi hissetse de Şeyh babasının en çok sevdiği ve adeta onunla özdeşleşmiş misk kokusu doldurdu odayı.

Müslüm Efendi şu an yaptıklarının ne kadar zaruri olduğunu ve aciliyet kesbettiğini gerekçelendirerek anlatımlarına devam ediyordu. Avrupa'daki, Amerika'daki, müridândan bahsediyor, nasıl büyük bir güç ve imkân sahibi olduklarını izaha çalışıyor, tevbe etmesi için iknaya gayret ediyordu Tâhâ'yı.

Tâhâ ise Müslüm Efendi, amcası ve ağabeyinin yaptığı bu hainane davranışlarını onların gerçekten cahil olmalarına veriyor, kızmaktan çok onlar için içtenlikle dua ediyordu.

Geniş kitlelerde Mürşid-i Kâmil olarak nam salmış Şeyh babasının da bu işin içinde olduğunu öğrenmiş olmasına da şaşırmıyordu artık. Zira anahtar cümleyi ağzından kaçırmıştı Müslüm Efendi:

— Büyük bir devlet, imkan ve güç sahibi olmak...

Yaşından ve zayıf bedeninden beklenmedik bir sükunet ve mukavemet göstermiş olmasından dolayı odadaki herkesin fena halde canı sıkılmıştı. Tâhâ ise çok rahat. Bekleyiş uzadıkça can sıkıntısı gerginliğe dönüşüyordu ama bu halde bile Tâhâ'dan işitmek istedikleri sözleri duyamıyorlardı. *'Çocuk'* diye küçümsüyorlardı ama sağlam duruyordu Tâhâ.

Tâhâ, nihai amaçlarını kestiremediğinden aklına bir an şehâdet ile ilgili ayetler geldi. Mekke döneminin çileli yıllarını hatırladı. Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabının mazlumiyetleri ve mahkumiyetleriyle beraber çektikleri eziyetleri hatırlayınca şu an içinde bulunduğu hal, eziyet namına hiçbir şey ifade etmiyordu onun için. Biraz sonra şehadete ulaşacakmış gibi son bir kaç söz söylemek istedi odada bulunanlara. Şeyh babasına dönerek:

— Babacığım, ben sizleri ebedi ahiret yurdunu imar etmeye, sizler ise beni şu fani dünyaya yönelmeye çağırıyorsunuz. Şüphesiz ki Allah *subhanehu ve teâlâ* aramızda adaletle hüküm verecektir...

Şeyh Muhibbuddin Efendi, Dündar oğluna işaret etti bir baş işaretiyle. Dündar da yıllardır böyle bir fırsat kolluyormuş gibi Tâhâ'nın ayak bileklerine doğru uzattı ellerinin önce. Ayaklarındaki mestleri ve çoraplarını sıyırdıktan sonra geriye çekildi biraz. Niyazi amcasının eline tutuşturduğu serçe parmağı kalınlığındaki yaş sopayla Tâhâ'nın çıplak ayaklarının topuğuna vurmaya başladı.

İlk darbede metanetini korumaya muvaffak olmuştu Tâhâ. Kalbini O'nun sevgisiyle canlı tutup ruhunu neşelendirdiği Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabını düşündü yeniden. Bilal'i hatırladı, evet Bilal b. Rebah'ı *radiyallahu anh*. Güçlü hamileri ve koruyucuları olmadığı için her türlü eziyete duçar kılınan çilekeş öncülleri... Tevhid davasına gönül ve baş koydukları için demir zırhlar giydirilerek kızgın çöl kumlarında güneş altında günlerce aç susuz bırakılan azizleri hatırladı...

Şeyh babası işe falakayla başlamıştı. Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ve seçkin ashabının *radıyallahu anhum* çektiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Öyleyse bu halden dolayı şükretmesi bir vucubiyetti Tâhâ için:

— Ahad... Ahaad!

Dündar afalladı, Şeyh babası ne dediğini tam olarak anlayamadı Tâhâ oğlunun.

Tâhâ'nın bedeni Kasr-ı Şeyh'in yüklük olarak kullanılan bu izbe köşesindeydi ama Tâhâ, işkencelerle inleyen Mekke'nin sokaklarında Bilal'in *radiyallahu anh* ayak izlerinin peşindeydi.

— Ahad... Ahaad!

Tâhâ'nın bu haykırışı Şeyh Muhibbuddin Efendi için şok etkisi yapmıştı. Daha yeni ayıkmıştı bu sese...

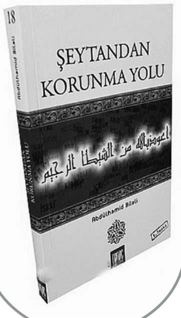
Aman Ya Rabbim! Bu el kadar çocuk beni, evet beni... Yani Şeyh Muhibbuddin'i Umeyye bin Halef'in yerine koymakta... Bu nasıl bir iman korudur ki çocuğun yüreğini yakmaktadır. Böyle yapmakla nefsine ne kadar zulmetmiş olduğunun da farkına varmıştı Şeyh Muhibbuddin Efendi. Odadakilerin de duyabileceği şekilde defalarca tevbe ve istiğfarda bulunup büyük oğluna seslendi:

— Zalim oğlu zalim Dündar! Derhal Tâhâ'mı çöz... (diğerlerine de dönerek) Ve hepiniz tevbe edin...

Şeyh Muhibbuddin Efendi duygu yüklü ve ağlak bir ses tonuyla şöyle dua ederek ayrıldı odadan:

— *'Rabbimiz, biz nefislerimize zulmettik. Sen bizi bağışlamazsan, bize merhamet etmezsen, gerçekten zarara uğrayanlardan olacağız.'*

veyselturk@tevhiddergisi.com

Şeytandan Korunma Yolu

Abdulhamid Bilali

Kitap: Şeytandan Korunma Yolu

Yazarı: Abdulhamid Bilali

Yayınevi: Buruç

Hamd, ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki O'ndan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Bu sayımızda da yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamdolsun. Bu ay tanıtımını yapacağımız eser (inşallah) *'Şeytandan Korunma Yolu'* olacaktır.

Gerek Kur'an-ı Kerim, gerek Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* veya geçmiş Peygamberler inananları hep azılı düşmana yani şeytana karşı uyarmıştır. Kur'an'ın hemen hemen her sayfasında şeytanın hileleri, desiseleri ya da bu konuda inananlara bir uyarı mevcuttur. Çünkü büyük-küçük günah, haram, küfür, şirk, tağut, riya, kibir vs. bütün kötülüklerin öncüsü sebebi şeytandır. Kıyamete dek sürecek olan hak ve batıl mücadelesinde batıl tarafının organizatörüdür. Ve bu düşmanın en büyük özelliği muhatabının nefsine müdahele etmesi, onu fitneye düşürmesi yani muhatabını içerden kuşatmasıdır. Bu konuda en güzel örnek Adem'in *aleyhisselam* şeytana kanmasıdır. Çünkü Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadiste: *"Şeytan insanoğlunun damarlarında kanın dolaşması gibi dolaşır."* [1] diye buyurmuştur.

Yeryüzünde hiçbir fitne yoktur ki sebebi şeytan olmasın. Cehenneme her giden biri yoktur ki şeytan onu bu tuzağa düşürmüş olmasın.

Ancak Allah *subhanehu ve teâlâ* iblisin hile ve desiselerine karşı Ademoğlunu yalnız bırakmamış, peşpeşe Peygamberler, kitaplar ve onların izinde yürüyen Rabbanî alimlerle insanoğlunu bilgilendirmiş, şeytanın bütün giriş ve çıkış yollarını izah etmiştir. Çünkü şeytana uymanın sonu cehennemdir.

Bu ay tanıtımını yaptığımız bu eser gerek Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da gerek Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hadisleriyle gerek Rabbanî alimlerin davetleriyle ifşa ettiği şeytanın hile ve oyunlarını tekrar gündeme getiren bir çalışmadır. Çünkü umumen bütün insanlık, özelde bütün müslümanlar bu düşmana karşı sürekli uyanık olmalıdır. Bu konuda ne kadar uyarılar yapılırsa, ne kadar risaleler yazılırsa faydalıdır.

Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* bu tehlikeye karşı yüzlerce Peygamber göndermiştir. Ve bu hak ve batıl mücadelesidir. Bu şeytandan insanlık nasıl korunur? Bütün ilim ehli davetçiler Kur'an ve Sünnet yolu ile insanları uyarmalıdır. İşte bu eserimizde bu uğurda yapılmış bir çalışmadır.

Duamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. *Tirmizi*

01.Mayıs.2014

Cezayir'den El Kaideye Biat

Cezayir'de arananlar listesinin ilk sırasında yer alan Kanla İmza Atanlar Tugayı lideri Muhtar Bilmuhtar lakaplı Halid Ebu Abbas, El-Kaide lideri Eymen ez-Zevahiri'ye bağlılığını ilan etti.

Bilmuhtar tarafından yayımlanan ve bazı internet sitelerinde yer alan açıklamada, "Cihad meydanlarında son dönemde gelişen olayların ışığında, emirimiz Şeyh Eymen ez-Zevahiri'nin yöntemine ve görüşlerine olan güvenimizi teyit etmenin gerekli olduğunu gördük" ifadeleri yer aldı.

Bilmuhtar'ın lideri olduğu Kanla İmza Atanlar Tugayı, İlizi kentindeki bir doğalgaz tesisine Ocak 2013'te düzenlenen baskın ve rehine alma olayının sorumluluğunu üstlenmişti.

05.Mayıs.2014

Kaybolan Uçakta 'El Kaide' Şüphesi

İngiliz Daily Mail gazetesi, uçağın kaybolması ile ilgili Malezya'da El Kaide bağlantılı 11 kişinin gözaltına alındığını ileri sürdü. Gözaltına alınan kişilerden bazılarının Malezya'da eylem planlama suçlamasını kabul ettikleri, ancak uçakla bir ilgileri olmadığını savundukları bildirildi. Bu kişilerden Usame bin Ladin'in damadı, Afganistan'daki eğitim kampı sırasında Malezyalılara ayakkabı bombası verme konusunda talimat aldığını söyledi.

12.Mayıs.2014

Boko Haram'dan Takas Teklifi

Boko Haram, kaçırdığı 200'den fazla kız öğrenci için takas teklif etti. Bir video yayınlayan örgüt, hapisteki üyelerinin serbest bırakılması halinde öğrencileri bırakacaklarını açıkladı.

Boko Haram lideri Ebubekir Şeku, bir video mesaj yayınlayarak kız öğrencilerin artık İslam'ı seçtiğini ve hapisteki Boko Haram üyeleri bırakılmadan öğrencileri de bırakmayacaklarını söyledi.

13.Mayıs.2014

Şeyh Ömer Abdurrahman Hastaneye Kaldırıldı

Amerikan zindanlarında tutsaklık yaşayan Mısır cemaati İslamiye'nin manevi lideri Şeyh Ömer Abdurrahman hastaneye kaldırıldı.

Ömer Abdurrahman 1995 yılında New York'ta beş turistik merkeze düzenlenen eylemlerin azmettiricisi ve Hüsnü Mübarek'e suikast girişiminde bulunduğu iddiasıyla ABD`de müebbet hapis cezasına çarptırılmıştı.

13.Mayıs.2014

Sisi'yi Destekleyerek Allah'a Kulluk Ediyoruz

Mısırlı Selefi lider, seçimlerde Sisi'yi destekleyeceğini duyurdu.

Mısır`da Selefi Davet Hareketi Başkan Yardımcısı Yasir Burhami, cumhurbaşkanlığı seçiminde Darbe mimarı eski savunma bakanı Abdulfettah es-Sisi`yi desteklemeleri kararına ilişkin, "Bu tercihimizle Allah`a kulluk etmiş oluyoruz" dedi.

14.Mayıs.2014

Maden Faciası

MANİSA'nın Soma İlçesi'nde meydana gelen maden faciasında 301 kişi hayatını kaybetti. Facianın ardından yapılan operasyonda 24 kişi gözaltına alındı. Mahkeme 8 kişi hakkında tutuklama kararı verdi.

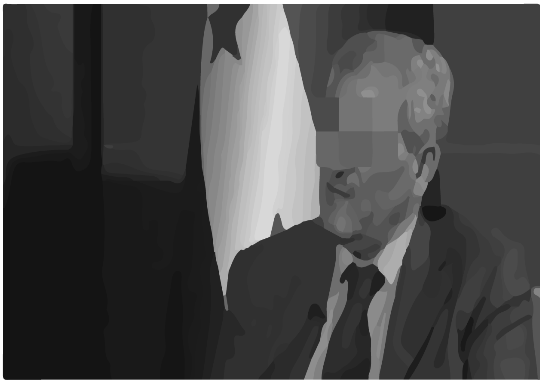
16.Mayıs.2014

El Nasi Şehid Edildi

Yemen El Kaidesi Liderlerinden El Nasi'nin ABD casus uçak saldırısında öldürüldüğü grup tarafından doğrulandı.

19.Mayıs.2014

Savunma Bakanı İstifa Etti

Suriye muhalefetinin kurduğu geçici hükümetin Savunma Bakanı Esad Mustafa, artık sorumluluklarını yerine getirme şansının kalmadığını belirterek istifa ettiğini açıkladı.

Esad Mustafa, sahada rejime karşı savaşan muhalif birlikleri destekleme imkanının artık tamamen ortadan kalktığını belirterek, yardım çağrılarının hiçbirinin de karşılık bulmadığını belirtti.

İslam Yok, Hilafet Yok; Özgürlük Var, Milli Sınırlar Var...

Suriye'de bazı muhalif gruplar ortak bir açıklamayla, ülkedeki rejim karşıtı hareketin hukuk devleti, adalet ve özgürlüğe bağlı kalacağını ilan etti.

Anlaşma metninde, temelde İslam'a aykırı maddelerin bulunması, İslam Cephesi'nin başını çektiği Suriye muhalefetinin ne kadar islamcı olduğu sorusunu akla getirdi. 'İslam' kelimesinin bir kere dahi geçmediği, fakat "Suriye halkı", "Suriye'nin toprak bütünlüğü", "özgürlük" gibi ifadelerin sık sık tekrarlandığı anlaşma metni, metne imza atan gurupların hilafet ve şeriat için değil, sadece Suriye toprağı ve Suriye halkı için savaştıklarını ortaya koydu.

19.Mayıs.2014

Birleşmeye Bir Adım Kaldı

Hamas yönetimi, Fetih hareketi ile üzerinde görüştükleri Filistin birlik hükümetinin birkaç gün içerisinde kurulmuş olacağını söyledi.

23 Nisan'da Gazze'de bir araya gelen Fetih ve Hamas Hareketi ortak hükümet kurma konusunda anlaşmıştı. Taraflar arasındaki bölünmüşlük, 2007 yılında Gazze Şeridi'nde yaşanan çatışmalar ve Hamas'ın şeridi kontrolü altına almasıyla başladı. İsrail yönetimi, Fetih ve Hamas arasındaki anlaşma üzerine ABD arabuluculuğunda devam eden müzakereleri askıya aldığını duyurmuştu.

Mali'de Çatışmalar Yeniden Başladı

Muhalif grupların kontrolündeki Mali'nin Kidal kentinde askerler ile Tuareg militanlarının oluşturduğu Azavad Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında çıkan çatışmalarda 8'i asker 36 kişi öldü, 87 kişi yaralandı.

20.Mayıs.2014

Barzani'den Pkk'ye Gözdağı

Mesut Barzani, Suriye'de kendisine yakın partinin yöneticilerini sınır dışı eden PKK'ya yakınlığıyla bilinen PYD'ye misilleme yaptı. Barzani, PKK'yla bağlantısı bulunan kurumlara baskın düzenledi. Onlarca kişi gözaltına alındı.

Ebu Hamza El Masri'ye Ömür Boyu Hapis

İngiltere'den ABD'ye teslim edilen ve 11 suçla yargılanan Mısırlı din adamı Ebu Hamza El Masri, jüri tarafından suçlu bulundu. Ebu Hamza'ya ömür boyu hapis cezası verildiği belirtildi.

Manhattan'daki Federal Mahkemede, Yemen'de turistlerin kaçırılması, Oregon'da eğitim kampı organize etme ve 11 Eylül saldırılarını övmenin de arasında bulunduğu 11 suçlamayla yargılanan Ebu Hamza, iddiaları reddetti.

İngiltere'nin Başkenti Londra'da Finsbury Park'taki camide verdiği vaazlarda nefret suçu ve cinayete azmettirme suçlarını işlediği iddiasıyla tutuklanan Ebu Hamza El Masri, ABD'nin talebi üzerine iki yıl önce New York'a getirilmişti.

22.Mayıs.2014

Bahar Geldi

Taliban direnişçileri Afganistan'ın kuzeydoğusunda bulunan Badahşan eyaletinde düzenledikleri operasyonda 27 Afgan polis memurunu kaçırdılar.

Taliban'ın 12 Mayıs'ta başlattığı bahar operasyonlarında, Afgan Güvenlik Güçleri çok ağır kayıplar veriyor. Afgan yetkililer bugün yaptıkları açıklamada kaçırılma olayını doğruladılar.

Afganistan'da güvenlik güçlerinin kaçırılma olayları sık sık yaşanan bir durum haline geldi. Özellikle yabancı askerlerin çekilmesinin ardından bir çok bölgede, Taliban gücünü daha da artırmış oldu.

Haftar'ın Temiz (!) Geçmişi

Al Jazeera'ye demeç veren Bingazili milis güçleri komutanı, hükümete ve düzenli orduya karşı saldırı başlatan emekli general Haftar'ın 20 yıl ABD'de yaşadığını, doğduğu Mısır'da bir 'sarayı' olduğunu iddia etti.

Libya'da emekli Tümgeneral Halife Haftar 'radikal' gruplara karşı başlattığını iddia ettiği saldırılar çerçevesinde Bingazi'ye girmişti.

Tayland'da Darbe

Tayland'da yönetime el koyduklarını duyuran Genelkurmay Başkanı, ordunun düzeni sağlayacağını ve siyasette reform yapılacağını söyledi.

Genelkurmay Başkanı Prayuth Chan, darbenin uluslararası ilişkileri etkilemeyeceğini savundu. Ordu, siyasi liderlerin ülkedeki krize çözüm için iki gündür müzakere yürüttükleri başkent Bangkok'taki binayı da ablukaya aldı.

Çinde Saldırı

Yoğun olarak Uygur Türkleri'nin yaşadığı Çin'in Sincan Uygur Özerk Bölgesi'nin başkenti Urumçi'de patlama meydana geldi. 31 kişi öldü, yaklaşık 90 kişi yaralandı.

. Çin Kamu Güvenliği Bakanlığı, olayın bir 'terör saldırısı' olduğunu açıkladı. Bölgede güvenlik önlemleri artırıldı. Sincan karışık Sincan özerk bölgesinde 10 milyon Uygur Türkü yaşıyor.

Rejim Halep Cezaevindeki Kuşatmayı Kırmak Üzere

Halep'in kuzeyindeki Merkez Cezaevi yönünde ilerleyişini sürdüren rejim kuvvetleri ile muhalifler arasında şiddetli çatışmalar yaşanıyor. İki taraftan da çok sayıda ölü var.

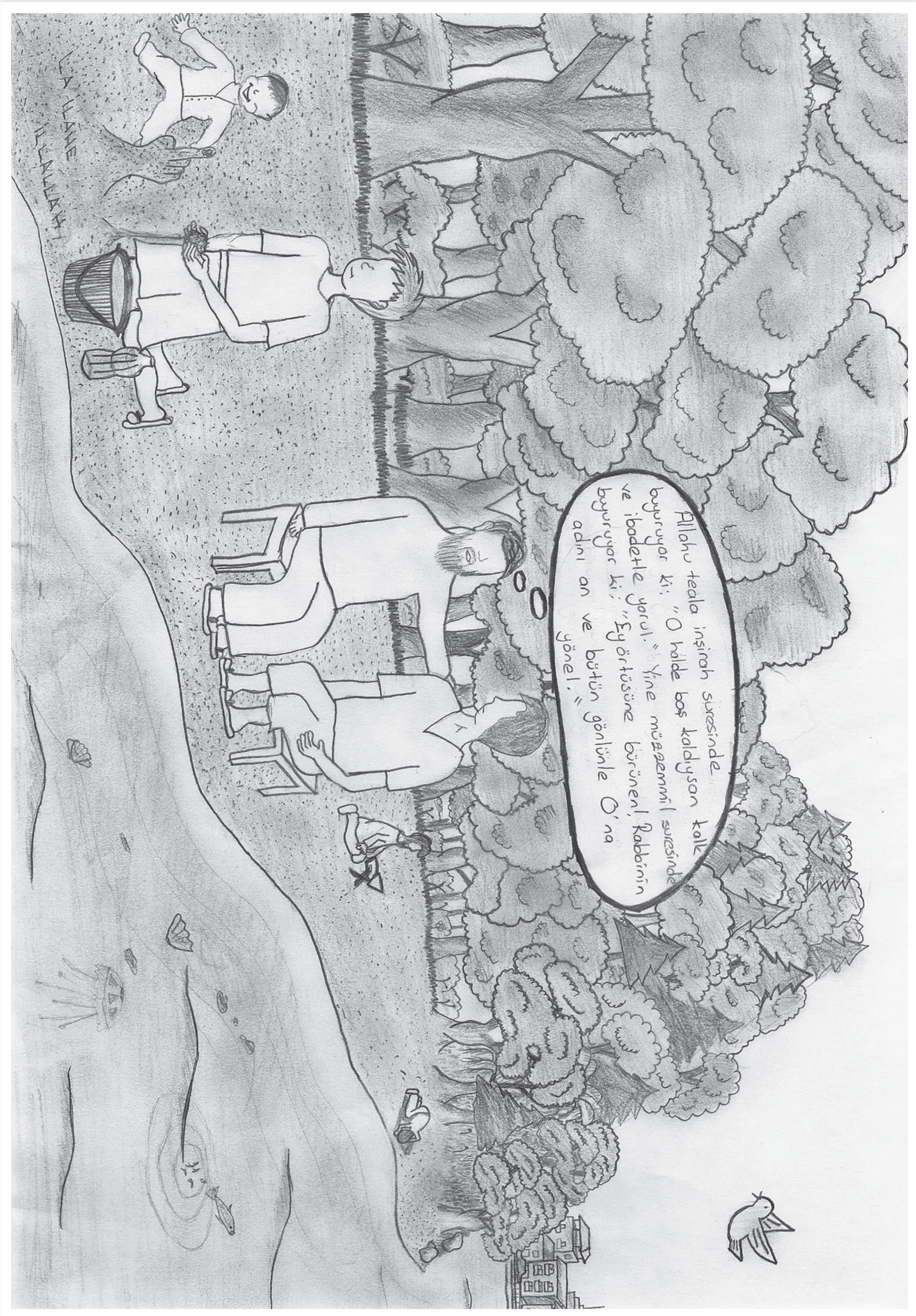
2013 yılı Ekim ayında Sifira bölgesini ele geçiren Esed güçleri, ardından Halep Havalimanı ve Halep merkeze 4 kilometre mesafede bulunan Nekkarin'de de kontrolü sağladı.

Bosna'da Felaketler Üst Üste

Son yüzyılın en büyük sel felaketinin yaşandığı Bosna Hersek'te can ve mal kayıplarının yanı sıra şimdi de kuraklık tehlikesi baş gösterdi.

LA İLAHE İLLALLAH
Allahu teala inşirah suresinde buyuruyor ki: "O halde boş kaldıysan kalk ve ibadetle yorul." Yine müzzemmil suresinde buyuruyor ki: "Ey örtüsüne bürünen! Rabbinin adını an ve bütün gönlünle O'na yönel."

Tevhidi Gündem
FOTO GALERİ
VİDEO GALERİ
Karadavi'den demokrasi salvoları
GÜNDEM
DÜNYA
AİLE-SAĞLIK
EKONOMİ
SİYASET
BİLİM-TEKNOLOJİ
EĞİTİM-KÜLTÜR
Diyarbakır KCK'da tahliyeler
Tahliyeler, İmralı heyetinin temasları ve örgütün bölgede ki saldırı hareketliliğinden sonra geldi.
HABER SİTEMİZ AÇILDI
TEVHİDİGUNDEM.COM